

இரண்டாம் பதிப்பு — ஆக.கூட் 1969

மூன்றாம் பதிப்பு — சூலை 1973.

உரிமை பதிவு

விலை ரூ. 3-00

ILANGOVIN INKAVI

By

Dr. A. Chidambaranatha Chettiar, M. A., Ph D.,

[A. C. CHETTIAR]

Published by

NAVALAR PUTHAKA NILAYAM

Publishers & Book-Sellers

59-A, West Avani Moola Street, MADURAI 1

[Tamil Nadu]

உலகளாவிய பொதுக் கள உரிமம் (CC0 1.0)

இது சட்ட ஏற்புடைய உரிமத்தின் சுருக்கம் மட்டுமே. முழு உரையை <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode> என்ற முகவரியில் காணலாம்.

பதிப்புரிமை அற்றது

இந்த ஆக்கத்துடன் தொடர்புடையவர்கள், உலகளாவிய பொதுப் பயன்பாட்டுக்கு என பதிப்புரிமைச் சட்டத்துக்கு உட்பட்டு, தங்கள் அனைத்துப் பதிப்புரிமைகளையும் விடுவித்துள்ளனர்.

நீங்கள் இவ்வாக்கத்தைப் படியெடுக்கலாம்; மேம்படுத்தலாம்; பகிரலாம்; வேறு கலை வடிவமாக மாற்றலாம்; வணிகப் பயன்களும் அடையலாம். இவற்றுக்கு நீங்கள் ஒப்புதல் ஏதும் கோரத் தேவையில்லை.

இது, உலகத் தமிழ் விக்கியூடகச் சமூகமும் (<https://ta.wikisource.org>), தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகமும் (<http://tamilvu.org>) இணைந்த கூட்டுமுயற்சியில், பதிவேற்றிய நூல்களில் ஒன்று. இக்கூட்டுமுயற்சியைப் பற்றி, <https://ta.wikisource.org/s/4kx> என்ற முகவரியில் விரிவாகக் காணலாம்.

Universal (CC0 1.0) Public Domain Dedication

This is a human-readable summary of the legal code found at <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode>

No Copyright

The person who associated a work with this deed has **dedicated** the work to the public domain by waiving all of his or her rights to the work worldwide under copyright law, including all related and neighboring rights, to the extent allowed by law.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, all without asking permission.

This book is uploaded as part of the collaboration between Global Tamil Wikimedia Community (<https://ta.wikisource.org>) and Tamil Virtual Academy (<http://tamilvu.org>). More details about this collaboration can be found at <https://ta.wikisource.org/s/4kx>.

இளங்கோவன் கிள் 9௮

பதிப்புரை

பேராசிரியர் டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார் அவர்களைத் தமிழுலகம் நன்கறியும். நாவலர்-கணக்காயர்-டாக்டர் ச.சோமசுந்தர் பாரதியாரின் தலைமாணவராய்த்த்கழ்ந்த இவர், தமிழ்ப்பேராசிரியராகவும், தமிழ்த்துறைத் தலைவராகவும், கல்லூரி முதல்வராகவும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் இடைக்காலத் துணை வேந்தராகவும் இருந்து, நூற்றுக்கணக்கான, தமிழ்நலஞ்சான்ற புலவர்களை-தாய்மொழி காக்கும் தகையாளர்களை-நாட்டுக்குழைக்கும் நல்லவர்களை உருவாக்கிய பெருமைபெற்றவர். இவர் எழுதிய ஒருசில நூல்களில் 'இளங்கோவின் இன்களி' என்னும் இந்நூல் தலைசிறந்தது எனலாம்.

நெஞ்சையள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என்றோர் மணி யாரத்தைத் தமிழன்னைக்குச் சூட்டி மகிழ்ந்து அழியாப் புகழ்பெற்றார் சேர நாட்டுச் செம்மல் இளங்கோவடிகள். 'இளங்கோவின் இன்களி' என்னும் ஏறறமிகு இன்றமிழ் நூலைத் தமிழ்த் தாயின் மரடியில் வைத்துப் பொன்னுப் புகழுடம்பு பெற்றார் திரு. ஏ. சி. செட்டியார். ஆம்! இவர், தாம் இவ்வுலக வாழ்வினை நீத்தற்கு-ஒரு சில நாட்களுக்கு முன்னர் இந்நூலினை எங்கள்பால் தந்து, மறைந்தார்! மறைந்த அன்னார் திருவடிகட்கே இந்நூலினைக் காணிக்கை பாகப் படைக்கின்றோம்.

இந்த நூலினை, இளங்கலை வகுப்பிற்குப் பாடநூலாகத் தேர்ந்தெடுத்த சென்னை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தார்க்குப் பெரிதும் கடப்பாடுடையோம். அவர்கட்கு எம் மனமுவந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

தமிழ்ப்பெருமக்களும் இந்நூலினை வாங்கி ஆதரிக்க அன்புடன் வேண்டுகின்றோம்.

நாவலர் புத்தக நிலையத்தினர்.

உள்ளூமை

1.	இளங்கோவின் இன் கவி	1
2.	பத்தினிக் கடவுள்	13
3.	கண்ணகி மதி நலன்	22
4.	சிலம்பின் வென்ற சேயிழை	27
5.	தென்னவன் மகன்	37
6.	மாதுவியின் கான்ற பாணி	45
7.	கோவலன் கலையார்வலன்	52
8.	சிலம்பதி காரமும் கலையும்	60
9.	சிலம்பிற் பரதவர்	66
10.	சிலப்பதி காரம்-முன்னும் பின்னும்	69
11.	கவியின்பம்	91
12.	நக்கீரர் கவித்திறன்	100
13.	அரசாட்சி	108
14.	தன் குற்றமும் பிறர் குற்றமும்	115

இளங்கோவின் இன்கவி

இளங்கோவடிகள் கண்ணகியின் தந்தையையும் கோவலனுடைய தந்தையையும் அறிமுகப்படுத்துவதில் ஓர் அழகு உண்டு. கண்ணகியின் தந்தையை “மாகவான்நிகர் வண்கை மாநாய்கன்” என்று அறிமுகப்படுத்திய அவர், கோவலன் தந்தையை “உயர்ந்தோங்கு செல்வத்தான்” என்றும், “வருநிதி பிறர்க்கு ஆர்த்தும் மாசாத்துவான்” என்றும், “இரு நிதிக்கிழவன்” என்றும் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார். மாநாய்கன் மிக்க வன்மை உடையவன் என்று காட்டிய அவர் அவனோடொத்த வன்மையுடையவன் மாசாத்துவான் ஆயினும், தன்னாலே ஈட்டப்பட்ட நிதியைப் பிறர்க்கு எடுத்து வழங்குபவன் என்ற குறிப்பினை அழகு பட அமைத்துள்ளார். மேகத்தையொத்த வன்மையுடையவனாக இருத்தற்கு, கைம்மாறு கருதாமற் பிறர்க்கு வழங்குவதற்கு மாநாய்கன் பெருஞ் செல்வமுடையவனாக இருந்தமை போல, மாசாத்துவானும் முன்னரே தாய்ப் பொருளாகப் பெருநிதியைப் பெற்றிருந்தான், என்ற செய்தி “இரு நிதிக்கிழவன்” என்பதால் உணர்த்தப்பட்டது. தன் தந்தையாரும் மூதாதையாரும் தீரட்டி வைத்துப் போன பொருளுக்குரியவன் மாசாத்துவான் என்பது ‘இரு நிதிக்கிழவன்’ என்பதால், சொல்லப்பட்டது. உயர்ந்தோங்குகின்ற செல்வத்தை உடையவன், உயர்ந்து ஓங்கக் கூடிய செல்வத்தை உடையவன் அவன் என்பது “உயர்ந்தோங்கு செல்வத்தான்” என்பதால் கூறப்பட்டது. மென்மேல் தன்னால் ஈட்டப்பட்டு வருகின்ற நிதியினைத்தான் பிறர்க்கு அவன் மகிழ்ந்து அளித்தான் என்பதும், மூதாதையர் வைத்துப்போன பொருளைத் தன்பின் வருவோர்க்கு விட்டுப்போகக் கருதினான் மாசாத்துவான் என்பதும் மிகமிக அழகாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

கோவலன் மடிந்தான் என்ற செய்தி கேட்டுத் தன் வழி வருஷோர் யாவரும் இல்லையே என ஏங்கி அறங்கள் பல இயற்றித் துறந்தான் மாசாத்துவான் என்பது சிலப் பதிகாரத்தின் பிற்பகுதியில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

“கோவலன் தன்னைக் குறுமகன் கோளிழைப்பக் காவலன் தன்னுயிர் நீத்ததுதான் கேட்டேங்கிச் சாவதுதான் வாழ்வென்று தானம் பலசெய்து மாசாத்து வான்துறவும் கேட்டாயோ அன்னை மாநாய்கள் தன்துறவும் கேட்டாயோ அன்னை”

எனக் காவற்பெண்டு அரற்றியதாக ஒரு பகுதி ‘வாழ்த்துக் காதை’யில் வருகிறது. இதனால் ஊகிக்கத் தக்கது கண்ணகியின் தந்தை மாநாய்கள் தன் முயற்சிபால் சுட்டிய பொருள் முன்னரே பிறர்க்குக் கொடுத்துத் தீர்ந்து விட்ட படியால் இப்பொழுது தானம் பல செய்யாமலே அவன் துறந்துவிட்டான் என்பது போலும்!

கண்ணகிக்கும் கோவலனுக்கும் திருமணம் நடந்த நாளில் அவ்விடத்தில் கூடி வாழ்த்திய மக்களைப் பற்றி இளங்கோவடிகள் வருணத்திருப்பதில் மிக்க நயமுண்டு. திருமண வீட்டிற் பூவும் புகையும் சாந்தும் சுண்ணமும் விளக்கும் கலமும் இருந்தன என்று வருணிப்பது இயல்பு. இவ்வாறு ஒருவர் எழுதுவது உரைநடை. இதனையே “விரையினர் மலரினர் உரையினர் பாட்டினர், விளக்கினர் கலத்தினர் விரித்த பாலிகை முளைக்குட நிரையினர்” என ஒருவர் எழுதுவது செய்யுள். ஆனால்,

“விரையினர் மலரினர் விளங்கு மேனியர்
உரையினர் பாட்டினர் ஒசிந்த நோக்கினர்
சாந்தினர் புகையினர் தயங்கு கோதையர்
ஏந்திள இடித்த சுண்ணத்தர்
விளக்கினர் கலத்தினர் விரிந்த பாலிகை
முளைக்குட நிரையினர் முகிழ்த்த மூரலர்
போதொடு விரிகூந்தற் பொலனறுங் கொடியன்றார்”

என வரைந்து இனங்கோவடிகள் சிறந்ததொரு கவிதையைத் தந்துவிட்டார். மணப்பொருள்களைத் தாங்கினோர்களும், மலர்களைத் தாங்கினோர்களும், அழகுடைய மேனியை உடையவர்களும், சொற்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தவர்களும், பாட்டுப் பாடிக் கொண்டிருந்தவர்களும், சாய்ந்த பார்வை யுடையவர்களும், சாந்தும் புகையும் தாங்கியவர்களும், விளங்கும் மாலையை அணிந்தவர்களும், இள நகிலினை உடையவர்களும், இடித்த சுண்ணத்தைத் தாங்கியவர்களும், விளக்கை ஏந்தியவர்களும், கலத்தை ஏந்தியவர்களும், பாலிகைக்குடம் வரிசையாக வைத்திருந்தவர்களும், புன்சிரிப்புச் சிரித்தவர்களும் அங்குக் கூடியிருந்தவர்கள் என்பது இப்பகுதிக்கு நேர் பொருளாயினும், இவ்வருணையிலுள்ள உயிர்மை உன்னத் தக்கது! விரையும் மலரும் சாந்தும் புகையும் சுண்ணமும் விளக்கும் கலமும் குடமும் தாங்கியவர்கள் பற்பலர் என்று சொன்னால், அதன் அடிப்படையில் ஓரழகோவியம் உருவாகிவிடுவதில்லை. அங்கு “விளங்கும் மேனியர்” என்ற வகையில் ஓரளவு உயிர்மை காட்டப்பட்டுள்ளது. மேன்மேலும் விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற அழகிய உடம்பினை யுடைய மகளிர் அங்கு இருந்தார்கள் என்பதைக் குறிக்கும் “விளங்கு மேனியர்” என்ற சொற்றொடரிலேயே அவர்கள் இப்பக்கமும் அப்பக்கமும் அசைகிறார்கள் என்ற குறிப்பும்; அசையுங்கால் திரும்பும் ஒளி காணத்தக்கது என்ற குறிப்பும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒருவரோடொருவர் சொல்லாடிக் கொண்டிருக்கிறார் என்றுப் சிலர் பாட்டுப் பாடிக் கொண்டு இருக்கிறார் என்றும் அவர் கூறிய பொழுது சொல்லாடுவோர் பரட்டிசைப்போர் ஆகியவர்களுடைய உருவம் நம் சுண்முன் தென்படுகிறது. பிறர் பார்க்கும்படியாகத் தாய் பார்க்கக் கூடாது என்ற கருத்தால் ஒருக்களித்துப் பார்க்கின்ற மகளிருடைய பார்வையினை எவ்வளவு அழகு பெற வருணித்து விட்டார் இளங்கோவர்! அப்படிப் பார்ப்போரு

டைய உருவங்களை நாம் தீட்டிக் கொள்கிறோம்; மாலே அணிந்து அங்கு உலவும் மகளிருடைய அசைவுக்கேற்ப மாலையையும் ஒளி வீடுகின்ற காட்சியையும் காண்கிறோம். அழகிய இளம் பருவத்தினராய் மகளிர் பலர் அங்கு நின்று கொண்டிருந்த காட்சி 'ஏந்திள நகிலினர்' என்ற வகையால் அறியப்படுகிறது. முனைக் குடத்தைத் தாங்கி உள்ளவர்கள் விரிந்த பாலிகையோடு போட்டி போட்டுக்கொண்டு புன்முறுவல் பூத்த முகத்தினராய் இருந்தனர் என்பதை 'முகிழ்த்த மூரலர்' என்ற சொற்றொடரால் எத்துணை நயம்பட இயம்பி விட்டார் அடிகளார்! இவ்வோவியம் போகாது என்று கருதி, மேலும் கொடி போல் துவளுகின்ற இடையை உடைய மகளிர் பலர் அங்கு உள்ளார்கள் என்றும், அவர் உடம்பிலிருந்து வீசும் நறுமணம் திருமண வீடெங்கும் பரவுகிறது என்றும், பொன்னாலான ஓட்டியாணத்தை உடையவர் சிலர் அங்கு உண்டு என்றும், அவர் கூந்தல் கட்டப் படாமல் விரிந்து ஒரு முடிச்சோடு கிடக்கிறது என்றும், அவ்வாறு விரித்துள்ள கூந்தலிற் கொஞ்சம் பூவினைச் செருகி உள்ளார்கள் என்றும் பல வாக்கியங்களிற் சொல்ல வேண்டிய செய்திகளை எவ்வளவு தீட்பமாகவும் தெளிவாகவும் இளங்கோவடிகள் "போதொடு விரி கூந்தற் பொலனறுங் கொடியன்னார்" என்ற ஓர் அடியில் மொழிந்து விட்டார்! இந்த ஏழு அடிகளில் வரும் சொல்லோவியத்தை வைத்து ஒருவர் வரைவோவியம் இயற்றி விடுதல் முடியும். அவ்வாறு வரையப்படும் ஓவியத்தில், விளங்கும் மேனியையும் ஒசித்த பார்வையையும், முகிழ்த்த மூரையும் காட்டுவது கடினம். எனினும் அவ் வருமைகளை உடன் தாங்கி வரும் எழுத்தோவியம் ஒன்றினை ஓவியம் வல்லவர் தீட்டி இக்காவியப் பகுதியின் இனிமையை விளக்கினால் நம் உள்ளம் மேலும் மகிழ்மன்றோ?

இனி, இளங்கோவடிகளுக்கு மிக விருப்பமான பொருள்களில் இரண்டினைப் பற்றி ஈண்டுக் காண்போம்.

கவிஞர் சிலர் இருளிணையும் இருளையொத்த பொருட்

கனையும் வருணிப்பதில் மிக்க ஆர்வம் கொள்வர். இளங்கோவடிகளோ ஒளிகளையும் ஒளியுடைப் பொருள்களையும் வருணிப்பதில் பேரார்வம் உடையவரென்பது அவர் இயற்றிய காப்பியத்தினால் நன்கு புலனாகிறது. ஒளியும் மணமும் அவருக்கு உகந்த பொருள்கள். “வண்ணமும் சுண்ணமும்” என்ற சொற்றொடரை அவர் இந்நூலில் அடிக்கடி பயன்படுத்தி யுள்ளார். வண்ணம் நிறமுடைப் பொருள். சுண்ணம் என்பது பொடி அல்லது தூள். வண்ணமுஞ் சுண்ணமுங் கலந்த காட்சியில் ஈடுபட்ட கவிஞர் வக்கவிஞர் இளங்கோவடிகள்.

ஒளிவரிசைகளை அவர் கடலாடு காதையில வைத்துக் கூறியிருப்பதைக் கொண்டு, ஒளிகளிடத்தில் அவருக்குள்ள பேரார்வம் அறியப்படும். பலவிதமான விளக்குகள் வரிசை வரிசையாக இந்திர விழா நள்ளிரவிளகண காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் கடற்கரை மருங்கு அமைந்திருந்தன என்பதை அவர் அழகுபட அமைத்துக் காட்டியுள்ளார். பலவிதமான அவ்விளக்குகளைக் காணும் காட்சி ஓர் அருமையான இன்பக் காட்சி எனக் கருதிக் கவிஞர் அதனுள் ஈடுபட்டுள்ளார் என்பது அவ்வருணனையாற் புலனாகிறது.

கோவலனும் மாதவியும் இந்திர விழா இறுதி நாள் என்று கடலாடுதற்காகப் புறப்பட்டுச் சென்றனர் என்று கூறியவர், அவர்கள் வழியிடைக் கண்ட விளக்கங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறார். பட்டினப்பாக்கத்தையும் மருவூர்ப்பாக்கத்தையும் கடந்து சென்ற அவர்கள் கடலோரமாக வெண்மணலில் எடுக்கப்பட்டிருந்த விளக்கங்களைக் கண்டார்கள் என்று குறிக்கும் இடத்தில் பல்வகை ஒளிகள் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. ‘வண்ணமும் சுண்ணமும், சாந்தும் மலரும்’ விற்போர் எடுத்த விளக்குகளும் கம்மியர்கள் புனைந்த கைவினை விளக்குகளும், பிட்டு வணிகர்கள் வரிசையாகக் குடைந்து வைத்த விளக்குகளும், அப்ப வணிகர்கள் அகல்கள் பொருந்தும்படி குடைந்து வைத்த விளக்குகளும் அங்குக் காட்சி அளித்தன. பல பண்டங்களையும் பெயர்

சொல்லிச் சொல்லி விற்போர்கள் இடையிடையே கடைகளில் எடுத்திருந்த விளக்குகள் வரிசையாகக் காட்சியளித்தன. பலவிதமான மீன்களை வகைப்படுத்தி விற்போர்கள் வைத்திருந்த விளக்கங்களும் அழகு செய்தன. குறுக்கே வலை போட்டு மீன்களைப் பிடிக்கும் பரதவர்கள் சிறு படகுகளில் இட்ட விளக்குகள் அருமையான காட்சி தந்தன. பண்டங்களைப் பாதுகாப்போர் இட்ட விளக்கங்கள் நிறைய உண்டு. வேறு மொழி பேசும் திசைகளிலிருந்து காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் கரையோரத்திற் குடியேறியிருந்த மக்கள் விடிவிளக்கு வைத்திருந்தனர். அவ்விடி விளக்குகளை “ஒழியாவிளக்கு” என்று இளங்கோவடிகள் கூறியுள்ளார். கடலிற் பிற பிற வரிசைகளிலிருந்து வந்து கொண்டிருக்கும் கப்பல்கள் திசை மாறாமல் கரை வந்து சேர்வதற்கு உதவியாகக் கலங்கரை விளக்கம் இருந்தது; அவ்விளக்கு விட்டு விட்டு ஒளிர்வது. அதனால், கடலில் வந்து கொண்டிருக்கும் கப்பல்களை அழைப்பதுபோல அவ்விளக்கம் இருந்தது. அதனால், அது “கலங்கரை விளக்கம்” எனப் பெயர் பெற்றிருந்தது. இதனை “இலங்கு நீர் வரைப்பின் கலங்கரை விளக்கம்” என்று கவிஞர் கூறியுள்ளார்.

இக் கவிஞர் ஒளியுடைப் பொருள்களிடத்தில் சுடுபாடு உடையவர் என்பது மாதவி பல்வேறு அணிகலன்களை அணியலுற்றாள் எனக் கூறியிருக்கும் பகுதியிலிருந்தும் அறியப்படும். நல்ல மணமுள்ள பொருள்களெல்லாம் ஊறிய நன்னீரில் தேய்த்த புழுகினைக் கூந்தலில் இட்டுக்கொண்டு, கூந்தலை உலர்த்துதற்கு அகிற்புகையை மூட்டிக்கொண்டு, செவ்விய சீறடிகளிற் செம்பஞ்சுக் குழம்பைத் தீட்டிக் கொண்டு பல அணிகலன்களை மாதவி அணியலுற்றமை உரைக்கப்பட்டுள்ளது. அடிகளில் விரலணிகளைச் செருகிக் கொண்டு, பரியகம், நூபுரம், ஆடகம், சதங்கை, அரியகம் முதலியவற்றைக் காலுக்குப் பொருந்தும்படி அணிந்து கொண்டு, தொடைக்கேற்ற அணிகலன்களைத் தொடையிற் செறித்து, முப்பத்திரண்டு வடத்தினுற் செய்யப்பட்ட

விரிசிகை என்னும் மேகலையணியைப் பூந்துகிலுள் உடுத்திக்கொண்டு, கண்டிகைகளையும் தோள் வளைகளையும் தோளுக்கு அணிந்து கொண்டு, கையிற் பலவகை வளையல்களையும் முன்கைக்குப் பொருந்துமாறு பூட்டிக் கொண்டு, பல்வேறு மோதிரங்களைத் காந்தள் போன்ற மெல் விரல்கள் மூடும்படி அணிந்து கொண்டு, கழுத்திற் பலவகைச் சங்கிலிகளைப் பூட்டிக் கொண்டு, முதுகை மறைக்கும் பின்ரூலியையும் அணிந்து கொண்டு, சந்திரபாணி நீலக்குதம்பை போன்றவற்றைக் காதில் அணிந்துகொண்டு மாதவி அழகுபடுத்திக்கொண்ட காட்சியைக் கவிஞர் வருணித்துள்ளார். இவ்விடத்தில், அவள் தலைக்கு அணிந்து கொண்ட அணிகலன்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். 'தெய்வ உத்தி' என்று அக்காலத்திற் சொல்லப்பட்ட சீதேவி என்னும் அணிகலனைத் தொய்யகம் என்று அக்காலத்திற் சொல்லப்பட்ட தலைப்பாகையோடு புல்லகம் என்று அக்காலத்திற் சொல்லப்பட்ட தென்பல்லி வடபல்லி ஆகிய அணிகள் புடைகுழத்தலைக்கு மாதவி அணிந்து கொண்டாள் என்று கவிஞர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்விடங்களில் அவர்,

“நிறங்கிளர் பூந்துகில் நீர்மையின் உடஇ” என்றும்

“அரிமயிர் முன்கைக்கு அமைவுற அணிந்து” என்றும்

“அங்காது அகவயின் அழகுற அணிந்து” என்றும்

“மையீர் ஒதிக்கு மாண்புற அணிந்து” என்றும்

இயைபுபடுத்திக் கூறியுள்ளமை நோக்கத் தக்கது. இவ்வாறு அவர் கூறியிருப்பதால் அவர் இவ்வணிகள் பொருந்தி நின்று ஒளி தரும் காட்சியை மனக்கண்ணுற் கண்டு எழுதினார் என ஒருவர் ஊகித்தல் கூடும்.

பாண்டியன்மாதேவி அரசன் அமர்ந்திருக்கும் அத்தாணி மண்டபத்தை நோக்கிச் செல்லும் வழியின் காட்சி அழகுபெறக் கவிஞரால் தீட்டப்பட்டுள்ளது. கோப்பெருந்தேவி செங்கோலும் வெண்குடையும் செறிநிலத்தில் மறித்து வீழ்ந்ததாகக் கனக்கண்டுள்ளாள்; ஆராய்ச்சி மணி அடிக்கப்பட்டதால் உள்ளம் நடுங்கிற்று எனக் கனக்க

கண்டுள்ளார். எட்டுத் திசைகளும் அதிர்வனவாகவும் இரவில் இந்திரவில் இடப்படுவதாகவும், பகலில் நட்சத்திரங்கள் உதிர்வன போலவும் கனாக் கண்டுள்ளார். ஒளிபை இருள் விழுங்குவது போலக் கனாக் கண்டுள்ளார். தன் கனவினை அரசனுக்கு அறிவிப்பதற்காகப் புறப்பட்டுச் செல்லும் அவள் வழி மருங்கே சேடியர் பலர் கோடியேந்தினர் என்றும் பட்டேந்தினர் என்றும், கொழுந்தினாயலின் செம்பேந்தினர் என்றும் கவிஞர் கூறியுள்ளார். கண்ணடி ஏந்தினவர்களும் கவன்களை ஏந்திக் கொண்டு இருந்தவர்களாகிய மகளிர் பலர் வழியில் நின்றனர் என்றார். அவர்கள் ஒளியுடன் நிற்கும் காட்சியிற் கவிஞர் தடுபட்டார் என்பது அவர் விளங்கும் அணியிழையினர் என அவர் கூறியிருப்பதால் அறியப்படும். வண்ணம் ஏந்தினர் சிலர் என்றும், சுண்ணம் ஏந்தினர் சிலர் என்றும், கண்ணி ஏந்தினர் சிலர் என்றும், கவரி ஏந்தினர் சிலர் என்றும் கூறியுள்ளார். மாண்மதச்சாந்து ஏந்தினவர்களும் தூபம் ஏந்தினவர்களும், பூம்பிணை ஏந்தினவர்களும் பலர் பலர் என்றார். நரை விரலிய நறுங்கூந்தலர் பலர் வழியில் நின்று வாழ்த்தினார்கள் என்றார். கோப்பெருந்தேவியின் ஆயத்தாரும் காவலர்களும் அவள் அடியிட்டுச் செல்லும் பாங்கினைப் பாசி ஏத்திக் கொண்டிருப்ப, அவள் அரசன் முன்சென்று தன் தீக்கலை உரைக்கலுற்றாள் என்பது அவரால் கூறப்பட்டுள்ளது. கெட்ட கனாக் கண்ட ஒருத்தியின் செயலைப் பற்றிக் கூற எடுத்துக்கொண்ட கவிஞர், அவளது அதிர்ச்சியையும் கவலையையும் ஒரு பக்கம் மறைத்து இன்னொரு பக்கம் புறத்தே எல்லாம் ஒழுங்காக நடந்து கொண்டு இருப்பனபோல அமைத்துக் காட்டியுள்ளார். கண்ட தீக்கலையன் காரணத்தால் அவள் உள்ளம் கவல்கிறாள் என்றாலும் அவளது கவற்சி பிறர் எவருக்கும் தெரியாது அவள் கனாக் கண்டுள்ளார் என்பதையும், அது காரணமாகக் கவலையுடன் செல்கிறாள் என்பதையும் அறியாமலேயே வழிநெடுக நின்ற ஆயமும் காவலும் பலவகை மங்கலப்

பொருட்களை எந்திக்கொண்டு நின்றனர் எனக்கவிஞர் குறிப்பிட்டுக் காட்டிச் செல்லும் திரும் பாராட்டுதற்குரியது. உலக வாழ்க்கையில் இதைப்போன்ற நிகழ்ச்சிகள் நாடோறும் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஒருவரது உளக்கிடக்கை இன்னது என்று அறியாமல், புறத்தே எத்தனையோ ஆரவாரங்களும் ஆர்ப்பாட்டங்களும் உலகில் நடைபெறுதல் கண்கூடு. இவ்வுலகியலைச் சுட்டிக்காட்டக் கவிஞர் விரும்பினார் போலும். அதனால், சூழ்ந்த இருளை மறைத்து உலகை ஒளியுடையதாகக் காட்டிக் கொண்டே சென்றுள்ளார் என்பது அறியப்படும்.

செங்குட்டுவன் வடநாட்டு யாத்திரைக்குச் சென்றவன் இன்னும் திரும்பி வரவில்லையே என்று கவலையோடு அவனுடைய மனைவி படுக்கையிற் படுத்துப் புரண்டு கொண்டிருந்த நிலையைப் பற்றிக் கவிஞர் வருணித்திருக்கும் திடம் கருதத்தக்கது. செங்குட்டுவன் வடதிசைப் போரில் வென்று மீண்டு வந்து கொண்டிருக்கிறான். அவன் வஞ்சிமா நகரத்தினுள்ளே யானைமீது இவரந்து புருந்து கொண்டிருக்கிறான். வெற்றியுடன் மீண்டு வருகிறான் மன்னன் என்பதை அறிந்து நகர மக்கள் அவனை விரும்பி வரவேற்கு முகத்தான் பாட்டுக்கள் பாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்பாட்டுக்களின் ஒலிகள் அவனுடைய காதில் ஒலித்தன என்று கவிஞர் கூற எடுத்துக் கொண்ட இடத்தில், குறிஞ்சி மருதம் முல்லை நெய்தல் ஆகிய நானிலங்களில் உள்ள மாந்தர் எவ்வாறு பாட்டிசைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதைக் கவினுறக் காட்டியுள்ளார்.

குறிஞ்சி நிலத்தில் குறத்தியர்கள் குறிஞ்சிப்பண்பாடிக் கொண்டுள்ளார்கள். அவர்களோ உயர்ந்த பரண்களில் அமர்ந்து பாடிக் கொண்டுள்ளார்கள். தம் நிலத்திலுள்ள புனங்களினின்று பறவைகளை ஓட்ட விரும்பிய மகளிர் பரண்களில் அமர்ந்து பாடிக் கொண்டுள்ளார்கள். இவர்கள் இவ்வாறு செய்து கொண்டிருக்கும் நேரத்தில்

புனக்கதிர்களை உண்பதற்காக விரும்பி வந்த யானை தூங்கி விட்டது. தூங்குதற்குக் காரணமாக இருந்தனவோ இம் மகளிருடைய பாடல்கள்! புனத்தைக் காத்துக் கொண்டிருந்த காவலர் யானை வராமல் விழ்த்திருந்து கவண்கல்லை உடைத்திருந்தால் ஒருவேளை யானை புனத்தினுள்ளே நுழைந்திராது. ஆனால் கானவனோ மூங்கிலில் விளையும் கள்ளை மாந்திவிட்டான். ஆதலால் காவலிற் சேர்ந்து விட்டான். யானையோ வந்து விட்டது. அது புனக் கதிர்களைத் தின்றிருக்கும். தின்னாமற் பாதுகாத்தவை குறத்தியருடைய பாட்டுக்கள் என்று அழகு பெற இக்கவிஞர் அமைத்து, இப் பாட்டுக்களின் ஓசையைக் கூர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள் கோப்பெருந்தேவி என இயைபுபடுத்திக் காட்டியுள்ள அழகு போற்றுந் தகையது.

மருத நிலத்தில் ஏழுமுவர்கள் “நானை நம் அரசனது பிறந்த நாள். மாற்றரசனுடைய அடித்தளையை நீக்கும் நன்னாள் அது. நம் அரசன் போரில் வென்று திரும்பி வந்தான். ஆதலால், பகடுகளே! நீங்கள் நானை நுகத்திற்பூட்டப்படமாட்டீர்கள். உங்களுக்கு விடுமுறை” என்று தெரிவிப்பது போல அமைந்த பாடலை உழவர்கள் பாடிக் கொண்டிருப்ப, அப்பாட்டின் ஓசையைக் கேட்டிருந்தாள் கோப்பெருந்தேவி என்றார்.

முல்லை நிலத்திலுள்ள கோவலர்கள் குழலை ஊதி ஒலிக்கும் ஒலியினைக் கூற எடுத்துக்கொண்ட கவிஞர் பொருளை யாற்றுத் துறையில் தாழைக் கோட்டின் மீது இருந்து கொண்டு கோவலர்கள் குழல் இசைக்கிறார்கள் என்றார். வண்ணமும் சுண்ணமும் மலர்களும் பரந்து இந்திர வில் போலப்பல நிறக் காட்சி அளிக்கும் பெருந்துறை அது என்றார். தாழைக் கோட்டு மீது அமர்ந்திருந்த ஆயர்கள் குவளையையும் தாமரையையும் தலையிலே முடித்திருந்தார்கள் என்று கூறினார். அவர்கள் அரசன் வெற்றியோடு மீண்டதைப் பாராட்டிப் பரவியவர்களை,

“வில்லவன் வந்தான், வியன்பேர் இமயத்துப்
பல்லான் நிரையொடு படர்குவிர் நீரெனக்
காவலன் ஆனிரை நீர்த்துறை படிஇ”

என்றார். “செங்குட்டுவன் பிற திசைகளிலிருந்து தன்னுடன் கொண்டு வந்துள்ள ஏனைய ஆனிரைகளோடு நீங்கள் சேர்ந்து நாளை வினையாடலாம்” என்று கூறுவது போன்ற கருத்தினை வஞ்சி நகரப் பசுக்கூட்டங்களுக்கு அவர்கள் தெரிவித்தது போற்கவிஞர் அமைத்துள்ளார். இவ்வாறு பாடப்பட்ட குழலிசை ஓர்ந்து கோப்பெருந்தேவி கேட்டுக் கொண்டிருந்ததாகக் கவிஞர் அமைத்தார்.

நெய்தல் நிலத்தில் அஞ்சொற் கிளவியர்கள் அழகிய தீம்பண் பாடினர் என்றார். கடலோரத்தில் அலைகள் மோதும் இடமருங்கே உள்ள வெண் மணலில் நீரடைகரை இடத்துள்ள புணையிடத்து வலம்புரி முத்துக்களை வைத்துக் கொண்டு கழங்காட்டம் ஆடும் மகளிர் “வானவன் வந்தான் வஞ்சி பாடுதும்” என்று இன்சொற்கிளவியராய் இயம்பிப் பாடிய பாட்டோசையை ஓர்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள் கோப்பெருந்தேவி என்றார்.

எனவே, வெற்றியோடு செங்குட்டுவன் மீண்ட செய்தியை வஞ்சி மாநகர மக்கள் விரும்பி வரவேற்றமை போல, அவன் மனைவியும் விரும்பி வரவேற்றாள் என்பதையும், அவள் வருகையை எதிர்நோக்கி இருந்தாள் என்பதையும், அவன் வருகிறான் என்ற செய்தியை வைத்து ஊரார் பலர்பலர் பாடிய புகழுரைகள் எல்லாம் அவளுக்கு மகிழ்ச்சி அளித்தன என்பதையும், அவள் தன் அரண்மனையில் இருந்தவாறே நான்லத்து நிகழ்ந்த ஓசைகளை எல்லாம் செவி மடுத்தாள் என்றமையால் வஞ்சி மாநகரம் மலையும் வயலும் காடும் கடலும் கலந்திருந்ததொரு சூழிடத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்ததென்பதையும் கவிஞர் செப்பிச் சென்றிருப்பது மகிழ்ச்சி விளைக்கிறது.

இவற்றால், இளங்கோவடிகள் ஒளியுடைப் பொருள் களைக் கண்டு மகிழ் விரும்பியவர் என்பதும், இஃகை மறைத்து ஒளியைக் காணவிழைபவர் என்பதும், பொருள் களை மோந்து சுவைப்பவர் என்பதும், இன்னிசைகளைக் கேட்டு உவகை எய்துபவர் என்பதும் அறியப்படும். இவ்வகையில் இளங்கோவடிகளின் மன நலத்தினை அவர்நம் இன்கவியின் நலத்தினை அறிந்து கொள்ளுதல் கூடும்.

பத்தினிக் கடவுள்

கண்ணகியைப் பத்தினிக் கடவுள் என்றார் இளங்கோவடிகள். சேரன் செங்குட்டுவன் ஏறத்தாழ ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் கண்ணகியின் சிலை ஒன்றை அமைத்துக் கோயிலில் வைத்து வழிபாடு இயற்றுதற்கு வழி வகுத்தானென அறிகிறோம். அக் செய்தி சிலப்பதிகாரத்தினுள் நீர்ப்படைக் காதையிலும் நடுகற் காதையிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. கண்ணகியினுடைய வடிவத்தைச் சிற்பி அமைக்கத் தொடங்கியதைத் தெரிவிக்கக் கருதிய இளங்கோவடிகள்

“கடவுட் பத்தினிக் கற்கால் கொண்டின்”

என்று கூறினார்.

“பொற்கோட் டமயத்துப் பொருவறு பத்தினிக்
கற்கால் கொண்டனன் காவலன் ஆங்கென்”

என்றும் பிறிதோரிடத்து அவர் கூறியபொழுது ஒப்பற்ற பத்தினி கண்ணகி என்பதாகத் தெரிவித்துள்ளார்.

“பாற்படு மரபின் பத்தினிக் கடவுளை

நூற்றிறன் மாக்களின் நீர்ப்படை செய்து”

என மற்றோரிடத்திற் கூறினார். இவ்வாறு பத்தினிக் கடவுள் என்று சிறப்பிக்கப்பட்ட கண்ணகியின் கோயில் ‘பத்தினிக் கோட்டம்’ என்று நடுகற் காதையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஒப்பற்ற பத்தினி என்று இளங்கோவடிகள் கூறிய பொழுது எந்தக் கருத்தில் கூறியிருப்பார்? பெண்டிரிற் சிலர் கணவன் சொல்லிய சொல்லுக்கு எதிர் மறுத்துப் பேசாமல் இருந்தமையினாலே பத்தினியர் எனப் பேசப்படுவது உண்டு. கற்பினைச் சோதிக்க மனித வடிவத்திற்

கடவுளோ மனிதரோ வந்து சேர்த்து அழிவுருமையால் சிறந்தவர்களென மதிக்கப்பட்ட நங்கையர் சிலர் பத்தினியரெனப் பேசப்படுவதுண்டு. கணவன் இறந்தவுடனே அலறிப்புடைத்து விழுந்து உயிர்விட்டமையினாலே பத்தினியர் எனப் பெருமை பாராட்டப்படுபவர் சிலர் உண்டு. அவர்களின் வேரூகக் கண்ணகியை இளங்கோவடிகள் கண்டதால், கண்ணகியாரைப் பொருவறு பத்தினியார் என்று அவர் கூறியுள்ளார் என்பது தெரியவருகிறது. கண்ணகியோ கணவன் சொல்லிய சொல்லுக்கு எதிர் மறுத்துப் பேசாமல் இருந்ததாற் பெருமையுடையவள என்று சொல்லுதல் இயலாது. அவளுடைய கற்பினைக் கடவுளோ மனிதனே சேர்த்ததாகவும் செய்தியில்லை. கணவன் கோவலன் கொல்லப்பட்டவுடன் தன்னுயிரைத் துறந்தவளாகவும் காணப்படவில்லை. இவ்வாறெல்லாம் இருந்தும் கண்ணகி பொருவறு பத்தினியாதல் எப்படி?

கணவன் இறந்து பட்டவுடன் தானும் இறக்காமல், உயிரைக் கையிற் பிடித்துக் கொண்டு பாண்டிய மன்னனிடம் வீறு தோன்ற வழக்குரைத்து வெளியேறிச் சேரநாடு சேர்ந்த கண்ணகியின் திறம் செங்குட்டுவனின் மனைவியால் போற்றப்பட்டுள்ளது. செங்கோல் கோடியதை உணர்ந்து பாண்டியன் தவறிழைத்தமையை ஒப்புக் கொண்டவுடனே உயிர்விட்டானாக, அவன் உயிரைத் தேடிச் சென்றவள் போல உடனே உயிர் விட்ட கோப்பெருந்தேவி பெரியவளா, முகக் கோட்டத்தோடும் மனக் கோபத்தோடும் வந்த கண்ணகி நங்கை சிறந்தவளா என்று அறிவதற்குச் செங்குட்டுவன் விழைந்த வேளையில், அவன் மனைவி 'தன் கணவனுடைய துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள மாட்டாது உடனே உயிர் விட்ட பாண்டிமாதேவி வானகத்தில் பெருமையுறட்டும், கணவனுக்குத் தீங்கு இழைத்தோரிடத்தில் நியாயம் கேட்டுக் கடமையைச் செய்து முடித்து நம் நாட்டில் வந்து சேர்ந்த கண்ணகியை

நாம் இங்குப் பாராட்டுவோமாக' என்று கூறினாள். இதனை இளங்கோவடிகள்,

“காதலன் துன்பங் காணாது கழிந்த
மாதரோ பெருந்திரு வறுக வானகத்து;
அத்திறம் நிற்கும் அகனாடு அடைந்தவிப்
பத்தினிக் கடவுளைப் பரசல் வேண்டும்”

என அவள் தெரிவித்ததாக வரைந்துள்ளார். எனவே, கண்ணகியின் பெருமைகளில் ஒன்று கணவன் இறந்தவுடன் உயிர் விடாமற் சிறிது காலம் உயிர் தாங்கியிருந்து கணவன் குற்றம் செய்யவில்லை, கணவன் திருடவில்லை, கணவன் பிறர் உடைமையில் ஆசைப்பட்டவனல்லன் என்பதை அரசன் அறிய, ஊரார் அறிய உலகமறிய நிறுவிய பிற்பாடு அவள் உயிர் விடுவது பற்றிக் கருதினாள் என்பது, அவள் கையிற் கிடந்த பொற்றொடி கூட, கையில் தான் இருக்கிறதென்ற உணர்ச்சியும் இல்லாமல், மலை என்றும் பள்ளம் என்றும் பாராமல், அவள் திரிந்தாள். கணவன் இறந்தமையால் அவள் மனத்துயருக்கு எல்லையேயில்லை. அவள் 'பெருந்தெருவிற் செல்கிறேனா குறுந்தெருவிற் செல்கிறேனா' என்று அறியாமற் போய்க்கொண்டிருந்தாள் என்றும், சிறிது நேரம் இயங்கினாள் என்றும், சிறிது நேரம் மயங்கினாள் என்றும் கவிஞர் தெரிவித்துள்ளார். அவளைப் போல் அருந்துயரோ பெருந்துயரோ உற்ற மகளிர் சிலரே. கணவனையிழந்த வறுமையாலும், கணவனுக்குச் செய்யப்பட்ட கொடுமைக்கு எதிர்த்தோற்றிய சீற்றத்தாலும், கொடுமை செய்தோரை ஒறுக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தாலும் உயிர் தாங்கிச் சென்றுகொண்டிருந்த கண்ணகியைக் கவிஞர்,

“காதலற்கு எடுத்த நோயொடு உளங்கனன்று
ஊதுலைக் குருகின் உயிர்த்தனன் உயிர்த்து
மறுகிடை மறுகுங் கவலையிற் கவலும்

இயங்கலும் இயங்கும் மயங்கலும் மயங்கும்
ஆரஞர் உற்ற வீர பத்தினி''

என்று கூறினார்.

தவறிழைத்த பாண்டிய அரசன் முன்னிலையில் நேரெ சென்று தன்னுடைய சிலம்பில் மாணிக்கப்பரல் உண்டென்று எடுத்துக் காட்டிக் கணவன் குற்றமில்லாதவன் என்பதை நிறுவித் தவறிழைத்த பாண்டியன் வாயிலிருந்தே 'கோவலன் குற்றமில்லாதவன், நானே கள்வன்' என்ற சொற்களை வருவித்து உண்மையை உலகறியவைத்த உத்தமியானதாற் கண்ணகி பொருவறு பத்தினி எனப் பேசப்பட்டுள்ளாள்.

இப்பத்தினியின் திறத்தை எதிர்நோக்கிப் பாராட்டிய முதன்மை சாலினி என்ற வேட்டுவ மகளுக்குரியது. இவளைப் பற்றி அவள் உரைத்த பொழுது,

“இவளோ கொங்கச் செல்வி குடமலையாட்டி
தென்றமிழ்ப் பாவை செய்தவக் கொழுந்து
ஒருமா மணியாய் உலகிற் கோங்கிய திருமாமணி”

என்றுரைத்தாள். இவ்வுலகிற்கு முழுமாணிக்கம் போன்று ஏற்றம் பெற்றுப் பெண்ணுருக் கொண்ட பெரு மாமணியாகக் கண்ணகி மதிக்கப்பட்டாள் என்பது இதனால் அறியப்படும். இனி வரப் போவதை உணர்ந்து முன் கூட்டியே சாலினி தெய்வமுற்ற தன்மையால் இவ்வாறு பேசினாள். இவ்விடத்திற் கண்ணகியைக் கொங்கச் செல்வி என்றும், குடமலையாட்டி என்றும் கூறியுள்ளமை நோக்கத் தக்கது. இப்பகுதிக்கு உரை எழுதிய அரும்பதவுரைகாரர்,

“மேற்பட்டு இவளைத் தெய்வமாகக் கொண்டாடுமிடங்
கூறினபடியாலே”

“இவள் துர்க்கையாகவே சேரநாட்டிற் பிறந்தாளென்றவாறு” எனக் குறிப்பிட்டார். பிறகு கண்ணகி தெய்வமாகக் கொண்டாடப்பட இருப்பதை உணர்ந்து சாமி

பேறிய சரலினி இவ்வாறு கூறினமையாலே கண்ணகி தூர்க்கையாகவே பிறந்ததாக மதிக்கப்பட வேண்டுமென்பது போல ஓர் உரையாசிரியர் எழுதியதை வைத்துக் கொண்டு போலும், சிலர் கண்ணகியைத் தூர்க்கையாகவே முதலிலிருந்து கடைசி வரை காட்டி விட்டனர். ஆனால், இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் எந்த கீடத்திலும் கண்ணகியைத் தூர்க்கையின் அவதாரமென்று கூறவே யில்லை. அவளுடைய பிறப்பைப் பற்றிச் சொல்லும் முதற் காதையாகிய மங்கல வாழ்த்துப் பாடலில் அவள் திரு அவதாரஞ் செய்தாள் என்று சொல்லவே யில்லை. ஆயினும் அவளுடைய உருவத்தைக் கண்டு மயங்கிய ஒருவன் அவள் தூர்க்கையோ காளியோ பிடாரியோ என மயங்கினான் என்பதாக மாத்திரம் ஓரிடத்திற் காட்டியுள்ளார். அஃதாவது, வழக்குரை காதையில் பாண்டியனுடைய வாயிற் காப்போன் கண்ணகி வெளியிற் கதறி வருகிற காட்சியைக் கண்டவன், உள்ளே சென்று அரசனிடம் அலறி வருகிறவனைப் பற்றி வருணித்துக் கூறுகிறான்: 'வாழி எம் கொற்கைவேந்தே வாழி! வாசலிற் கொற்றவையோ பிடாரியோ காளியோ என்று தெரியாவண்ணம் யாரோ ஒருத்தி வந்துள்ளாள்; கையில் ஒற்றைச் சலம்பு ஏந்தி வந்திருக்கிறாள்; கண்வளையிழந்து கதறுகிறாள்; கடையகத்து உள்ளாள்' என்று அவன் கூறி பது போன்ற இடம் வழக்குரை காதையில் வந்துள்ளது. இந்த வருணனை கவிஞர் இளங்கோவடிகள் கையாண்ட அழகானதொரு வருணனை கண்ணகி சீற்றத்தோடும் தலைவிரி கோலத்தோடும் வந்ததைக் கண்ட வாயிலோன் ஓடி நடுநடுங்கி, அவள் காளியோ தூர்க்கையோ பிடாரியோ, எனச் சிறிது நேரம் ஐயுற்றான் என்பதைக் கவிஞர் இவ்வாறு கூறியுள்ளார். 'வந்தவள் காளியோ பிடாரியோ கொற்றவையோ எனக் கலங்கினான் வாயிலோன்' என்று எழுதுவது உரை நடை.

"அடர்த்தெழு குருதி யடங்காப் பசுந்துணிப்
பிடர்த்தலைப் பீடம் ஏறிய மடக்கொடி

வெற்றிவேல் தடக்கைக் கொற்றவை அல்லன்
 அறுவர்க் கினைய நங்கை இறைவனை
 ஆடல்கண்டருளிய அணங்கு சூருடைக்
 கானகம் உகந்த காளி தாருகள்
 பேருரங் கிழித்த பெண்ணும் அல்லன்
 செற்றனன் போலுஞ் செயிர்த்தனன் போலும்
 பொற்றொழிற் சிலம்பொன் றேந்திய கையன்
 கணவனை யிழந்தான் கடையகத் தாளே”

என்று இளங்கோவடிகள் எழுதியிருப்பது போல் எழுதி
 வது கவிதை. இந்தக் கவிதையுணர்ச்சியுடைய அரும்பு
 வுரைகாரர் எழுதிய குறிப்பு இது:— “அவர்களென்னலாய்
 அவர்களில் அல்லன்”. ஆனால், இப்பகுதியைத் தவற
 உணர்ந்து கொண்டமையாற்போலும் சிலர் கண்ணகியை
 துர்க்கையின் அவதாரமாக்கி உள்ளார்கள். அக்காரண
 தினால்தான் கண்ணகி உமாதேவியாரின் அவதாரமென்று
 ஏதோ ஒரு சாபத்தினால் உலகில்வந்து உதித்தாள் என்று
 அந்தச் சாபவிடுதலை நேரத்தில்திடீரெனப் பண்டையவடி
 பெற்றுச் சிலையாகச் சமைந்து விட்டாள். என்றும் சில
 திரைப்படங்களிற் காட்டியுள்ளார்கள். உண்மையி
 கண்ணகி இவ்வுலக மகளிருள். ஒருத்திதான் என்பது
 மாநாய்கள் என்ற வணிகனின் குலக்கொம்பாகத்தோன்
 டவள் என்பதும், கணவனோடு சில ஆண்டுகள் சிற்றின்ப
 பெற்று வாழ்ந்தவள் என்பதும், கணிகைமகள் மாதவி
 லிடத்தில் தங்கித் தன்னைப் புறக்கணித்த வேளையிலு
 அவனைச் சினவாது அவன் உளத்தைத் திருத்த உழைத்த
 வெற்றி கண்ட பெருமகள் என்பதும் சிலப்பதிகாரத்தை
 செம்மையாகப் படிப்பவர்களால் உணரப்படும்.

கண்ணகியின் அருமையையுணர்ந்துயிற்றறிய
 கவுந்தியடிகள் பாராட்டியதாக அடைக்கலக்காதை காட்டு
 துறவியாகிய கவுந்தியடிகளின் கருத்துப்படி கண்ணகி
 னுடைய பெருமை தன் கணவன் வருத்தத்திற்காகத் தா

வருங்கித் தன் துயரைப் பொருட்படுத்தாதிருந்த பெற்றி
என்பது அக்காதையாற் புலப்படுகிறது, தன் கால்களிற்
கொப்புளம் உண்டாகும்படி வெயில் பொசுக்கிய நேரத்தில்
கூடத் தன் துயரத்திற்காக வருந்தாமல் கணவன்கோவலன்
கடுங்கதிர் வெம்மை தாங்கமாட்டாமல் இருப்பதற்காக
கடுங்கித் துயரெய்தி, இரங்கியுதவிய கண்ணகியின் உளப்
பங்கினைக் கவிஞர் போற்றியுள்ளார்.

“என் னெடு போந்த இளங்கொடி நங்கைதன்
வண்ணச் சீறடி மண்மகள் அறிந்திலன்
கடுங்கதிர் வெம்மையிற் காதலன் தனக்கு
நடுங்குதுயர் எய்தி நாப்புலர வாடித்
தன்றுயர் காணாத் தகைசால் பூங்கொடி
இன்றுணை மகளிர்க் கின்றி யமையாக்
கற்புக் கடம்பூண்ட இத்தெய்வ மல்லது
பொற்புடைத் தெய்வம் யாங்கண் டிலமால்”

என்றவாறு கவுந்திபடிகள் ஆயர்குல மாதரியிடத்திற்
கூறிய போது கண்ணகியின் சால்பு ஓதப்பட்டுள்ளது.
இவ்விடத்திற் கண்ணகி ‘கற்புக் கடம்பூண்ட தெய்வம்’
ரூபப் பாராட்டப்பட்டுள்ளது நோக்கத் தக்கது.

கண்ணகி கணவனை யிழந்த பின் மதுரைமாநகரிற்
புறநித் தேடி வருகிற பொழுது அவளைக் கண்ட மாந்தர்
அவளைத் தெய்வமெனவே மதித்து, ‘இத்தெய்வம் எதற்
தக இத் தெருவில் வருகிறது?’ என்று கேட்கக் காண்
டார்கள். எனக் கவிஞர் கூறியுள்ளார்.

“செம்பொற் சிலம்பொன்று கையேந்தி நம்பொருட்டால்
வம்பப் பெருந்தெய்வம் வந்த திதுவென்கொல்”

என்று மதுரை மக்கள் பேசிக்கொண்டிருந்ததாகக் கவிஞர்
தெரிவித்துள்ளார். ‘நம் பொருட்டால், வம்பப் பெருந்
தெய்வம் வந்தது’ என்று கூறியவிடத்து ‘நம்மை அழிப்
பதற்காகப் புதுத் தெய்வம் ஒன்று நம் ஊருக்குள் வந்திருக்

'கிறது' எனச் சொல்லுவது போன்ற கருத்து ஒன்று இங்கு உண்டென்றாலும், அதைவிடச் சிறந்ததொரு கருத்தும் இருக்கிறது. 'இதனைப் போல் நடக்கவேண்டுமென்பதை நமக்கு இடித்துக்காட்டுவதுபோல் இந்தத் தெய்வம் உலாவி வரும் தெய்வம்' என்றவாறு மதுரைமக்கள் பேசிக்கொண்டார்கள் என்று சொன்னாலும் தப்பில்லையென்று அடியார்க்குநல்லார் எடுத்துரைத்தார். வம்பு என்ற சொல்லுக்குப் 'புதுமை' என்ற பொருளும் 'நிலையின்மை' என்ற பொருளும் உண்டு. 'நம்பொருட்டால் வந்தது' என்பதை நம்மை அழிப்பதற்காக வந்ததென்றும், காம் பாவித்தற் பொருட்டு வந்ததென்றும் வேண்டியாங்குப் பொருள் கொள்ளலாம்.

இப்பத்தினித் தெய்வத்தின் முன் செல்லுதற்குக் கூட அச்சம் சில தெய்வங்களுக்கு இருந்ததெனச் சிலப்பதி காரத்தால் அறிகிறோம். சிற்றத்தினால் மதுரையைத் தீக்கு இரையாக்கிவிட்ட கண்ணகியின் முன் சென்று தீயினின்று ஊரை விடுவித்துக்கொள்ள எண்ணிய மதுராபதி என்னும் ஊர்த்தெய்வம் கண்ணகிமுன் செல்லக் கருதிப் பின் சென்று 'அணியிழாய்' என்றும், 'தோழி' என்றும், 'பைந்தொடி' என்றும், 'பெருந்தகைப் பெண்ணே' என்றும் அழைத்தழைத்துத் தன் குறையைத் தெரிவித்ததெனக் கட்டுரை காதை தெரிவிக்கிறது. கண்ணகியோ அரசன் முன்னிலையிற் சென்று முழங்கியவள்; இம்மதுரைத் தெய்வமோ கண்ணகியின் பின் சென்று-செவ்விநோக்கி உரைக்கிறது. 'என்பின் வருவோய் யார் நீ?' எனக் கண்ணகி கேட்கிறாள். 'என் முன் வந்தோய் யார் நீ?' எனப் பாண்டிபன் முன்னர்க் கேட்டான். கண்ணகியினுடைய செவ்வியருமையை அறிந்து மதுராபுரித் தெய்வம் தன் குறையைக் கூறி ஊரைத் தீயினின்று விடுதலை செய்து கொண்டதென்று அக்காதை காட்டுகிறது.

இவ்வாறு கண்ணகியை மனிதரும் முனிவரும் கடவுளாயும் பெருமைப்படுத்திப் புகழ் செய்துள்ளார்கள். தேவர்களுக்குத் தலைவனுடைய சுற்றத்தாரெல்லாம் வந்து கூடி வாடாமலாய் மழைபோர் பொழிந்து, கண்ணகியை வரவேற்று அவளைப் பெரியதொரு வானவூர்தியில் ஏற்றிச் சென்றனர் என்று கட்டுரைகாதை முடிகிறது. அந்தப் புகழுடைநங்கையின் பெரும்பேரை ஏத்துதல்தானும் பபனுடையதென அறிக்கப்படலாய்ற்று என்பதனை அரும்பதவுரைகாரர் இவள் பேரைச் சொல்லி மலரைத்தூவி ஏத்தினார், இவள் பெயர் மந்திரோத்தி ஆதலால்' என எழுதிய வகையில் தெரிவித்துள்ளார். இதனால் தேவர்கள் கண்ணகியை ஏற்றிப் போற்றினமை அறியப்படும்.

'உரைசால் பத்தினியை உயர்ந்தோர் ஏத்துதல்' என்பது சிலப்பதிகாரம் வாயிலாகக் காட்டப்படும் அருங்கருத்துக்களுள் ஒன்று. இப்பகுதிக்கு உரையெழுதிய அடியார்க்கு நல்லார் 'புகழ் அமைந்த கற்புடை மகளை மக்களையன்றித் தேவரும் முனிவரும் முதலாய் உள்ளவர் சென்று ஏத்துதல்' என்று எழுதினார். எனவே மாந்தருள் ஒருத்தியாய்த் தோன்றி மாந்தருள் ஒருத்தியாய் வாழ்ந்து இடமை முடித்த கண்ணகி மாந்தராலும் தேவராலும் முன்வராலும் போற்றப்பட்டுப் பெரியதொரு பத்தினிக் கடவுளாகி விட்டாள். இப்பத்தினிக் கடவுளை நம் நாட்டிலும் மலங்கையிலும் பிர இடங்கள் சிலவற்றிலும் கோயிலில் வைத்துக் கும்பிடுகிறார்கள்.

கண்ணகி மதிநலன்

புகார் மகரத்திற் பெருஞ் செல்வக் குடியிற் பிறந்து வளர்ந்து பெருஞ் செல்வக் குடியில் வாழ்க்கைப்பட்டவள் ஆகிய கண்ணகி மிக்க அழகு வாய்ந்தவள். திருமணமாகிச் சில ஆண்டுகள் கழிகிற வரையில், கோவலன் அவளோடு மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்துவந்தான். எனினும், மாதன் என்ற பெண் ஒருத்தியின் ஆடல்பாடல் அழகுநயங்களால் நிலைமை மாறி, மாதவியோடு அவன் உடனுறையத் தலைப்பட்டான்.

கண்ணகி அந்நாட்களில் எல்லாம் தன் மனத்துயரைப் பிறர்க்குக் காட்டாமல் அடக்கி வைத்துக்கொள்ளக் கூடிய ஆற்றல் உடையவளாய் இருந்தாள்; கண்ணகியின் மாமனார் மாமியார் ஆகிய இருவரும் கண்ணகிகலங்கக்கூடாது என்ற எண்ணத்தோடு அவளை உற்றுநோக்கும்போதெல்லாம், முகத்திற் பொய் முறுவல் செய்து காட்டினாள். தன் மனத்துயர் கோவலனுடைய பெற்றோருக்குத் தெரிந்தால், அது காரணமாகப் பெரிதும் உளைவார்களே என்று கருதி, அதனைத் தடுத்தற்காகத் தன்னிடத்துப் பொய்மையைக்கூட மேற்கொள்ளலாயினாள்.

இவ்வாறு மிக்க சாமர்த்தியத்தோடு வாழ்ந்த கண்ணகியை ஒன்றும் அறியாத பேண் என்று சிலர் பழிகூறுவது பொருந்தாது என்பது தோற்றுகிறது. ஒன்றும் தெரியாதவளாய் இருந்தால், சாமர்த்தியக் குறைவினளாக இருந்தால், அவள் போலியாக ஒரு செயலை நாகரிகத்திற்காகச் செய்து கொண்டு இருந்திருத்தல் இயலாது. கணவனுடன் வாழாததால் உண்டான மன வருத்தத்தையும் உடல் நோயையும் வெளியே காட்டாமல், தன்னகத்தே அடக்கி வைத்துக்கொண்டு, ஒப்புக்காக மாமனார் மாமியார் முன்னிலையில் சிரித்த முகத்தோடு அவள் சில ஆண்டுகள்

வாழ்ந்துவந்தாள் என்பதை உற்றுநோக்கினால், அவளை நாகரிகநயம் வாய்ந்த நல்லாள் என்று கூறுவதன்றோ பொருந்தும்?

கோவலன் அவளைத் திருமண நாளிணையடுத்துப் பலபடப் புகழ்ந்துரைத்த வேளை யில், மறுமொழியாக அவளை ஒரு சொல்லால் கூட அவள் புகழ்ந்துபேசினால்லள் என்ற காரணத்தால் அவள்மாட்டுக் குறை காண்பார் உண்டு. இவ்வாறு குறைகாண்பது பொருந்தாது. கணவனைப் பற்றி அவள் புகழ்ந்து சொல்லிய சொற்களைக் கவிஞர் கூறுதுவிட்டார் என்று கொண்டாலும் தட்பில்லை. அவ்வாறன்றி, அவள் கணவனுக்கு மறுமொழியாகப் புகழுரையாகச் சொற்கள் பகர்ந்திலள் என்று வைத்துக்கொண்டாலும், அக்காரணத்தால் அவளை இக்காலக் கண்கொண்டு நோக்கிக் குறை கூறுவது பொருந்தாது. அவன் அவளைப் புகழ்ந்த வேளைகளில் அவன் முன்னே அவள் சிரித்திருத்தல் கூடும். அந்தச் சிரிப்பே அவனுக்கு அவள் அளித்திருக்கக் கூடிய மறுமொழி. வாய்ச் சொற்களாற் பேசாமல், கண்பார்வையால், இதழ் விரிவிலால் காட்டக்கூடிய குறிப்புக்கள் எவ்வளவோ பல உண்டு. அவ்வகைகளில் அவள் பதில் இருந்திருத்தல் கூடும்.

மேலும், அவள் மாதவியைப் போல ஆடல் பாடல் யத்தை எய்துவதற்குரிய வழிகளில் முயற்சி கொள்ளாதது ஒரு பெருங்குறை எனச் சில வேளைகளில் சொல்லப் படுதல் உண்டு. இதுவும் பொருந்தாது. மாதவியோ சிறுவயது முதல் ஆடற் கலையில் பழகிக் கைதேர்ந்தவளாய் உள்ளவள். கோவலன் அவளோடு ஈடுபட்டதற்குக் காரணம் அவளது ஆடற் கலைநயம் என்றால், கண்ணகி அந்த அளவு கலைநயத்தை அடைதற்குப் பல ஆண்டுகள் முயன்றாலும் இயன்றிருக்குமா என்பது தோன்றுகின்ற ஐயம். அரைகுறையாக அவள் ஆடற் கலையிற் பழகியவளானால், அவளுடைய ஆடல் பார்க்கவொண்ணாததாக இருந்திருக்க

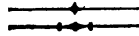
தும். பார்க்கவொண் னுததாக உள்ள, வெறுக்கத்தக்க
 தாக உள்ள அவளது ஆடலைக்கோவலன் காணவேந்தால்,
 கண்ணப் பொத்திக்கொண்டு வீட்டிலிருந்து வெளியேறி
 இருப்பான். வீட்டிற்குச் சென்றல் காணவொண்ணாத
 காட்சியைக் காணவேண்டுமே எனக்கருதி, வீட்டிற்குக்கூட
 சில நேரங்களில் திரும்பாமல் இருந்திருப்பான். இந்த
 முறையில் நிகழ்ச்சிகள் நிகழாதவண்ணம் தடுத்துக்
 கொண்டபெருமை உடையவள் கண்ணகி.

கண்ணகிபிடம் காட்டப்படும் மற்றொரு குற்றம் அவள்
 கோவலனை மாதவியோடு பழகுதற்கு முதலிலேயே விட்ட
 ருத்தல்கூடாது என்பது. பின்னால், மதுரைமாநகரை அழி
 கக்கூடிய பேராற்றலைத் தயாட்டு முன்னரே பெற்ற
 வைத்திருந்த கண்ணகி விரும்பினால் மாதவியை முன்னரே
 ஒரு சொல்லால் அழித்திருத்தல் இயலுமே என்றும், அவ்
 வாறு அவள் செய்யாமல்விட்டது அவளுடைய பெருந்
 துறையன்றும், சிலர் கூறுகிறார்கள். இதுவுப்பொருந்தாத
 மாதவியோடு பொருந்திய சிழமையுடன் கோவலன்
 வாழ்ந்துவந்த முன்னாட்களில் ஏதாவது ஒரு நாளில்
 கண்ணகி மாதவியைச் சபித்து இருப்பாளேயானால், அ
 காரணமாகக் கணவனையே அவள் அடியேட்டு இழந்த
 இருந்தாலும் இழந்து இருப்பாள். அவ்வாறு செய்யாமல்
 கோவலனை முழுதும் மனம் திரும்பி உளத்தால் தன்னோடு
 முழுதும் பிணைக்கப்பட்டுவிட்ட காலம் வரும் வரையி
 காத்திருந்து, அவனுடைய உழுவல் அன்பிற்கு முழுது
 உரியவனாக அவள் பிறகு ஆயினாள் என்பது சிலப்பதிகார
 காட்டும் செவ்விய செய்தி. மகளிர் பிறர் எவரைக் கண்ட
 லும் கணவன் மனம் உடைந்து இலிக்கலங்கமாட்டான் எ
 றும், ஆயிரம் மாதவியா வரினும் அவர் பொருட்டுத் த
 னைத் துறக்கமாட்டான் என்றும், அவள் உறுதிக்கொள்ள
 கூடிய சான்ற வரும் வரையில் கோவலனிடம் தன் வெறு
 பணர்வுகளை அவள் காட்டாமல் இருந்தது அவள் தம் திற

எனச் கருத்ததக்கது. கண்ணகிக்குச் செய்த தவற்றைக் கோவலன் ஒப்புக்கொண்டு, அவள்பொருட்டுக் கலங்கி நொந்து அழுது வேறு மனிதனாகி உருகுகிறவேளை பார்த்து, ஆந்ரேரத்தில் "போற்று ஒழுக்கம் புரிந்தீர்!" என்ற கடுஞ் சொல்லீல உரைத்தாள் என்பது சிலப்பதிகாரத்தால் தெரியவருகிறது. நல்லவர்களுக்கும் உயர்ந்தவர்களுக்கும் கடுசொல் ஒன்று போதும். கோவலனை இச்சொற்கள் சுட்டு விட்டன. இம்மாதிரியான கடுசொல்லை நேரமறிந்து சொல்லக்கூடிய, சொல்லிய, திறம் உடையான ஒன்றுமறியாதவன் என்றுசிலர் பேசுவது எவ்வாறுபொருந்தும் என்பது நன்கு புலப்படவில்லை. புகார் நகரத்திலேயே வாழ்ந்த கர்லங்களில் கண்ணகி கோவலனைக் கழறி உரைத்திருப்பாளேயானால், அவளை அவள் அடியோடு முன்னரே இழந்திருப்பாள். அவ்வாறல்லாமல், அவன் தன்பக்கம் முழுதும் சாய்ந்துள்ள வேளையில், மாதவியைப் பற்றி எண்ணுவதற்குக்கூட வெறுத்துக் கொண்டிருந்த வேளையில், இனி இவனைக் கழன்றுரைத்தாலும் தன் அன்புப் பிடியினின்று அகலான் என்ற நிலை வந்தெய்திய நேரத்தில், அதனைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அவன் குற்றத்தை எடுத்துக் காட்டி அவனைத் தன்னை வலுவாகப்பிணைத்துக்கொண்ட கண்ணகியின் மதிநுட்பத்தை வியக்காமல் இருத்தல் இயலாது.

கணவன் இறந்தபிற்பாடு மனைவி இறந்துபடவேண்டும் என்று ஏனைய மகளிர் எண்ணிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் தான் உடனே உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளாமல் இருந்த சூறாகாக ஊரார் பழிப்பார்கள் என்று கூடக் கருதாமல், கணவனுடைய புகழ் தன்புகழாகும் என்றும் அவனுடைய இகழ்ச்சி தன் இகழ்ச்சி யாகும் என்றும் கருதி உயிரைத் தாங்கிக் கொண்டிருந்து, அரசன் முன்னிலையில் சென்று வழக்காடி, தன் கணவன் கள்வன் அல்லன் என்பதை நிறுவிப்பிறகு உயிர்விட்ட பெருமை கண்ணகியினுடையது அவனையன்றி வேறுஎவரும் கோவலன் குற்றம் செய்தவன்.

அவ்வன் என்பதை இந்த உலகத்தில் நிறுவிக்காட்டியிருந்தால் இயலாது. அவன் அரசியின் சிலம்பினைத் திருடிய கள்வன் என்று குறை கூறப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டுக் கிடந்த நிலையில் கண்ணகி தன் கையில் இருந்த இணைச்சிலம்பொன்றால் மாத்திரமே அவனது குற்றமின்மை அரசன்முன் எடுத்துக் காட்டப்படுதல் இயலும். அதற்காக அவள் ஓடோடியும் சென்று, அரசன் அத்தாணி மண்டபத்திற் புகுந்து அவனைதிரே நின்று வீரமுடன் சிலம்பினை உடைத்துக் காட்டி முழங்கிய காரணத்தால், அரசன் “யானே கள்வன், உன் கணவன் அல்லன்” என்ற உண்மையை உரைக்கக் கூடிய நிலை ஏற்பட்டது. “கள்வனாகிய உன் கணவனைக் கொன்றேன்; கொன்றது குற்றமன்று” என்று கூறிய மன்னனை, “யானே கள்வன், கெடுக என் ஆயுள்” என்று அவனே பேசக்கூடிய வகையில் கண்ணகி செயலாற்றியுள்ளாள் என்றால், அவள் நம்முடைய பெருமதிப்பிற்குரியவள் ஆகிறாள் என்பது உறுதி.

சிலம்பின் வென்ற சேயிறை

காற்சிலம்பினால் வென்ற கண்ணகியின் செய்திகள் சிலப்பதிகாரத்திற்கு கூறப்பட்டுள்ளன. கோல்கோடிய பாண்டியமன்னனைப் புகார் நகரத்துப் பெருங்குடி வணிகர் பரபிள்ளாட கண்ணகி தனது ஒற்றைச் சிலம்பினைக் காட்டித் தன் கணவன் கோவலன் துற்றம் செய்திலன் என்பதையும் கொற்றவனே கொடியவன் என்பதையும் நிறுவி வென்ற மைடை விளக்கும் பகுதி சிலப்பதிகாரத்தில் தலைசிறந்த பகுதி.

தேராத செயலாற்றிய பாண்டியனுடைய குற்றத்தை எடுத்துக்காட்டி அவனைக் கண்ணகி வென்றமையால், அவள் "சிலம்பின் வென்ற சேயிறை" எனக் கூறப்படுகிறாள். எனினும், தன் காதலனாகிய கோவலனையும் சிலம்புகளால் அவள் ஓரளவு வென்றுவிட்டாள் என்று கூறுதல் கூடும். கணிகையர் குலத்துத் தோன்றிய மாதவியின் தோழி வசந்தமாலை காட்டிய மாலைக்கு ஆயிரத்தெட்டுக் கழஞ்சு பொன் கொடுத்து வாங்கி, மாதவியின் வீட்டிற்கு போய்த் தங்குவானாகித் தன் மனைவியையும் மனைபையும் மறந்து விட்டவனாகிய கோவலன் கண்ணகியிடமிருந்து அன்புவழிப்பட்ட செயல்களை எதிர்பார்ப்பதற்கு உரியவளல்லள் என ஆகிவிட்ட நிலையில், கண்ணகி அவனுக்கு அன்புடைச் செயல் செய்தமையால் அவள் உளத்தை மீண்டும் கவர்ந்துவிட்டாள். எவ்வாறு? மாதவியின் ஆடல் பாடல் அழகு ஆகியவற்றுள் மயங்கிக்கட்டுண்டு அவளோடு ஊரில் திரிந்துவந்த கோவலன், இந்திர விழா நாளில் கானலின்கண் மாதவி பாடிய பாடலுக்கு ஏதோ ஒரு தப்புப் பொருள் கற்பித்துக்கொண்டு, அவளோடு ஊடி அவளுடன் அவளது வீட்டிற்குப் போகாமல், தன் மனையகத்திற்குச் சென்றான். பன்முறை கண்ணகியினுடைய அணிகலன்களை

அவன் மாதவி காரணமாக முன்னரே பெற்றுச் சென்று விட்டான் போலும்! மாதவி உணவையில்கோவலனை அன்றி வேறொரு மனிதனையும் சிந்தையிற் கொள்ளாதவளாய் விளையாட்டாகப் பாடல் ஒன்று பாடினாளாக, அதில் ஏதோ குறிப்பு ஒன்று உண்டென்று கற்பித்துக்கொண்டு கோவலன் அவளை உதறிவிட்டுத் தன்வீட்டினுள் நேரேபுகுந்தான். புகுந்து கண்ணகியை நோக்கி "இந்தப் பொய்த்தி மாதவ்யோடு விளைபாடி என் குன்றமொத்த செல்வமெல்லாம் தொலைந்தது" என்று இரங்கி உரைத்தனனாக. மாதவிக்கு மேலும் கொடுப்பதற்குப் பொருள் இல்லையே என அவள் கவலைப்படுவதாகக் கருதிக்கொண்டு கண்ணகி தன்னுடைய சிலம்புகளைக் கொடுக்க முன்வந்தாள். அப்படிக்கொடுக்குங்கால் தனது கை முகத்திற் புதுவதொரு புன்முறுவல்பூத்து அச்சிலம்புகளை நல்கினாள். கவிஞர் இளங்கோவடிகள். "நலங்கேழ் முறுவல் நகைமுகம் காட்டிச் சிலம்புள கொண்ம்" எனக்கூறியதாகச் செப்பியுள்ளார். இந்தச் செய்தி மிகவும் உருக்கமானது. கண்ணகியினுடைய பேரன்பிற்குப் பெரியதோர் எடுத்துக்காட்டாக இஃது உள்ளது. தன்னைமறந்து வேறொருபெண்ணுடன் உறைந்த கணவன் எதிர்பார்க்க முடியாததொரு நன்மையைக் கண்ணகி செய்துவிட்டாள். கணவனுடைய குடும்பத்திற்கு எவ்வளவு பெருந் தீங்குகள் வந்துற்றாலும், தன்னுடைய பெற்றோர் இல்லத்திலிருந்து கொண்டுவந்த பொருள்களில் ஏதாவது ஒன்றைக்கூட வழங்குவதற்கு இசையாத மனைவியர் எத்தனையோ பேர்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஊரும் பேரும் நமக்குத் தெரியா. விரும்பிய கணிகைக்குக் கொடுப்பதற்குப் பொருளில்லாது முட்டுப்பாடுற்ற கணவர்க்கு மூக்குத்தியைக்கூடக் கழற்றித் தருதற்கு மறுத்த மகளிர் எத்தனையோ பேர் உண்டு. அவர்களுடைய ஊரும் பேரும் அறியவந்தனவா? இல்லை. கண்ணகியினுடைய பெயர் இதுகாறும் அறியப்பட்டுப் போற்றப்படுதற்கும் இன்னும் பன்னெடுங்காலம் போற்றப்படுதற்

மும் உரிய காரணங்களுள் ஒன்று. இந்நிலையில் அவன் சிலம்புகளைத் தர முன்வந்தமையாகும்.

கோவலன் கண்ணகியிடமிருந்து சிலம்புகளை எதிர்பார்த்தவனல்லன். ராதையொடு ஊடி வீட்டிற்குத் திரும்பிய அவன், கண்ணகியைக் கண்டதும், அவளது வருத்தத்திற்காக வருத்தி உரைப்பவன் "அந்தப் பொய்த்தியொடு வினையாடிப் பெரும் பொருட் குன்றத்தை அழித்துவிட்டால் ஏர்ப்பட்ட என் வறுமை நாணத்தை விளக்கிறது" என்று மாதிரந்தான் சொன்னான். பொருள் இழந்து விட்டமைக்காகப் பொதுவாக நாணி உரைத்தான் என்பதே அன்றி, அவளிடமிருந்து அணிகலன் எதனையும் திர்பார்த்து அவன் அந்தச் சொல்லைச் சொன்னான் என்பன்று இந்நிலையில், கண்ணகி "சிலம்புகள் கொள்க" எனப் பன்சிரிப்போடு தர முன்வந்தமை கோவலனது உள்ளத்தை ருக்கிவிட்டிருக்க வேண்டும். இவ்வாறு சிலம்புகளைத் தருற்கு முன்வந்தமையால், சிலம்பினால் தன் கணவனை வென்றவளாகிறாள் கண்ணகி என்று கூறினாலும் இழுக்கு ஆகாது.

இவ்வாறு தரப்பட்ட சிலம்புகளை விற்றுப் பொருளாக்கிப் பொருளையே வாணிக முதலாக வைத்துக்கொண்டது, முன்னர்த் தொலைத்த பொருள்களையும் அணிகலன்களையும் மீட்டுப் பெற்றுவிடலாம் என்ற நோக்கத்தோடு கோவலன் மதுரை மாநகருக்குச் செல்ல முற்பட்டான். அவே, சிலம்புகள் அவன் வாழ்க்கையில் ஒரு திருப்பியம் என்பது தெரியவரும். "பாடமதுரைக்குச் சென்று பொருளிட்ட முற்பட்டேன் ஏடலர் கோதாய், எழுக!" என்று கண்ணகியை நோக்கி அவன் கூற, அவளும் உடனே மூன்று சென்றமை காப்பியத்திலேயே மிக்க உருக்கத்துடன் இடம். கண்ணகியின் அன்பு ததும்பிய இச்செய்திக் கோவலன் நினைவுகூர்ந்து பிறகு உருகினான். மதுரை நகரில் இடைக்குல மகள் மாதரி வீட்டில் கண்ணகி மீட்டு அவனுக்கு அமுதமுட்டிய பிற்பாடு, அவளை

அருகில் அழைத்து அவன் நைந்த ருகிய நிலையை இளங்கோவடிகள் கொலைக்களக் காதையில் காட்டியுள்ளார். "திவ்வளவு தொலை கல்லிலும் பூள்ளிலும் நடந்து கடந்துவர இம்மெல்லடிகள் எந்தப் பாடு பட்டனவோ" எனச் சொல்லி மனம் உளைந்தான். முன்னரெல்லாம் வறுமொழியாளரொடும் வய்ப்புடர்த்தரொடும் குறுமொழி கூறி வெடிச்சிரிப்புச் சிரித்துப் பொழுது வீணாகப் போக்கிதை இப்பொழுது நினைந்து வருந்தினான். பெற்றோர்களது ஏவலைப் பொருட்படுத்தாது போனபகற்கும் கண்ணகிக்குக் கருத்துயர்வினைத்தமைக்கும் வருந்தியுரைத்தான்.

"இருமுது குரவர் ஏவலும் பிழைத்தேன்
சிறுமுதுக் குறைவிக்குச் சிறுமையும் செய்தேன்
வழு வெணும் பாரேன் மாநகர் மருங்கீண்டு
எழுகென எழுந்தாய் என்செய்தனை"

என அவன் கூறியதாகக் கவிஞர் உரைக்கிறார். கணிகையர்மகள் மாதவி வீட்டில் தங்கிக் கண்ணகியை மறந்தமை குறித்து அவன் வருந்தினான் என்பது தெளிவு. அவளோடு நேரிற் பேசிக்கொண்டிருப்பவன், 'உனக்குச் சிறுமை செய்தேன்' என்று முன்னிலையிற் கூறவேண்டியவன் அங்ஙனம் கூறாமல், 'சிறுவயதிலேயே பேரறிவு படைத்துவிட்டளாகிய உனக்குச் செய்யக்கூடாத சிறுமையைச் செய்தேனே' எனக் கலங்கி உரைத்தவிதம் இதனால் தெளிவுகிறது. 'நீ' என்ற முன்னிலைப் பெயர்ச் சொல்லின் அடிப்படையில் 'உனக்கு' என்று பேசவேண்டிய இடத்தில் 'சிறுமுதுக் குறைவி' என்னும் படர்க்கைச் சொல்லின் அடிப்படையில் 'சிறுமுதுக் குறைவிக்கு' என அமைத்து கோவலன் பேசினான் எனின், அவன் கண்ணகிமாயிவைக்கத் தொடங்கினிட்ட பெருமதிப்புத் தானே புலகிறது. 'என்னோடு மதுரைக்குப் புறப்பட்டு வருக' என்ற உன்னைக் கேட்பத கூடக் குற்றம் என்று பாரேனாய் 'என்னுடன் எழுக' என்றேன். நீயும் எழுந்து வந்தாயே! என்னை

உன் அன்பு!" என அவன் கூறிவிபந்தான் என்பது கவிஞர் சொல்லமைப்பினால் விளங்குகிறது. "எழுநென எழுந்தாய் என் செய்தனை!" எனக் கோவலன் கண்ணகியை நோக்கிக் கூறிய இச்சொற்கள் அவன் உள்ளத்தைத் திறந்து காட்டுவன. அவளது பேரன்பிற்குத் தகுதியற்றவனாகத் தன்னைக் கோவலன் கருதினான் என்பதும், அவள் அன்புரிமைச் செயலால் அவனை வென்றுவிட்டாள் என்பதும் இப்பகுதிகளால் தெளிவாகின்றன அல்லவோ?

பாண்டிய மன்னனுடைய மனைவியின் சிலம்புகளைப் பொற்கொல்லன் ஒருவன் கவர்ந்துகொண்டமையை மறைத்து அக்குற்றத்தைக் கோவலன்மீது ஏற்றிவிட்டான் என்பது சிலப்பதிகாரத்தினுள் காணுஞ் செய்தி. அரண்மனைச்சிலம்பைக் கவர்ந்துகொண்ட கள்வன் பொற்கொல்லனது சிறுகுடிலில் இருப்பதாக அப்பொற்கொல்லன் வந்து தெரிவிக்க, அரசன் ஒரு சிறிதும் ஆராயாமல் ஊர்க்காவலரை அழைத்து, "தேவியின் காட்சிலம்பு இவன் காட்டும் கள்வன் கையதானால், கொன்றச் சிலம்பு கொணர்கடிங்கு" என்று கூறிவிட்டான். அவ்வாறு அவன் கூறியதற்கு அவளது பண்டைவினை காரணம் எனப்படிலும், பாண்டிய மன்னன் தானும் பொறுப்பு உடையவனே. அரண்மனையில் தடைபெற்ற மகளிர் ஆடலைக் கண்ணுற்றுக்கொண்டிருந்த கோவலன் உள்ளம் வேறுகிவிட்டான் என்று தவறுதலாக அவனைப் பற்றிக் கருதிக்கொண்டு ஊடிச் சென்ற கோப்பெருந்தேவியின் ஊடலை விரைவில் தீர்ப்பதற்குக் காணாமற் போன அவள் சிலம்பு கிடைக்கப்பெறுதல் உறுகருவி யாக இருக்குமென்று கருதிவிட்ட அரசன் வேறு ஒன்றையும் சிந்தியானால்,

"தாழ்ப்பூங் கோதை தன்காற் சிலம்பு
கன்றிய கள்வன் கைய தாகிற்
கொன்றச் சிலம்பு கொணர்க ஈங்கு"

எனக் கூறிவிட்டான். தாப்பியத்தில் வந்துள்ள சொற்போக்கின் தோக்குந் தொறும், சிலம்பு என்ற சொல் ஒருமைபைக் குறிக்கவோ பன்மைபைக் குறிக்கவோ உரிபதொரு பொதுச் சொற்போல ஆளப்பட்டிருப்பது தெரியவரும். கோவலன் சிலம்பினை விற்பதற்கு மாதரி வீட்டை விட்டுப் புறப்படுதற்குமுன் கண்ணகியை நோக்கி,

“சீறடிச் சிலம்பின் ஒன்றுகொண்டி யான்போய்
மாறி வருவன் மயங்கா தொழிக்”

எனக்கூறிப் புறப்பட்டான். அவளுடைய சிலம்புகளில் ஒன்றுதான் அவளால் அப்பொழுது எடுத்துச் செல்லப்பட்டது என்பது தெளிவு. கடைத்தெரு வழியே சென்ற கோவலன் பொற்கொல்லன் ஒருவனை எதிர்ப்பட்டானாக. அவ்விடம் சிலம்பின் கட்டவிழ்த்துக் காட்டினான். அவனுடி “சித்திரச் சிலம்பின் செய்தியையெல்லாம்” புரிந்து உடன் நோக்கினான். இவ்விடங்களில், சிலம்பு என்ற சொல் ஒருமைப் பொருளில் அமைந்து கிடக்கிறது. மற்றும், “கோயிற் சிலம்பு கொண்ட கள்வன்” என்ற இடத்தில் அச்சொல் பன்மைப் பொருளில் அமைந்துள்ளது. “தேவியின் சிலம்பு கள்வன் கையதாகில் கொணர்க்” என்ற இடத்தில், “சிலம்பு கையவாயின்” எனக் கூறப்பெறாமற் “கையதாகின்” எனக் கூறப்பட்டுள்ளமையால், காணும்போது சிலம்பு ஒன்றுதான் என்றும், அவ்வொற்றைச் சிலம்புகள் என்கையில் திருந்தால் கொண்டு கொணர்க என்று அரசன் கட்டளையிட்டான் என்றும் பொருள் கூறுதல் வேண்டும் என்பது பொருந்தாதெனத் தோற்றுகிறது. அரசனோ தன்வசத்தனாய் நின்று பேசியவன் அல்லன்; காம வயத்தினாய், மனைவியின் ஊடலைத் தீர்க்குப நோக்கினனாய், அவளது தனியறைக்குட் புகுந்து கொண்டிருக்கும் தறுவாயில் அன்றோ பொற்கொல்லன் “சிலம்பினைக் கவர்த்துகொண்ட கள்வன் என் வீட்டில் இப்பொழுது உள்ளான்” என்று கூறினான்? இந்நிலையில், அரசன் ஒரு சிறிதும் ஆராயாமல் கண்ணிவிட்டான் என்பதைக் கவிஞர், “யாவதும் தேரான்

ஆகி" என்ற சொற்றொடரால் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார், காம வயத்தனாய்ச் சென்றுகொண்டிருந்த அரசன், "சிலம்புகள் கள்வன் கையில் உளவாயின் அவனைக் கொல்லுதற்குச் சிலம்புகளைக் கொணர்க்" என்று கூறக் கருதியவன் நாக்குழறி வேறு வகையில் சொற்களைச் சொல்லிவிட்டான். "கொல்லச் சிலம்பு கொணர்க்" என்று சொல்லுதற்கு மாறாகக் "கொன்றச் சிலம்பு கொணர்க்" எனக் கூறிவிட்டான் என்று உரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லார் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். நாக்குழறியவன் சிலம்பு "கையவாயின்" எனக் கூறுவான் என்று எதிர்பார்ப்பது பொருந்தாது. அதனால் சிலம்பு என்ற சொல் குறிப்பிட்ட இவ்விடங்களிற் பன்மைப் பெயரால் வந்துள்ளது என்றுதான் கொள்ளத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு பல இடங்களில் நூலினுள் ஒருமைப் பெயரளிலும் பன்மைப் பெயரளிலும் இச்சொல் வந்திருக்கிறது என்பது அறியப்படும்.

கண்ணகி தன்மாட்டு எஞ்சியிருந்த சிலம்பு ஒன்றினை எடுத்துக்கொண்டு, தன் கணவன் கள்வனல்லன் என்பதை நிறுவும் பொருட்டு அரசன்மனை வாயிலை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தாள், கவிஞர் "சிலம்பு ஒன்று கையேந்திச்" சென்றாள் என்றார். "இது ஒன்று", "இது ஒன்று" என்று அவள் அடுக்கியடுக்கிச் சொல்லிக் கொண்டே ஊரிற் சுற்றி வருகிறபொழுது, இது ஒன்று என்பது 'இச்சிலம்பு ஒன்று' எனப் பொருள்படும் என உரையாசிரியரும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். மதுரை மக்கள்.

"செம்பொற் சிலம்பொன்று கையேந்தி நம்பொருட்டால் வம்பு பெருந்தெய்வம் வந்த திதுவென்கொல்?"

எனக் கூறிக்கொண்டிருந்தார்கள் என்ற இடத்திலும் அவள் ஒற்றைச் சிலம்போடு சென்றமை கூறப்பட்டது. கண்ணகி ஆசனுடைய வாயிற் காவலனிடம் தன்னைப் பற்றித் தெரிவித்தபொழுது.

“இணையரிச் சிலம்பொன் நேந்திய கையன்
கணவனை விழந்தான் கடையகத் தாளென்
நறிவிப் பாயே அறிவிப் பாயே”

எனக் கூறினான். இவ்விடத்திலும், ‘சிலம்பு ஒன்றினை
ஏந்தியகையன்’ என்றவாறு தன்னைப்பற்றித் தெரிவித்துக்
கொண்டான் என்பதைக் காண்கிறோம். அரசனை அணுகிக்
கண்ணகியின் வரவினைத் தெரிவித்த வாயிலோன் “பொற்
பொழிற்சிலம்பொன்று ஏந்தியகையளாய்க் கணவனை இழந்
தான் கடையகத்தான்” என்று தெரிவித்தான். கண்ணகி
தன் காற்சிலம்பினை விற்பத்தற்காகப் புறப்பட்ட கோவலன்
கொல்லப்பட்டானே என்று கூறுவோளாய், அவ்வாறு
கொல்லப்பட்ட கோவலன் மனைவிதான் என அரசனுக்குத்
தெரிவிக்க, அவன் கள்வனைக் கொல்லுதல் கடுங்கோல்
அன்று என்று பேச, தன் காற் பொற்சிலம்பிலுள்ள அரிகள்
மணிகள் எனக் கண்ணகி தெரிவிக்க, “எங்கள் சிலம்பின்
அரிகள் முத்துக்களே” என்று அரசன் ஒப்புக்கொண்டு
தருக” எனக் தேட்டு வாங்கிச் சிலம்பினை முன்வைக்கவும்,
கண்ணகி தன் ஒற்றைச் சிலம்பை உடைத்தாள். உடைப்பு
வும், மணி விண்ணொள்த் தெரிக்க, மணி கண்ட அரசன்
தளர்ந்தான். தாழ்ந்தான். “குற்றம் செய்யாதவனைக்
கொன்ற யானே அரசன்? பிறர் சிலம்பினை என். தேவியின்
சிலம்பு என்று கருதி எடுத்துவர ஏனிய யானே கள்வன்
எனக் கருதியவனாய், “யானே அரசன்! யானே கள்வன்!
என்று கூறி உயிர் விட்டான். “என்னால் செங்கோல்
பிழைத்ததே, என் வாழ்நாள் கெடுக” எனக் கூறித்
கொண்டே அரசன் மயங்கி விழ்ந்தான். இறந்தான்.

“கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோல் அன்று வெள்வேற்
கொற்றங்காண்” என வீறு பேசிய அரசன் வாயினாலேயே
“யானே கள்வன்” என்னும் சொல்லைப் பிறப்பித்த
கண்ணகியின் திறம் என்னே! அவள் பக்கம் அறம் உண்
டென்ற துணிவினால், அரசனுக்கு அஞ்சாமல்.

“அறிவறை போகிய பொறியறு நெஞ்சத்து
இறைமுறை பிழைத்தோன் வாயி லோயே!”

என்று அரசனுடைய வாயிற் காவலனை நோக்கிக் கண்ணகி பேசினாள். “அறிவு கெட்டுப்போன அரசனது வாயிற்காவலனை” என்றும், “கோல் கோடிவிட்ட அரசனது வாயிற்காவலனை!” என்றும் கண்ணகி துணிவுடன் பேசினாள். என்பது இச்சொற்றொடர்களால் அறியப்படும். அரசனை நேரிற் கண்ட பிற்பாடும் “தேரா மன்னா!” என்றும், “நற்றிறம் படராக் கொற்கை வேந்தே!” என்றும் அவள் பேசுதற்குத் துணிவு தந்தது அவளது அறவுணர்வேயாகும். அவள் அறமுடைமையால் உரம்பெற்றுப் பேசப்பேச, மன்னவன் அறச்சீசார்வினால் தாழ்ந்து தாழ்ந்து உரைக்கும் பணிவுடையவனுய் வீழ்ந்திறந்தான். அவன் பணிவு கண்ணகியின் வெற்றி.

அதனால்தான்.

“சிலம்பின் வென்ற சேவிழை நங்கை
கொங்கைப் பூசல் கொடிதோ அன்று!”

என்றும்.

“தேரா மன்னனைச் சிலம்பின் வென்று
இவ்வூர்தீ யூட்டிய ஒருமகன்”

என்றும் மதுரை மகளிர் பேசிக்கொண்டார்கள் என அழற்படு காதையின் இறுதியில் கவிஞர் கூறியுள்ளார். மேலும், சேர நாட்டு மகளிர் கண்ணகியைப் பரவிப் போற்றியதாக வரும் வாழ்த்துக் காதைப் பகுதியில்,

“ கோவேந்தைச்
செஞ்சிலம்பால் வென்றனைப் பாடுதும் வம்மெல்லாம்”

என வஞ்சி மகளிர் கூவியழைத்ததாகக் கவிஞர் உரைத்துள்ளார்.

இரட்டைச் சிலம்புகளைக் கொடுக்க முன்வந்தமை யால் கணவனைக் காதலனாகிக் கவர்ந்துகொண்டகண்ணகி ஒற்றைச் சிலம்பினால் காவலனை வென்று வீழ்த்திக் கணவன் தன் குற்றமின்மை உலகறிய சாட்டினான். "சிலம்பின் வென்ற சேயிழை நங்கை"யின் புகழ் நிலை பெற்றுக்.

தென்னவன் மகள்

கண்ணகியைத் தென்னவன் மகள் என்று கூறலாம். ஏன்? அவள் தன்னைப் பாண்டியன் மகள் என்று தெரிவித்துக் கொண்ட இடம் சிலப்பதிகாரத்தில் உண்டு. கண்ணகிக்குக் கோயில் எழுப்பிக் கடவுள் மங்கலம் செங்குட்டுவன் செய்வித்த பிற்பாடு அச்சிலையில் தோன்றிக் கண்ணகி பேசியதாகவரும் இடம் சிலப்பதிகார வஞ்சிக்காண்டத்தில் இருக்கிறது.

“தென்னவன் தீதிலன் தேவர்கோள் தன்கோயில்
நல்லிருந் தாயினான் நானவன் தன்மகள்”

என்று அவள் வாக்கில் வைத்துக் கவிஞர் இளங்கோவடிகள் கூறியுள்ளார். கணவன் கோவலனைக் கொல்வித்த கொடியவன் எனப் பாண்டியனைப் பழிதூற்றிய கண்ணகியே பிறகு தான் அப்பாண்டியனுடைய மகள் என்று பேசுகின்ற இவ்விடத்திற் பெரிய மாறுதல் ஏற்பட்டுள்ளது அன்றோ? இதற்குக் காரணம் யாது?

பாண்டியன் மல்லியின் சிலம்பினைக் கோவலன் திருடாமல் இருக்கும்பொழுது, அதனை மறைத்துவைத்துக் கொண்ட பொற்கொல்லன் கோவலன் மீது திருட்டுக் குற்றத்தை ஏறிட்டுக் கூறினானு. அதனை ஒருசூழ்நிலையில் கம்பிப் பாண்டியன் ஆராயாது “கொன்றச் சிலம்பினைக் கொணர்” என்று கூறிவிட்டான். கல்லாக் களிமகன் ஒருவனால் கோவலன் அது காரணமாகக் கொல்லப்பட்டு விட்டான். எனினும், ஆராயாமல் முடிவு செய்தமையால் தென்னவன் குற்றம் செய்தவனே ஆவான். அதனால், கண்ணகி அவன் முன்னிலையில் நேராகச் சென்றவள் அவனை முறை திறம்பியவன் என்றும், தோர மன்னன் என்றும் “ருதிப் பேசியது வழக்குரை காதையில் வரையப்

பட்டுள்ளது. கள்வனைக் கொல்லுதல் கடுங்கோல் அன்று என்று வாதாடிய அரசன் முன்னிலையில் கண்ணகி "நற்றிறம் படராக் கொற்கை வேந்தே" எனக் கடுமொழி உரைத்துத் தன் கணவன் பிழை செய்தவனல்லன் என்பதைத் தன் காற்சிலம்பு ஒன்றை உடைத்துக் காட்டி கிறவினாள். அதிலிருந்து வெளிப்பட்ட பரல் முத்தாக அல்லாமல் மணியாக இருக்கக்கண்டு பாண்டிய மன்னன் துடிதுடித்து இறந்துபட்டான். தான் செய்த தவற்றினை ஒப்புக்கொண்டு "யானே அரசன், யானே கள்வன் எனக்கூறி மயங்கி வீழ்ந்திறந்தான்.

இவ்வாறு, வளைந்த அன்னுடைய கோலை அவன் உயிர் விட்டமையே நிமிர்த்திச் செங்கோலாக்கிவிட்டது. அவன் தீங்கிழைத்தான் என்ற சொல் பிறர்காடில் விழும் முன்னரே அவன் இறந்துபட்டமை அவனுடைய பெருமைக்குரியதாயிற்று. இதனை,

"எம்மோர் அன்ன வேந்தர்க் குற்ற
செம்மையின் இகந்தசொற் செவிப்புலம் படாமுள்
உயிர்பதிப் பெயர்த்தமை யுறுக வீங்கென
வல்லினை வளைத்த கோலை மன்னவன்
செல்லுயிர் நிமிர்த்துச் செங்கோல் ஆக்கியது".

என்று செங்குட்டுவனே பிறகு கூறியதாகக் காட்சிக் காதையில் காண்கிறோம். தான் செய்த தவறு ஒன்றற்காக இரங்குகிற உள்ளம் படைத்தவன் பெரிபவன் என மதிக்கப்படுவான். செய்த தவற்றினையே நல்லது என நிறுவுமுற்படுபவன் யாவனாயினும் அவன் தாழ்ந்தவன் ஆவான். கோவலனைக்கயவன் என்ற வாயாலேயே அவன் கள்வன் அல்லன் என்பதையும், பிழை செய்த தானே கள்வன் என்பதையும் ஒப்புக்கொண்ட பெருமையினால் தென்னவன் உயர்ந்தவனாகிவிட்டான். இதனைக் கண்ணகி உளங்கொண்டு, தான் அவனுடைய மகள் எனக் கூறியிருத்தல் வேண்டும்.

சில வேளைகளிற் பெருங்கோபத்தோடு ஆராயாத நிலையில் பிதற்றுஞ் சிலர் அமைதியாக எண்ணும்பொழுது உண்மை விளக்கம் பெறுவர். அவ்வாறே கண்ணகிகோவளை இழந்த அணிமையில் ஆரூத்துயரினாற் கலங்கிப் பலவாறு இடித்துரைத்து முழங்கினாள் என்றாலும், அமைதியாகச்சிந்தித்தபொழுது பாண்டியன் பொறுக்கத்தக்கவன் என்ற எண்ணம் உடையவளாகியிருத்தல் வேண்டும். இந்தச் சிந்தனை விண்ணுலகில் விளைந்தது போலும்! அதனால், "தென்னவன் தீதிலன் நான் அவன்தன் மகள்" என்று கூறினாள். இவ்வாறு அவள் கூறியது செங்குட்டுவன் அவளுக்கெனக் கட்டியிருந்த தோயிலில் அமைந்த சிலைக்குக் கடவுள்மங்கலம் செய்த பிற்பாடு. இதனாற் போலும் சிலர் கண்ணகியைப் பாண்டிய மன்னன் புதல்வி எனத் தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் எழுத்த்தலைப்பட்டுவிட்டனர்!

கண்ணகியைச் சேரமன்னவன் மகள் என்றும் கூறியவர் உண்டு. கண்ணகி தன்வாயால் பாண்டியன்மகள் என்று சொல்லிக் கொண்டது போலக் கடவுள் மங்கல நல்லணிச் செய்தி ஒருபுறம் இருப்பவும், மறுபுறம் அவளைச் சேரன் மகள் என்று நாம் வாழ்த்துவோம் என்று சேரநாட்டு மகளிர் சொல்லிக்கொண்டதாக வாழ்த்துக் காதை காட்டுகிறது. அம்மகளிர்

"வானவன் எங்கோ மகளென்றும்; வையையாள்
கோளவன்றான் பெற்ற கொடியென்றும்; வானவனை
வாழ்த்துவோம் நாமாக; வையையாள் கோமானை
வாழ்த்துவான் தேவ மகள்."

என்று கூறினார்கள். "எங்கள் அரசனாகிய சேரமன்னன் இக்கேரையில் கட்டி இங்கே கண்ணகியை எழுந்தருளுமாறு செய்தமையால் நாங்கள் அவளை அவனுடைய மகள் என்று கூறினோம்; அவளோ பாண்டியன் பெற்றகொடி என்று கூறினாள். எவ்வாறாயினும், பாண்டிய மன்னனை அவன்

வாழ்த்திக்கொண்டிருக்கட்டும், நாம் அவளை - நமக்களித்த சேரனை வாழ்த்துவோமாக" என்று அந்நங்கையர்கள் கருதினார்கள் என்பது இச்செய்யுளால் விளங்கும்.

உண்மையில் கண்ணகி புகாரிற் பிறந்து சோழ நாட்டிற்குப் பெருமை கொண்டுவந்தவள் ஆதலால், அவளைச் சோழநாடுபெற்றெடுத்த தவக்கொழுந்து என் அந்நாட்டார் பாராட்டிப் பெருமைகொள்வது இயல்பே. அதனால் வஞ்சி மகளிரும்.

புகர்விரி நாடனைப் படுதும்; பாடுதும்
பூவிரி கூந்தல் புகார்"

என்று பாடினார்கள்.

கண்ணகியைக் கொங்கச் செல்வி என்றும், குடமலை பாட்டி என்றும்; தென்றமிழ்ப் பாவை செய்த தவக் கொழுந்து என்றும், ஒரு மாமணியாய் உலகிற்கு ஒங்கிய திருமாமணி என்றும் கடவுள் ஏறிய சாலினி என்னும் வேட்டுவ மகள் ஒருத்தி உரைத்தாள். கொங்கச் செல்வி என்று இவ்விடத்திற் கூறியிருப்பதை வைத்துக்கொண்டு திருச்செங்கோட்டிலுள்ள பத்தினிப் படிவம் கண்ணகியின் படிவம் என்று ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் கூறுகிறார்கள். அன்றியும், தீபூட்டப்பட்ட மதுரையை அழிவினின்று அங்கியங் கடவுள் விடுதலை செய்துகொண்ட பிற்பாடு கண்ணகி கணவனொடு கிழக்குத்திசை வாயில் வழியாக முன்னர் வந்ததற்கும், இடப்பொழுது அவன் இல்லாமல் மேற்றிசை வாயில் வழியாக வறிகே பெயர்வதற்கும் இரங்கி அவலித்துத் தடுமாறி வெளியேறிச் சென்றாள் என்று கவிஞர் உரைக்குமிடத்தில், "நெடுவேள் குன்றம் அடிவைத்தேறி"ச் சென்றாள் என்று கூறியுள்ளார். நெடுவேள் குன்று என்பது திருச்செங்கோடு என அரும்பர் உரையாகிரியராற் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனைச்சான்றாகக் கொண்டு திருச்செங்கோட்டிலுள்ள படிவம் கண்ணகியின் சிலை எனச் சிலராற் பேசப்பட்டு வருகிறது. இச்சிலையின்

நான் நேரில் கண்டுவந்துள்ளேன். இது தான் சேரன் செங்குட்டுவனால் அமைக்கப்பட்ட சிலையா என்பது பற்றித் தெளிவான முடிவிற்குவர அக்காட்சி உதவவில்லை.

கொங்கு நாட்டிலும் குடமலையிலும் பிற இடங்களிலும் இவள் பின்னர்த் தெய்வமாகப் பாராட்டப்படுவாள் என்பதை முன்னரே அறிந்துரைத்ததாக வந்துள்ள சாலினியின் வாக்கிற்குக் குறிப்பெழுதும் இடத்தில் அரும்பத உரைகாரர் "இவள் துர்க்கையாகவேபிறந்தாள் என்ற வாறு" என எழுதியுள்ளார். இதனை வைத்துக்கொண்டு சிலர் கண்ணகி துர்க்கையின் திருவவதாரம் எனக்கொண்டு விட்டனர். இதற்கு வேறு சான்றுகள் இல்லை.

குடமலையாட்டி எனக் கண்ணகி பாராட்டப்பட்டிருப்பதைக் கருத்திற் கொண்டு கண்ணகிக்குச் செங்குட்டுவன் எடுத்துவந்த சிலை கொடுங்கநல்லூரில் இருப்பதாகக் கூறுவதுண்டு. அங்குச் சென்று இதன் உண்மை அறிய விரும்பினேன். கண்ணகிக்கு என அமைக்கப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படும் அச்சிலை கேரள நாட்டுப் பிற பகுதிகளில் உள்ள பகவதிசிலையின் வேறன்று. இருநகிலுடைய வடிவம் அது. சுவர்ப்புறம் திரையிடப்பட்டுள்ள ஏதோ ஒன்றன் முன்னிலையில் உட்கார்ந்துகொண்டு யாரோ ஒருவர் மந்திரங்கள் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது ஆராயத்தக்கது. கண்ணகி கோயில் அங்கேதான் உளது என்பார் கோவலன் சிலை பிரகாரத்தில் இருப்பதாகவும், கண்ணகிக்குப் பூசை நடக்கும் என்பதாகவும் கூறுவர். நான் நேரில் உசாவியதில் பிரகாரத்திலுள்ள சிலை சேத்திரப் பாலகர் அல்லது பைரவர் என்பாருடையது என்பது தெரியவந்தது. எனினும், அங்குள்ள பகவதிசன்னதிக்கு அப்பால் திடவெளியில் மரத்தடியில் வாரிய மகளிர் மாரியம்மன் எனக் கூறி வழிபடும் ஓரிடம் உண்டு. அவ்விடமும் காணத்தக்கது.

வேறு சிலர் பல்வேறு கோயில்களிலுள்ள அர்த்தநாரீ சுவரர் ஆகிய பாகம் பெண்ணுரு வடிவம் கண்ணகியினுடையது என்பர். இது பொருந்தாக் கூற்று. கண்ணகி

யின்சிலை இடநகில்இழந்திருக்கவேண்டும். மாதொருபாகக் கோலம் இடப்பாகத்தில் கொங்கையுள்ள கோலம் ஆதலால் இதுவும் அதுவும் ஒன்றெனல் ஒவ்வாது.

மதுரையில் மாதரி வீட்டில், தான் அறிந்த வகையில் இனிமையாகச் சமைத்துக் கோவலனுக்கு அமுதாட்டினான் கண்ணகி. பற்பல பசுங்காய்களைக் கைவிரல் சிவக்கும்படி அறிந்து, திருமுகம் வியர்க்கும்படியும், செங்கண் சிவக்கும் படியும், அட்டிலிற் புகுந்து சமைத்த உணவை இன்புடன் இட்டாள் கணவனுக்கு, அழகியகைவினையோடு கூடிய கவின் பெறு தடுக்கினைப்போட்டுத் தரையில் தண்ணீர் தெளித்துத் தன் கையால் தடவி நீண்ட வாழைக்குருத்தை வரித்து அடிகள் அமுதம் உணக என அன்போடு அழைத்துக் கணவனை உண்பித்துக்கொண்டிருந்த காட்சியை ஒருபுறம் ஒதுங்கியிருந்து கண்ட மாதரியும் அவள் மகள் ஐயையும் வியந்து போற்றினார். அக்காட்சி அவர்களுக்குக் கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது, “அமுதுண்ணும் இந்நம்பி ஆயர்பாடியில் யசோதை பெற்றெடுத்த கண்ணன் தானோ? அமுதாட்டும் இந்நங்கை நம் குலத்து விளக்காகிய பின்னை தானோ?” என்றவாறு ஐயுற்று அவ்விருவிரும் விம்மிதம் எய்தினார்கள் என்று இளங்கோவடிகள் உரைத்துவைத்தார். இதனை அடிப்படையாகக்கொண்டு கோவலன் திருமாலின் திருவவதாரம் என்றும், கண்ணகி இலக்குமியின் திருவவதாரம் என்றும் நல்லவேளையாக இதுவரையில் யாரும் சொல்ல முன்வரவில்லை. இளங்கோவடிகள்,

“போதிலார் திருவினாள் புகழுடை வடிவென்றுந்
 தீதிலா வடமீனின் திறழிவன் திறமென்றும்
 மாதரார் தொழுதேத்த வயங்கிய பெருங்குணத்துக்
 காதலான் பெயர்மன்னுங் கண்ணகியென் பாள்மன்னோ”

என்று கண்ணகியைப் பற்றிக் கூறி அறிமுகப்படுத்தினார். இலக்குமியின் வடிவு இவள் வடிவு என்று கண்ணகியைக்

குறித்து மற்ற மாதரார் தொழுதேத்தும்படி கண்ணகியிருந்தாள் என வந்திருப்பதை வைத்துக்கொண்டு அவளை இலக்குமியின் திருவவதாரம் என்று கூற முன்வருவாரிருந்தாலும் இருக்கலாம். அவ்வாறு கொள்வதாயிருந்தால், கோவலனைப் பற்றிச் சொல்லி அறிமுகப்படுத்துமிடத்தில் கவிஞர்,

“மண்டேய்த்த புகழினான் மதிமுக மடவார்தம்
பண்டேய்த்த மொழியினர் ஆயத்துப் பாராட்டிக்
கண்டேத்துஞ் செவ்வேளென்று இசைபோக்கிக்
காதலாற்
கொண்டேத்துங் கிழமையான் கோவலென்
பான்மன்ளே”

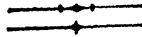
என்று கூறியவிடத்தில் கோவலனைத் திருமாவின் அவதாரம் என்று சொல்லாது விட்டது ஏனோ என்ற வினாப்பிறக்கும். அதற்கு மாறாகக், கோவலனைக் கண்டேத்துஞ் செவ்வேள் என்று அன்றோ கூறியுள்ளார்! முருகக்கடவுள் கண்ணாரக் கண்டு நேரில் ஏத்தப்படாதவர் பேரலவும், கண்ணார நேரிற் கண்டு ஏத்தப்படும் முருகவேள் கோவலன் என்பதுபோலவும் கூறும் இப்பகுதியைவைத்துக்கொண்டு கோவலன் முருகக் கடவுளின் திருவவதாரம் என்று சொல்வதாயிருந்தால் ‘கண்ணகியை வள்ளி என்பதா, தேவயானை என்பதா’ என்பது போன்ற ஐயங்கள் நிகழும்.

கவிஞர்கள் இவ்வுலகிலுள்ள பொருள்களைப்பற்றியும், மக்களைப் பற்றியும் எழுதும்பொழுது உவமையாக எவையேனும் உயர்ந்தபொருள்களையேனும், எவரேனும், உயர்ந்தவர்களையேனும் எடுத்துக்காட்டிநவில்வர் என்கொள்வோமாயின், இத்தகைய ஐயங்களுக்கு இடமிராது என்பது உறுதி. உண்மையில் சோழ நாட்டு மாநாயகன் மகள் கண்ணகி என்பதும், தென்னவன் மகளாக உபசாரமாக உரைக்கப்பட்டுள்ளாள் என்பதும் உறுதி.

தென்னவன் மகள் என்று தன்னைத் தெரிவித்துக் கொண்ட கண்ணகியைச் சேரர்கோன் மகள் என வஞ்சி மகளிர் உறவு கொண்டாடினார்கள் என்று கண்டோம். அம் மகளிர் அம்மாளை வரியில் சோழன் புகார் நகரத்தைப் பெருமைப்படுத்திப் பாடி, கந்தக வரியில் தென்னவனை வாழ்த்திப் பாடி, ஊசல் வரியில் சேர மன்னன் திறத்தை ஏத்திப் பாடினார்கள். வாழ்த்துக் காதை இறுதியில், செங்குட்டுவனை ஏனைய வேந்தர்கள் அடிதொழுத பின்னரே வாழ்த்துதல் எளிது எனவும், அடி தொழாதார் வாழ்த்துதல் அரிது எனவும் இளங்கோவடிகள் கூறினார். அவ்வாறிருப்பவும், "செங்குட்டுவன் நீடுழி வாழ்க" என்று கோமகளாகிய கண்ணகி செங்குட்டுவனைத் தொழாமல், அவனால் தொழப் பெற்று, வாழ்த்தினாள் என்ற குறிப்புப்படச் செய்யுளை வரைந்தார்.

“நீணில மன்னர் நெடுவிற்பொறையன்நற்
 ரூடொழார் வாழ்த்தல் தமக்கரிது- சூளொழிய
 எங்கோ மடந்தையும் ஏத்தினாள் நீடுழி
 செங்குட்டுவன்வாழ்க வென்று”

என வாழ்த்துக் காதை இறுதியில் வருஞ் செய்யுள் மூவேந்தர் மகளாகக் கொண்டாடத்தக்க கண்ணகியின் பெருமையை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

மாதவியின் கானற் பாணி

மாதவியின் கானற் பாடல் கனகவிசயர் என்ற ஆரிய மன்னருடைய முடித்தலையை நெரித்தது என்று ஒருநாள் ஒருவர் சேரன் செங்குட்டுவனிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். உண்மையில், சேரன் செங்குட்டுவன்தான் கனகன் விசயன் ஆகிய இருவரை அடக்கி அவர் முடித்தலையில் கண்ணகிக்குப் படிவம் சமைப்பதற்குரிய கல்வினை ஏற்றிக் கொண்டு வந்தவன். எனினும், அவன் முன்னிலையில் மாடலன் என்ற மறையவன் இவ்வாறு ஒருநாள் பகர்ந்தது செங்குட்டுவனுக்கு வியப்பாகவே இருந்தது.

“வாழ்க எங்கோ! மாதவி மடந்தை
கானற் பாணி கனக விசயர்தம்
முடித்தலை நெரித்தது; முதுநீர் ஞாலம்
அடிப்படுத் தீண்ட அரசே வாழ்க”

என்று மாடலன் கூறியதைக் கேட்டு மன்னனுக்கு வியப்புண்டாகாமல் எவ்வாறுதான் இருக்க முடியும்? அதனால், “இதுவரையில் யாரும் இவ்வாறு கூற நான் கேட்டதில்லை, மாற்றரசர் கூட இவ்வாறு கூறார், நீர் வந்து இவ்வாறு கூறியதன் காரணம் என்ன? இது நகைக்கக்கூடியதாக இருக்கிறதே” என்று மாடலனை நோக்கி மன்னவன் மொழிந்தானாக, அவனும் உரைக்கலுற்றான்.

“முன்பு ஒருநாள் இந்திர விழா நாளிலே கடல்வினையாட்டிற்காகக் கோவலனும் மாதவியும் சென்றிருந்தபொழுது மாதவி பாடியதொரு பாட்டால் கோவலன் அவளை விட்டுப் பிரிந்து, கூடாது வீடு திரும்பினான். அவ்வூடலுக்குக்காரணம் ஊழ்வினை போலும்! மாதவியைப் பிரிந்து தன் குலக்கொடிகண்ணகியொடு மதுரைக்கு ஏகினவன் கொல்லப்பட்டான்.

அவ்வாறு கொல்லப்பட்ட கோவலனுடைய மனைவி உன்னுடைய நகரிற் புகுந்து வடதிசை மன்னருடைய மணிமுடியில் ஏறியுள்ளாள்” என்ற கருத்துப்பட மாடலன் மொழிந்தான்.

இவ்வாறு அவன் கூறியதை உற்றுநோக்கினால் காப்பியத்தின் உட்பொருளாக மதிக்கப்படும் மூன்றனுள் ஒன்றாகிய “ஊழ்வினை உருத்து வந்து ஊட்டும்” என்பது இங்குத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பது அறிய வரும்.

“கானலந் தண்டுறைக் கடல்வினை யாட்டினுள்
மாதவி மடந்தை வரிநவில் பாணியோடு
ஊடற் காலத் தூழ்வினை உருத்தெழக்
கூடாது பிரிந்து குலக்கொடி தன்னுடன்
மாட மூதூர் மதுரைபுகு காங்கு
இலைத்தார் வேந்தன் எழில்வான் எய்தக்
கொலைக்களப் பட்ட கோவலன் மனைவி
குடவர் கோவே நின்னாடு புகுந்து
வடதிசை மன்னர் மணிமுடி யேறினன்”

என்று மாடல மறையவன் கூறியதாக வந்துள்ள பகுதியில் மாதவியொடு ஊடல் ஏற்பட்ட காலத்தில் ஊழ்வினை யாழிசை வடிவில் வந்துதோற்றக் கோவலனைப் பிரிய வைத்தது என்பதைக் கவிஞர் குறிப்பாக உணர்த்தியுள்ளார். கோவலன் வேறொரு பெண்ணை நயந்தவன் போன்ற குறிப்புப்படக் கானல்வரிபாடினாக, மாதவியும் அவ்வாறே ஒன்றன்மேல் மனம் வைத்தாளாகப் பாடினாள் என அவனை நினையும்படி செய்தது ஊழ்வினை என்பதைக் கவிஞர் மூன்னரே கானல்வரியிற் காட்டிவிட்டார்.

“கரனல்வரி யான்பாடத் தானொன்றின்மேன் மனம்வைத்து
மாயப்பொய் பலகூட்டு மாயத்தான் பாடினொன
யாழிசைமேல் வைத்துத்தன் ஊழ்வினைவந்து-

உருத்ததாகலின்
உவவுற்ற திங்கண்முகத்தானைக் கவவுக்கை ஞெகிழ்ந்த -
னனாய்ப்

பொழுதீங்குக் கழிந்ததாகலின் எழுதுமென்று உடனெ-
ழாது
ஏவலாள ருடன் சூழ்தரக் கோவலன்ருள் போனபின்னர்”

என்ற இடத்தில் இது தெளிவுபட்டுள்ளது. “யாழிசைமேல் வைத்துத் தன் ஊழ்வினை வந்து உருத்தது” என்று புகாரீக் காண்டத்திற் கூறப்பட்டதை அடியொற்றி “ஊடற் காலத்து ஊழ்வினை உருத்தெழ” என்று வருசிக் காண்டத்துள் வைத்துக் கவிஞர் உரைத்துள்ளமை நோக்கத்தக்கது.

சிலப்பதிகாரத்தை இளங்கோவடிகள் இயற்றுதற்குக் காரணமாக இருந்த மற்றொரு நோக்கம் “அரசியல் பிழைத் தோரை அறமே கூற்றாக நின்று கொல்லும்” என்பதை எடுத்துக்காட்டுவது. இக்கருத்தும் இவ்விடத்தில் மாடல மறையவால் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. “இலைத்தார் வேந்தன் எழில்வான் எய்த” கோவலன் கொல்லப்பட்டான் என மாடலன் கூறியபொழுது, கோவலனைக் கவ்வளவன்று கருதிக் கொல்வித்த அரசன் தன் பிழையைக் காரணம் கோவலன் கள்வனல்லன் என்பதைக் குறிப்பிட்டு “நாளை தவறுடையேன்” என்று ஒட்புகுகொண்டு மடுத்த மறையால் அவன் சிறப்பு இங்கு எடுத்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அவ் வேந்தன் இக்காரணத்தால் விண்ணிலகு அடைந்தான் என்பதை “எழில் வான் எய்த” என்ற பகுதி விளக்கும்.

கணவனை இழந்த கண்ணகி புகார் நகரத்திலிருந்து மதுரை நோக்கி வந்த வழிகளில் எதிர்ப்பட்ட கொடியவிலங்கினங்களுக்கும் சூருக்கும் அஞ்சாதவளாய் இருந்ததோடு, காட்டிலும் சுரத்திலும் கொடுமை செய்யப்பட்டாத கோவலன் மாடமாளிகைகளும் கூடகோபுரங்களும் நிரம்பிய நெறிதிறம்பா ஊர் என்று சொல்லப்படும் மதுரை மாநகரிலே கொல்லப்பட்டானே எனக் கேட்பாள் போல அரசன் டத்தில் அவள் பேசினாள் என்பது,

“சூழ்கழன் மன்னு! நின்னகர்ப் புருந்தீங்கு
என்காற் சிலம்புகர்தல் வேண்டி நின்றாற்
கொலைக்களப் பட்ட கோவலன் மனைவி
கண்ணகி என்பதென் பெயரே”

எனக் கூறினாள் என்பதால் அறியப்படும், உன்னுடைய
நகரிற் புருந்திருந்தும் இவ்வாறு கொடுமைக்கு
ஆளாயினானே என்கணவன் எனக் கேட்கும் எண்ணம்
உடையவள் அவள் என்பது இதனால் விளங்கும். அக்
கருத்தைத் தாங்கியிருக்கிறது “மாட முதூர் மதுரை
புக்கு” என மறையவன் கூறியது.

“உரைசால்பத்தினியை உயர்ந்தோர் ஏத்துவார்கள்”
என்பதை எடுத்துக்காட்டும் இன்னொரு நோக்கத்திற்
கேற்பு செங்குட்டுவனது நாட்டினை அடைந்த கண்ணகி
ஏத்தப்படலாயினாள். சாத்தனார் வாயிலாகக் கண்ணகி,
கோவலன், பாண்டியன் ஆகிபோர் பற்றிய செய்திகளைக்
கேட்டறிந்த செங்குட்டுவன் தன் மனைவியை நோக்கி
“இவ்விருவரும் யார் வியக்கத்தக்கவர்” எனக் கேட்ட,
அவள் “நம் அகநாடு அடைந்த இப்பத்தினிக் கடவுளைப்
பரசல் வேண்டும்” என்று கூறினாள், இதைப் பற்றிய
நினைப்பு மாடலன் கூறிய,

“குடவர் கோவே நின்னாடு புருந்து
வடதிசை மன்னர் மணிமுடி ஏறினன்”

என்ற அடிகளால் ஏற்படுகிறது.

இவ்வாறு நோக்கினால், இச்செய்யுட் பகுதியைக்
குட்டிச்சிலப்பதிகாரம் என்று கூறி விடலாமா எனத்
தோற்றும். திருவாசகத்தில்வரும் திருச்சதகமாகிய பகுதி
யைச் சிலர் குட்டித் திருவாசகம் என்பர். அது பொருந்து
மேல், இதுவும் பொருந்துதல் கூடும். இச்செய்யுட் பகுதி
யில் வந்துள்ள அடிகளை வைத்துக்கொண்டு சிலப்பதிகாரக்
கதையை முன்னும் பின்னும்மாக இழுத்து ஒருவர் எழுதிக்
காட்டுதல் கூடும்.

சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தில் வந்துள்ள தலைவர்கள் மூவர். இக்காப்பியம் கண்ணகியினுடைய மாண்பினாலும் பாண்டியனுடைய செங்கோன்மையினாலும் செங்குட்டுவனுடைய வீரத்தாலும் உயர்ந்து நிற்பது. அம்மூவருடைய ஏற்றம் இச்செய்யுட்பகுதியினால் விளங்குவதை அறிந்து மகிழ்தல் கூடும். “குலக்கொடி” என்று அருமையாகக் கண்ணகி இவண்போற்றப்பட்டுள்ளாள். கோவலன்பிரிந்து சென்ற பிற்பாடு மாதவி அவனுக்கு இரண்டு முறை கடிதங்கள் அனுப்பினாள். ஒருமுறை தன் தோழி வயந்தமாலையழியாகவும், மற்றுமுறை கௌசிகன் என்பான் வழியாகவும் அனுப்பினாள் என்று சிலப்பதிகாரம் செப்துகிறது. அவள் அனுப்பிய இரண்டாவது கடிதத்தில், “உங்கள் மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு இரவுபோதையில் ஊரைவிட்டு நீங்கள் பிரிந்துபோகும் அளவிற்கு நான் செய்த குற்றம் யாதென அறியாமல் என் நெஞ்சம் கலங்குகிறது” என்று கூறக்கருதியவளாய்,

“குரவர்பணி யன்றியுங் குலப்பிறப் பாட்டியொடு
இரவிடைக் கழிதற் கென்பிழைப் பறியாது
கையறு நெஞ்சங் கடியல் வேண்டும்”

என்ற சொற்களை அமைத்து எழுதியிருந்தாள். அங்குக் கண்ணகியைப் பற்றி வரும் “குலப்பிறப்பாட்டி” என்ற சொற்றொடரையும், மாடலன் கூறிய “குலக்கொடி” என்ற சொல்லையும் ஒப்பவைத்து, நோக்கினால், ஓரழகு தோன்றாமல் இராது.

தவறிழைத்த பாண்டியன் தான் செய்த தீமையை உணர்ந்து இரங்கி அழுது புலம்பி, தன் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டு உயிர் விட்ட பெருமை உலகெங்கணும் வியக்கத் தக்கதாய் இருக்கிறது. அதனையும் மாடல மறையவனுடைய உரை இவ்விடத்திற் குறிப்பாகத் தெரிவித்துள்ளது.

சிலப்பதிகாரத்தின் மற்றொரு தலைமகனாக மதிக்கப்பட்ட வேண்டிய செங்குட்டுவனது வீரம் இவ்விடத்தில் மாடல மறையவன் கூற்றினாலேயே மொழியப்பட்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கது. "முதுநீர் ஞாலம் அடிப்படுத் தாண்ட அரசே வாழ்க" என மாடலன் செங்குட்டுவனை நோக்கிக் கூறியதிலிருந்தே செங்குட்டுவனது வீரம் சிறப்பித்து உரைக்கப்பட்டமை அறியலாம். பாலகுமரன் என்பானுடைய மக்களாகிய கனகனும் விசயனும் ஒருநாள வட நாட்டில் ஒரு திருமண வீட்டு விருந்தில் தமிழின் ஆற்றலை இகழ்ந்துகூறியதைப் பிறகு கேள்வியுற்ற செங்குட்டுவன், கனகனும் விசயனும் காவா நாவினரானமையால் அவர்மீது வெகுண்டெழுந்து அவரை அகப்படுத்தி வந்தான் என்பது முன்பே முடிந்த காரதையிற் கூறப்பட்டுள்ளது.

"வாய்வா ளாண்மையின் வண்டமிழ் இகழ்ந்த
காய்வேற்றடக்கைக் கனகனும் விசயனும்
ஐம்பத் திருவர் கடுந்தே ராளரொடு
செங்குட் டுவன்றன் சினவலைப் (பட்டனர்)"

என்ற கால்காரட தராதப் பகுதியில் வாய்வா வாளா வைத்திருக்க மாட்டாமல் வண்டமிழை இகழ்ந்த கனகனும் விசயனும் வேல் தாங்கிய தடக்கையுடைய வீரராயினுய் செங்குட்டுவனுடைய வெகுளி வலைக்கு இரையாகி அகப் பட்டுவிட்டனர் என்று கூறப்பட்டுள்ளனர். அச்செய்தியை நினைவுபடுத்துகின்றன மாடலன் கூறிய,

"கானற் பாணி கனக விசயர்தம்
முடித்தலை நெரித்தது முதுநீர் ஞாலம்
அடிப்படுத் தாண்ட அரசே வாழ்க"

என்ற சொற்கள்.

மாதவி ஊடிப் பாடிய கானற் பாணியைக் கேட்ட கோவலன் அவளை விட்டுப் பிரிந்து, குலக்கொடி கண்ணகி

யொடு மதுரை சென்றான். அவன் மதுரை செல்லவில்லை என்றால், அவன் கொல்லப்பட்டிருக்கமாட்டான். கொல்லப்பட்டவில்லை என்றால், கண்ணகி மதுரையை அழித்துச் சேர நாட்டிற் காலெடுத்துவைக்கப்போவதில்லை. அவள் அங்குச் செல்லவில்லை என்றால், அவளுக்காகக் கோயில் எடுக்க எண்ணியிரான் செங்குட்டுவன், கோயில் அமைக்க அவன் கருதவில்லை யென்றால், கண்ணகி சிலைக்காக அவன் வட விமலம் சென்றிருக்கமாட்டான். வடதிசை செல்லவில்லை எனின், கனக விசயர்தம் தலைகள் நெரியப்போவதில்லை. மாதவி ஊடியது போலப் பாடவில்லை யென்றால் கதையே வேறுவிதமாக முடிந்திருக்கும். கண்ணகிக்குச் சிலையெடுக்க வேண்டிய நிலையே ஒருவேளை ஏற்படாமற் போயிருக்கும். இக்கருத்துக்களைச் செறித்தமைத்து இளங்கோவடிகள் மாடலன் வழிபாக

“மாதவி மடந்தை கானற் பாணி
கனக விசயர்தம் முடித்தலை நெரித்தது”

என்றவாறு விளம்பியுள்ளார். சிலப்பதிகாரக் காப்பியப் பெருமைக்கு மாதவியின் கானற்பாணி எவ்வளவு உறுதுணையாக உள்ளது என்பது இதனால் அறியப்படும்.

கோவலன் கலையார்வலன்

சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தின் தலைவனாக அமைந்துள்ள கோவலனைக் கலையுலகத்தைப்பொறுத்த வரையில் தன்னேரில்லாத தலைவன் என்று கூறுதல் கூடும். அவன் பிறர் துயரம் கண்டு தாங்கமாட்டாத அளவு ஈர உள்ளம் படைத்தவன். வறியோர்க்கும் உரியோர்க்கும் வழங்கும் பெருங்குடியிற் பிறந்து அக்குடிப் பண்பு மாறாது அவண்ணமே வாழ்ந்துவந்தவன். இன்னலுற்றோர்க்கு அவன் இரங்கிச்செய்வாற்றும் வழியின் குறுக்கே, யாவர் வரினும் அவர்க்கு இடுக்கண் விளைப்பதால் தன் செயல் முற்றுப் பெறும் எனில் இடுக்கண் விளைப்பதற்குக் கூசாதவன் என்பது சிலப்பதிகார அடைக்கலக் காதையால் அறிய வருகிறது. கோவலனுடைய இத்தகைய உயர்குணங்களைக் கவிஞர் இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்திற் பதினைந்தாவது காதையாகிய அடைக்கலக் காதையில்தான் தெரிவிக்கிறார். அவனுடைய மாண்பு அக்காதையாலும் அதற்கடுத்த காதையாகிய கொலைக்களக் காதையாலும் நன்கு வெளிப்படுகிறது.

கோவலனுடைய குடும்ப வாழ்க்கை முதலிற் கவின் பெற உருவாகியுள்ளது என்பது மனையறம்படுத்த காதையிற் காட்டப்பட்டுள்ளது. திருமகளை ஒத்த உருவழிகியாகிய கண்ணகிக்கும் முருகவேளை ஒத்த அழகினனாகிய கோவலனுக்குந் திருமணம் நடந்தபிற்பாடு, இவ்விருவரும் இன்பத்தில் திளைத்து மிக்க மகிழ்ச்சி எய்தினர் என்பது மனையறம்படுத்தகாதையில் அழகாகமொழியப்பட்டுள்ளது. பெருங்கவிஞராகிய இளங்கோவடிகள் இவ்விருவர் பெற்ற சிற்றின்பத்தை நயக்கத்தக்க நாகரிகத்தொடு விரித்துரைத்துள்ளார். கோவலனும் கண்ணகியும் நிலா முற்றத்திற் சென்று தங்கிய காட்சி சூரியனும் சந்திரனும் ஒருங்கே

யிருந்த காட்சி போன்றதாக இருந்ததென்றார்.

“முதிர்கடல் ஞாலம் முழுவதும் விளக்கும்
கதிரொருங்கு இருந்த காட்சி போல”

என்று இதனைப் பற்றி அவர் தெரிவித்துள்ளார், இங்
ளிருவரும் அணிந்திருந்த மாலைகள் ஒன்றோடொன்று
கலந்தன என்ற அளவில் அவர் இடக்கரடக்கலாகச் சிற்
றின்பம் பெற்ற செய்தியைப் பற்றிக் கூறியிருப்பது
அக்கவிஞரது மனப்போக்குக்குச் சிறந்ததோர் எடுத்துக்
காட்டு. “தாரும் மாலையும் மயங்கிக் கையற்று” என்ற
அடியினை நோக்குக.

கோவலன் காதலின்பத்தில் திகைத்தவன் கண்ணகி
யைப் பாராட்டி உரைத்ததாகக் கவிஞர்காட்டியுள்ளமொழி
களில் அவனது கலைபுள்ளம் மிக்க இனிய வகையில் தென்
படுகிறது. பலர் பலர் “வேல் போன்ற உன் கண்கள்”
என்றும், “கயல் போன்ற உன் விழிகள்” என்றும்
சொல்லித் தத்தம் காதலியைப் பாராட்டித் தெரிவித்துக்
கழிந்து விட்டார்களாக, கோவலனோ கண்ணகியின் கண்கள்
வேல் என்று மாத்திரம் கூறாமல் “நெடுவேல்” என்றான்.
வேல்கள் சில மாசடைந்துகிடத்தல் உண்டு. அவ்வாறன்றி
“அழகிய சுடர் போன்ற நீண்ட வேல்கள் இவை” என்றான்.
அவ்வேல் “ஆறு முகக் கடவுள் தன் கையிற் பிடித்த
அஞ்சுடர் நெடுவேல்” என்றான். ஆயினும், முருகனார்
பிடித்த வேல் ஒன்றுதானே! “அவ்வேலினை இரண்டாக
ஆக்கி உன்னுடைய மதர்த்த சுண்கள் இரண்டாகப்
படைத்து விட்டார்” என்றவாறு அவனது பாராட்டினைத்
தெரிவித்தான் என்பதை,

“அறுமுக ஒருவனோர் பெறுமுறை இன்றியும்
இறுமுறை காணும் இயல்பினின் அன்றே
அஞ்சுடர் நெடுவேல் ஒன்றுநின் முகத்துச்
செங்கடை மழைக்கண் இரண்டா ஈத்தது”

என்று அவண் கூறிய வகையால் அறியலாம்.

மற்ற காதலர்கள் “பெண்ணே, நீ மயிலன்ன சாயல் உடையாய்” எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த காலத்தில், கோவலன் தன் அருமைக் காதலி கண்ணகியை நோக்கி, “நிணிநிறமயில்கள் உன்னெதுரே நிற்கக்கூசிக் காட்டுக்குள் துறைந்துவிடும் அளவு உன்னுடைய மெல்லிய சாயல் உள்ளது” என்று தெரிவிப்பவன் போல,

“மாயிரும் பீலி மணிநிற மஞ்சைநின்
சாயற்கு இடைந்து தண்கான் அடையவும்”

என்று கூறினான் என்பது அறியப்படுகிறது. மற்றையோரெல்லாம் “பெண்ணே, அன்னம் போன்ற நடையுடையாய் நீ” என்று கூறிக்கொண்டிருந்த காலத்தில், “உன்னைப் போல நடைபோட முடியாமல் தோற்று அன்னங்கள் நல்ல தீர்ப் பொய்கைகளிற் போய் மறைந்துகொள்கின்றன” என்று கூறுவான் போல,

“அன்னம் நன்னுதல் மென்னடைக் கழிந்து
நன்னிர்ப பண்ணை நளிமலர்ச் செறியவும்”

என்று கோவலன் கூறினான். பிறர்பிறர் ‘கிள்ளையொத்த சொல்லுடையாய்’ என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். கோவலனோ “குழலோசையையும் யாழோசையையும் அமிழ்தின் இனிமையையும் குழைத்து இழைத்தவாறு அமைந்த உன்னுடைய மழலைச் சொற்களுக்குத் தோற்றமையால், சிறிய பசுங் கிளிகள் பறந்தோட விரும்புவன ஆயினும், அவ்வாறு பறந்தேகிவிடாமல் உன் மலர்க்கையின் கண்ணே நீங்காமல் தங்கியிருக்கின்றன. தோல்வியுற்றும் ஓடிப்போய்விடாமல் உன் கையினிடத்திலே இருக்கும் அந்தக் கிளிகள் இரங்கத்தக்கவை அல்லவோ! இனிய நடையையுடைய மாதே” என மொழிவான் போல,

“அளிய தாமே சிறுபசுங் கிளியே!
குழலும் யாடும் அமிழ்தும் குழைத்தநின்

மழலைக் கிளவிக்கு வருந்தின வாகியும்,
மடநடை மாதுநின் மலர்க்கையின் நீங்காது
உடனுறைவு மரீஇ ஒருவா வாயின'

என மொழிந்தான்.

கோவலனுடைய கலையுள்ளம் அடுத்தவரும் அடிகளிலும் இனிது விளங்குகிறது:—

“நறுமலர்க் கோதைநின் நலம்பா ராட்டுநர்
மறுவில் மங்கல அணியே யன்றியும்
பிறிதணி அணியப் பெற்றதை எவன்கொல்!”

இவ்வடிகளால் கண்ணகியின் இயற்கையழகு விப்பயுறும் வகையில் வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. “உனது இயற்கையழகு போதாது என்று ஏனோ தாளை அணிகலன்களை யெல்லாம் அள்ளி உன்மீதுபோட்டுள்ளனர் உன்னுடைய தோழியர்கள்?” என்று அவன் கூறினான் என்பதே தருத்து. “புனையா ஓவியமாக நீ எனக்குக் காட்சி அளிப்பதை நான் விரும்புகிறேன். உன் தோழியரே அணிகலன்களால் உனக்கு ஒப்பனை செய்துவிட்டனர். அவ்வாறு செய்தபால் அவர்கள் பெற்றதெனை?” என்றெல்லாம் அவன் கூறியதிலிருந்து இயற்கையிற கலையழகைக் காண்டல்கூடும் என்றகருத்தினையும் உடையவன்கோவலன் என்பது பெறப்படும். இயற்கையாக இருப்பதைக் கலையெனக் கூறுதல் இல்லையென்றும் மனிதன் கைப்பட்டு உருவாக்கப்பட்டதுதான் கலை என்றும் கூறுவார் சிலரது கருத்துக்குக் கோவலனது கலையுணர்வு அறைகூவலாகும்.

கிறைந்த பொருள்களிலும் பருத்த பொருள்களிலும் வலுவுள்ளபொருள்களிலும் மாத்திரம் சிலர் கலையழகினைக் காண முற்படுவர். கலைக்கூடத்திற் சிலரைக் கொண்டு நிறுத்தினால், அங்குள்ள நுண்ணிய பொருள்களில் அவர்கள் காணுநோக்கம் செல்லுதலில்லை. நீண்டயர்ந்த பொருள்களிலும் அகன்று விரிந்த பொருள்களிலும் சிலர்க்கு அதிக

ஆர்வம்மீமலிடுவதுண்டு. கலைக்கூடங்களிற் தொந்திரிந்த உருவத்தைக்கண்டு வியந்து நிற்பவர் கூட்டத்தைச் சார்ந்தவர் சிலர், அங்குள்ள கவின்மலிந்த கண்ணையோ முக்கையோ காதையோ உடைய சிறு வடிவத்தைப்பற்றி எண்ணிப்பார்க்கத் தெரியாதவர் இவர். கோவலன் இந்நிலையில் உள்ளவனல்லன். அதனால்தான், மங்கையர் தலைநிறையப் பூச்சூடிவருவாரைப்பார்த்து மகிழ்வாரைப்போல மகிழாது, கோவலன் கண்ணகியின் தலையில் மலர் சிலவே அணிந்து வந்திருத்தல் கூடாதா என்று கேட்டான் போலக் கேட்டான் என்று சிலப்பதிகாரம் உரைக்கின்றது.

ஒருபெண்ணைப்பார்த்துப்பொன்னன்றும், முத்து என்றும், கண்ணென்றும் பொதுவாக மற்றையோர் கூறுவாராக, கோவலன் 'மாசறு பொன்னே' என்றும், வலம்புரிமுத்தே' என்றும், 'காசறு விரையே கரும்பே தேனே' என்றும் கண்ணகியை அழைத்தான். இச்சொற்களில் இனிமையும், அழகும் பொருந்தியுள்.

இத்தகைய கலையுணர்வு படைத்த கோவலன் அதே கலை ஆர்வத்தால் மாதவியின்பால் மயங்கிவிட்டான் என்பதுதான் சிலப்பதிகாரம் செப்பும் செய்தி. ஆடலிலும் பாடலிலும் அழகிலும் மிக்கவளரகியமாதவியின்வயப்பட்டு அவளது இடத்தைவிட்டு நீங்கமுடியாத அளவு அவளிடத்து விருப்பம் உடையவனாகித் தன் சிறப்புடைய வீட்டினையும் குற்றமற்ற மனைவியையும் மறந்தான் என்பதற்கு அவன் கலையுணர்வு தவிர வேறு எதுவும் குற்றமுடையதன்று. கண்ணகியின் அழகுஇன்மை காரணமாக அவன் அவளை விட்டுப்பிரிந்து மாதவியினிடத்துத் தங்கினான் என்பதோ, கண்ணகி கோவலனுடைய காதற் செய்திகளுக்கு இடந்தராது பூசைப்பிராட்டியைப்போல் ஒதுங்கி நின்றாள் என்பதோ பொருந்தாது. கண்ணகியினிடத்து இல்லாத ஆடல் நயமும் பாடல் நயமும் மாதவியின் மாட்டு இருந்தமைதான் கோவலன் பின்னவளிடத்துப் பற்றுக்

கொள்ளுதற்குக் காரணமாக இருந்ததென்பது சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தால் தெளிவுபட்டுள்ளது.

கோவலன் இசையிற் பெருங்காதலன் என்பது பல இடங்களில் வெளியாகியுள்ளது. இந்திர விழலு ரெடுத்த காதையிற் கோவலன் பாட்டுப்பாடும் பாணரோடு சேர்ந்து திரிந்துகொண்டிருந்தான் என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. வண்டின் இசையொடு சேர்ந்து இதன்றற் காற்று வருதற்கு உவமையாகக் கவிஞர் குரல்வாய்ப் பாணரோடு திரியும் கோவலனைக் கூறினார். மதுரையை நோக்கிப் பின்னர்க்கண்கியோடும் சுவந்தியடிகளோடும் கோவலன் சென்று கொண்டிருந்தபொழுது, வழியிற் பாட்டுப் பாடிக்கொண்டிருந்த பாணர் சிலரோடு சேர்ந்து அவர்கள் பாட்டோடும் தாளத்தோடும் கோவலன் பொருந்திக் கலந்துவிட்டான் என்றும், அவர்களது பாட்டு வயத்தனாகிவிட்டான் என்றும் புறஞ்சேரி இறுத்த காதையால் அறிகிறோம். கோவலன் யாழிசையில் வல்லவன் என்பது கானல்வரியால் வெளியாகிறது. "நான் எவ்வாறு வாசித்தல் வேண்டும்" என்று கேட்கும் கருத்தோடு மாதவி யாழினை அவன் கையிற் நீட்டினவுடன் அவன் மாதவி மகிழும்படி யாழை வாசிக்கத் தொடங்கிவிட்டான். அவன் அவ்வாறு வாசித்த பாடல்களுக்கு எதிராக மாதவி யாழிசை மீட்டி வாயினாற் சிவ பாடல் பாடத் தொடங்கினான். இவை கானல்வரியில் வரும் செய்திகள்.

மாதவி எவ்வாறு சிறந்த கலைத்திறம் வாய்ந்தவனோ அவ்வாறே கோவலனும் கலைத்திறம் வாய்க்கப்பெற்றவன் என்பது வேளிற் காதையால் வெளியாகிறது. மாதவி அருமையான முறையில் ஒரு மலர்மாலை வழியாகத் தன் பிரிவுத் துயரை வெளிப்படுத்த விரும்பினான். மாலையைத் தீலே ஒரு தூமலர் மாலையில் தன் கருத்தினை உருவாக்கி வசந்தமாலையாக அம்மாலையைக் கோவலனுக்கு மாதவி அனுப்பினானாக, கோவலன் அதற்கு அளித்த விடையின்

தானே, எவ்வளவோ கலையறிவின் நுணுக்கங்கள் உள. கண்கூடுவரியைப்பற்றியும், கானல்வரிக் கோலத்தைப் பற்றியும், உள்வரி ஆடலைப் பற்றியும், புன்புற வரியைப் பற்றியும், கிளர்வரி கோலத்தைப் பற்றியும், தேர்ச்சி வரியைப்பற்றியும், காட்சிவரியைப்பற்றியும், எடுத்துக்கோள் வரியைப்பற்றியும் அவன் உரைத்த உரைகள் அவனது நாட்டிய அறிவை வெளிப்படுத்துவனவாகும். பின்னரும், கவுசிகன் கொண்டுசென்ற மாதவி முடங்கலைக் கோவலன் திரும்பத் தந்துவிட்டான் என்று கூறப்படும் இடத்திலும், அவனது கலையார்வம் தெளிவுபடுத்தப்படாமல் இல்லை. மாதவி அனுப்பிய முத்திரையிட்ட ஓலையைக் கோவலன் பிரித்துப் பார்க்கச் சிறிது தயங்கினான் என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு அவன் தயங்கியதற்குக் காரணம் மாதவியின் கூந்தலழகின் நினைவு. அக்கூந்தலழகு அந்த முத்திரையால் அவன் நினைவிற்கு வந்தது. அவனை வஞ்சகி எனக் கருதி, மனத்தில் காழ்ப்புக்கொண்டு அவளைக் கையுதறி வந்துவிட்டான் ஆனதால், திரும்ப அவளைப் பற்றி எண்ண விரும்பாதவனாய் ஓலையைத் திரும்பத் தந்து விட்டான் என்றாலும், இவ்விடத்தில் அவனது கலையுள்ளத்தைக் கவிஞர் காட்டத் தவறியார் அல்லர்.

மதுரையின் அருகாமையிற் கண்ணகியையும் கவுந்தியையும் இருக்கவைத்துவிட்டுக்கோவலன் மதுரையில் தங்குமிடம் கண்டு மீள்வதாகப் போயினான். போனவன் தங்குதற்குரிய இடத்தைக் கண்டறியாமலே மீண்டுவிட்டான். காரணம் அவனது கலையார்வம்தான்.

“தொன்னகர் மருங்கின் மன்னர் பின்னோர்க்கு
என்னிலை யுணர்த்தி யான்வருங் காறும்
பாதக் காப்பினன் பைந்தொடி”

என்று கவுந்தியடி களிடம் காலையிற் சொல்லிப் புறப்பட்டவன் மாலையில்தான் மீண்டு வந்தான். ஆனால்,

தங்குற் குரிய உற்றருடைய வீட்டைக் கண்டு திரும்பினான் அல்லன். காலையிற் சென்றவன் சென்றவாறே மாலையில் மீண்டான் என்பதுதான் ஊர்காண் காதை எடுத்துக் காட்டுவது. சென்ற கருமத்தை மறந்து கவினுடைய பொருள்களிற் சந்தையைப் பறிகொடுத்து மாலையில் மீண்டான் என்பதைக் கவிஞர்,

“காவலன் பேரூர் கண்டுமகிழ் வெய்திக்
கோவலன் பெயர்ந்தனன் கொடிமதிற் புறத்தென்

என்ற வகையால் உணரவைத்துள்ளார். காவலன் பேரூரைக் கண்டு மகிழ்வெய்தி மீண்டான் கோவலன் தனது குற்ற குர்ய இடங்கண்டு திரும்பி வருவதாகச் சொல்லிச் சென்றவன் நோக்கத்தை மறந்து வறிதே திரும்பினான் என்பது குறிப்பு. மதுரையினுட் சென்ற கோவலன் நால்வேறு தெருக்கள் வழியாகவும், பால்வேறு தெருக்கள் வழியாகவும், அந்தி வழியாகவும், சந்துவழியாகவும், குறூர் தெருவழியாகவும், பெருந்தெரு வழியாகவும், காலமுதல் மாலையையில் திரிந்துவிட்டுத் திரும்பினான் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளான். அவ்வத் தெருக்களிலுள்ள அழகுடைய பொருள்களைக் கண்டுகண்டு நின்றுகின்று செயல மறந்து வறிதே திரும்பிய கோவலன் கலையார்வலன் என்பதில் என்ன ஐயம்?

சிலப்பதிகாரமும் கலையும்

சிலப்பதிகாரத்தில் கலைகளைப் பற்றி வந்துள்ள குறிப்புகளைப்பற்றித் தனியே ஒருபுத்தகம் எழுதலாம். ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் தமிழகத்திலிருந்த கலைத்திறமும் கலையுணர்ச்சியும் இக்காப்பியத்தில் நன்றாகப் பட்டம் பிடித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இதனுள் வரும் அரங்கேற்று காதை என்ற மூன்றாவது காதை மரத்திரங்கூட அக்காலக் கலையுலகைத் தெள்ளிதின் காட்டுதற்குப் போதிய பெருஞ்சான்றாகும். அக்காதை கொண்டே பழந்தமிழ் நாட்டு இசைக் கலையின் நிலையையும் நாட்டியக் கலையின் நிலையையும் பற்றி அடிப்படை ஆராய்ச்சிகள் செய்யப்படுவதுண்டு. ஆடலிலும் பாடலிலும் சிறப்பார்வமுடைய அழகினரைத் தேர்ந்தெடுத்து நாட்டியம் கற்பிக்கும் வழக்கம் அக்காலத்தில் உண்டென்பது தெளிவாகிறது. மாதவி,

“ஆடலும் பாடலும் அழகும் என்றிக்
கூறிய மூன்றின் ஒன்றுகுறை படாமல்”

இருந்தாள் என்பதை அரங்கேற்றுகாதைத் தொடக்கம் தெரிவிக்கிறது. ஐந்துவயது முதல் நாட்டியம் கற்பிப்பதும், ஏழாண்டுப் பயிற்சிக்குப் பிறகு அரங்கேற்றம் செய்வதும் அக்கால வழக்கமாக இருந்தது.

நாடக அரங்கில் ஏற்றிய விளக்கின் வெளிச்சத்தில் தூண்களின் நிழல் விழாமல் தடுக்கக்கூடிய வகையில் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. இடது பக்கத் தூணில் ஓர் உருவுதிரையும், வலப்பக்கத் தூண்கள் இரண்டில் உருவு திரைகள் இரண்டும் அமைக்கப்படுவது வழக்கம். இவ் விரண்டு திரைகளையும், ‘பொருமுக எழினி’ என்பார்கள். மேற்கட்டுத் திரையாக ஒன்று அமைக்கப்படுவது உண்டு.

அதனைக் 'கரந்துவரல்எழினி' என்பதுமரபு. அத்திரைவழி யாக விண்ணவர்கள் வந்திறங்குவது போன்ற காட்சிகள் அமைத்தல் இயலும். இவையே அல்லாமல் "ஓவிய விதானம்" எனப் பெயர்கொண்ட மேற்கட்டி கட்டப்படுவ துண்டு. அதில் அழகியபடங்கள் வரையப்பட்டிருக்கும். அப் படங்கள் ஓவியக் கலையின் வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டிகளாக வும், மக்கள் உள்ளத்தை மகிழ்விக்க வல்லனவாகவும் அமைந்திருந்தன என்பது அறியப்படுகிறது.

வாரப்பாடல் பாடப்பட்டதும், குயிலுவக்கருவிகள் கூடி இசைக்கும். இக்கூட்ட இசையை இக்காலத்தில் 'ஆர்க்கெஸ்ட்ரா' (Orchestra) என்கின்றனர். நல்ல ஆட லரங்கங்களில் புல்லாங்குழலின் இசையைத் தழுவி யாழிசை அமைவதுண்டென்பதும், யாழிசைக்கேற்ப மத்தளஇசை அமைவதுண்டு என்பதும், அதன்பின்வழிக் குடமுழா ஒலிப்பதுண்டு என்பதும், குடமுழாவொடு ஆமந்திரிகை என்னும் இடக்கைக்கருவியோசை கூடிநின்று இசைப்பதுண்டென்பதும். வரிசையாக அரங்கேற்று காதையிற் கூறப்பட்டுள்ளன.

நின்று ஆடுதலை "நிலை" என்றும், கீழே விழுந்து ஆடுத லைப் "படிதம்" என்றும் கூறுவது அக்காலத்திய மரபு. நின் றுடல்களும் வீழ்ந்தாடல்களும் ஆகிய ஆடல்களிற் பதினோ ராடல்கள் சிறப்பாக எடுத்தோதப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள், திருமால்ஆடல்களாக மூன்றும், சிவன் ஆடல்களாக இரண் டும், முருகன் ஆடல்களாக இரண்டும், திருமகள், துர்க்கை, இந்திராணி, காமன் ஆகிய இவர்களுடைய ஆடல்களாக ஒவ்வொன்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றைச் சேர்த்துப் பதினோராடல்கள் என்பது வழக்கம்.

திருமால் ஆடிய ஆடல்கள் அல்லியத் தொகுதி, மல்லா டல், குடம் என்பன. கண்ணனுடையமாமன் கம்சன் செய்த வஞ்சனைகளை வெல்லுதற்காகக் கண்ணபிரான் ஆடிய ப்ல ஆடல்களுள் அல்லியத் தொகுதி ஒன்று. கம்சன் வஞ்சனை

யோடு அனுப்பிய யானையினுடைய கொம்பை ஒடிப்பதற்காகக் கண்ணன் நின்றடிய ஆடலின் வகை அல்லியத்தொகுதி எனப்படும். வானசுரன் இழைத்த இன்னல்களைப் போக்கும்நோக்கத்தோடு அவனைவெல்லுதற்காக மாயவன் மல்லர் கூட்டத்திற் சேர்ந்து அவருள் ஒருவனுய்ச் சென்று அறைகூவிவெகுண்டெழுந்து, அவ்வசுரனைச்சேர்ந்தவுடன் கெட்டியாகப் பிடித்து அவன் உயிர் போகும்படி நெரித்து அழித்துவிட்ட ஆடல் மல்லாடல் எனப்படும். வானசுரனின்னுடைய 'சோ' என்னும் பட்டணத்தில் அநிருத்தனைச் சிறை வைத்ததற்காக அவனை எதிர்த்துச் சென்று திருமால் ஆடிய கூத்து வகையைக் குடக்கூத்து என்பார்கள். குடத்தைக்கொண்டு ஆடிய கூத்து குடக்கூத்து எனப்பட்டது. பிற்காலத்தில், இக்கூத்தினை ஐந்து விதமான உலோகங்களாற் செய்யப்பட்ட குடத்தைக்கொண்டு ஆடும் கூத்தாக அமைத்துவிட்டனர்.

சிவன் ஆடிய கூத்துக்கள் கொடுகொட்டி என்றும் பாண்டரங்கம் என்றும் பெயர் பெறும்.

“பாரதி ஆடிய பாரதி யரங்கத்துத்
 திரிபுரம் எரியத் தேவர் வேண்ட
 எரிமுகப் பேரம்பு ஏவல் கேட்ப
 உமையவன் ஒருதிற னுக ஓங்கிய
 இமையவன் ஆடிய கொடுகொட்டி யாடலுந்
 தேர்முன் நின்ற திசைமுகன் காணப்
 பாரதி ஆடிய வியன்பாண் டரங்கமும்”

என்று கடலாடுகாதையில் இவ்விரண்டு ஆடல்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. திரிபுரங்கள் தீயிற் பட்டு எரிவதைக் கண்டும் இரங்காமல் கைகொட்டிச் சிவன் ஆடிய கூத்து கொடுகொட்டி எனப்பட்டது. தேரை இவர்ந்து வந்த நான்முகன் காணும்படி சிவன் ஆடிய ஒருவகை ஆட்டம் பாண்டரங்கம் எனப்பட்டது. இதனைப்பற்றி அடியார்க்குநல்லார் எழுதியிருக்கும் ஒரு விளக்கவுரை தமிழ் நடை காரணமாகப்

படித்தின்புறத்தக்கது: “வானோராகிய தேரில் நான்மறைக்கடும்பரிபூட்டி நெடும்புற மறைத்து வார்துகின் முடித்துக் கூர்முட்பிடித்துத் தேர்முனின்ற திசைமுகன் காணும்படி பாரதிவடிவாய இறைவன் வெண்ணீற்றை அணிந்தாடிய பண்டரங்கக் கூத்தும்” என்று வந்துள்ள பகுதியைப் படித்து மகிழ்தல் கூடும்.

முருகன் ஆடிய ஆடல்கள் துடிஎன்றும், குடைஎன்றும் கூறப்படும். கடல்நடுவே அலைகளே அரங்கம்போல் அமைய ஆங்குநின்று முருகன் சூரனைவெல்வதற்காக ஆடியஆட்டம் துடி எனப்படும். சூரன் வேற்றுருக் கொண்டு நின்று பொழுது முருகனார் துடியைக் கொட்டி ஆடியதாகக் கூறப்படுவர். படைக்கலங்களைக் கீழே போட்டுவிட்டு அசுரர்கள் ஓடும்படி முருகன் குடையைப் பின்னால் பிடித்துக் கொண்டு ஆடிய ஒருவகை ஆட்டத்தைக் குடைக்கூத்து என்பார்கள். பின்னே சாய்த்துப் பிடிக்கப்பட்ட குடையே ஒருவகைத் திரைபோல் அமைய, முருகன் நின்றாடிய கூத்து குடக்கூத்து எனப்பட்டது.

திருமகள் ஆடிய கூத்து பாவைக்கூத்து எனப்பட்டது. எதிர்த்துவந்த அசுரர்கள் வந்த போர்க்கோலத்தோடே நயங்கிக்கீழேவிழும்படிகொல்லிப் பாவைவடிவில் திருமகள் ஆடிய ஆட்டம் பாவைக்கூத்து எனப்படும். எதிர்த்த அசுரர்கள் பாம்புதேள் முதலிய வடிவங்கள் எடுத்து நுழைந்தலை உணர்ந்துகொண்ட துர்க்கை தானும் வஞ்சனையால் அவர்களை வெல்லக்கருதி ஆடிய ஒருவகைஆட்டம் மரக்கால் ஆடல் எனப்படும். பாம்பு தேள் முதலியவற்றை அழிப்பதற்காக மரக்கால் கொண்டு ஆடி அவற்றை அவள் உழக்கிக் களைந்துவிட்டாள் என்று கூறப்படுவது உண்டு.

இந்திராணி ஆடிய கூத்து கடையம் எனப்படும். இதனையே கடைசிக் கூத்து என்பதும் உண்டு. அதாவது, உழவர்குலப் பெண் ஆடுவது போன்று அமைந்த கூத்து இது. வாணசுரனுடைய ஊரின் வாயிலிடத்தில் நின்று

கொண்டு, இந்திராணி உழத்தியர் வடிவில் ஆடிய கூத்து வகை "கடையம்" எனப்படும். காமன் ஆடிய கூத்து பேடிக்கூத்து எனப்படும். தன் மகன் அநிருத்தன் உழையைக் காதலித்ததற்காக உழையின் தந்தையாகியவாணன் அவனைச் சிறைவைத்தபொழுது, அநிருத்தனைச் சிறையினின்று மீட்டுச் 'சீசா' நகரத்தில் பேடி வடிவத்திற் காமன் ஆடிய ஆடல் பேடிக்கூத்து எனப்படும்.

இவை பதினேராடல் என அக்காலத்திற் சிறப்பெய்தி இருந்தன. இவ்வாறு பதினேராடல்களை ஆட வல்லவர் அக்காலத்திற் பலர் இருந்தனர். அவருள் மாதவி மிக்க நயமும் எடுப்பும் உடையவள் என்பது அறியப்படுகிறது.

மாதவி நீராடுதற்காக அமைந்த தண்ணீரைப்பற்றிக் கவிஞர் கூறியிருப்பதைக்கொண்டு அக்காலக் கலைபுள்ளம் ஒருவாறு அறியப்படும். அவள் ஆடுதற்கு அமைந்த நன்னீரில் பத்துவகைத் துவர்களும், ஐந்துவகை விரைகளும், முப்பத்திரண்டு வகை ஓமாலிகைகளும் ஊறியிருந்தன என்று கவிஞர் கூறியுள்ளார். பூவந்தி முதலிய துவர்கள் செசால்லப்பட்டுள. ஆஞ்சி போன்ற ஐந்து விரைப் பெர்னுகள் செசால்லப்பட்டுள்ளன. இவ்வங்கம், பச்சிலை, தக்கோலம், நன்னாரி, கத்தூரி, இலாமிச்சம், நெல்லி, துத்தம் புழுகு, புண்ணைத்தாது, தமாலம், வகுளம் போன்ற முப்பத்திரண்டு ஓமாலிகைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றுட் பல நமக்குப் பெயரளவில்தான் இப்பொழுது தெரிகின்றன.

மாதவி ஒருநாள் அணிந்துகொண்ட அணிகலன்களைப் பற்றி இளங்கோவடிகள் வருணித்திருப்பதிலிருந்து அக்கால நடப்புநயம் அறியப்படும். காலிலிருந்து தலைவரை அவள் அணிந்திருந்த அணிகலன்களின் பெயர்களே இப்பொழுது நமக்கு விந்தையாக உள. அவள் கால்களிற்பரியகம், சிலம்பு, பாடகம், சதங்கை இவற்றை அணிந்திருந்தாள். கால்விரல்களில் மோதிரங்களும் கைவிரல்

களில் மோதிரங்களும் அமைந்திருந்தன. விரல்களில் இருந்த மோதிரங்கள் நீலநிறம் உடையனபோலும்! அவளுடைய மெல்விரல்களில் அணிந்திருந்த மரகதமணி மோதிரங்கள் வண்டுகள் பல ஊர்வது போல யரழின்மீது பட்டன என்று ஓரிடத்திற்கு கவிஞர் வருணித்துள்ளார்.

“மரகதமணித் தான்செறிந்த மணிக்காந்தள்

மெல்விரல்கள்

பயிர்வண்டின் கிளைபோலப் பன்னரம்பின் மிசைப்படர்”

என்னும் இரண்டு அடிகளிலுள்ள கலையுணர்வு சுவைகளை தக்கது. மாதவி அணிந்த அணிவகைகளைப்பற்றி வருணிக்கின்ற பொழுது இளங்கோவடிகள் ஒவ்வொன்றையும் “அழகுற அணிந்து”, “அமைவுற அணிந்து”, “மாண்புற அணிந்து”, என்று கூறியுள்ளதை உற்றுநோக்கினால், ஒவ்வொன்றையும் தக்க பொருத்தத்தோடு அவன் அணிந்தாள் என்பது பெறப்படும்.

சிலப்பதிகாரத்திற்காணப்படும் கலைத் திறத்திற்கும் கலையுணர்விற்கும் இவை சில எடுத்துக்காட்டுக்கள்.

சிலம்பிற் பரதவர்

சிலப்பதிகாரத்திற் கடலோரக் காட்சிகள், பல இடங்களில் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. வெள்ளிய ஆலைகள் பொருத, கடலோர வெண்முத்தினிடத்துக் குண்டு குண்டாக உள்ள நீரடைகரைகளிலுள்ள புன்னை மரங்களின் காட்சிகள் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. அக்கரையோரங்களில் வலம்புரி சன்ற நல்ல முத்துக்களை மகளிர்கள் கழங்குபோற் கொண்டு விளையாடுகின்ற காட்சி நீர்ப்படைக் காதையில் வருணிக்கப்பட்டுள்ளது.

சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் பரதவர்களைப் பற்றிய செய்திகளை அறிய வேண்டுமென்றால் சிறப்பாகக் கானல் வரியை நோக்குவார்கள். 'கானல் வரி' என்ற தலைப்பில் லந்துள்ள பாடல்கள் இனிக்கும் இசையமுதம். கடலோரத்தில் வாழும் மாந்தர்கள் தள்ளங்கபட்டமற்ற உள்ளத்தினராய் வாழ்பவர்கள் என்பது விளக்கப்பட்டுள்ளது. கடலோரத்திலுள்ள ஆம்பல் சங்கு வளையல்களையும், வெள்ளை முத்துக்களையும் பார்த்துக் கட்டவிழ்கின்றன. பொதுவாக, வெண்மதியத்தையும், ஒளியுடைய உடுக்களையுங்கண்டு ஆம்பல் கட்டவிழ்வது உண்டு. ஆனால், புகார் நகரக் கடலோரத்திலுள்ள ஆம்பல்கள் மகளிருடைய கைகளிலுள்ள சங்குகளையும் வெண்முத்துக்களையும் பார்த்து, வளையல்களை வெண்மதியம் எனக் கொண்டு மயங்கியும், முத்துக்களை வான்மீன்கள் எனக் கொண்டு மயங்கியும் பொதியவிழ்ந்தன என்று இளங்கோவடிகள் வருணித்துள்ளார். இது இலுள்ள குறிப்பு, பரதவர்கள் வஞ்சனை அறியாத வெள்ளை மனமுடையவர்கள் என்பது.

நாள்தோறும் விடியும் முன், பெரிய ஆபத்துக்களுக்கு உள்ளாகக்கூடிய கடலிற் கட்டுமரங்களையும், திமில்களையும்

போட்டுச் செல்லும் செம்படவர் வாழ்க்கை, பிறருக்குத் தீங்கு நினையாத முயற்சியுடைய நல்வாழ்க்கை. கடலிற் புக்கு உழன்று, மாலை நேரத்தில் திரும்பி வரும் அவர்கள் பொதுவாக மற்றவர்களுடைய பாதுகாப்பில் வாழ்பவர் ஆவர். அவர்கள் தமக்கு வேண்டியவர்களைப் போலச் சிலர் நடித்துத் தீங்கு இழைப்பதை வெறுப்பவர்கள் என்பது கானல்வரிப் பாடல் இன்னொன்றால் தெரியவருகிறது.

“காதல ராகிக் கழிக்கானற் கையுறைகொண் டெம்பின்
வந்தார்
ஏதிலர் தாமாகி யாமிரப்ப நிற்பதையாங் கறிகோம் ஐய
மாதரார் கண்ணும் மதிநிழல்நீர் இணைகொண்டு மலர்ந்த
நீலப்
போதும் அறியாது வண்டே லாடும் புகாரே யெம்முர்”

என்ற இப்பாடலால் இச்செய்தியை நாம் ஊகித்தறியலாம். பெண்களுடைய கண்கள் ஒரு பக்கம் இருப்பவும், மலர்ந்த நீலப்போதுகள் இன்னொரு பக்கம் இருப்பவும், அவற்றினிடையே ஊசலாடும் வண்டுகள் போலப் பாதுகாப்பிற்காக எந்தக் கட்சியிற் சேர்வது என்று தெரியாமல் இடர்ப்படுவோர் பலர் உண்டு என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுவது போல இப்பகுதி உளது:

பரதவர்க்குக் கோர்பும் வந்தால் அதனை அவர்கள் ள்ரைவில் நீக்கிக்கொள்ள வழிதேடுவர் என்பது இன்னொரு பாடலின் தொனியால் கிடைக்கப்பெறுகிறது.

“மோது முதுதிரையான் மொத்துண்டு போந்தசைந்த
முரல்வாய்ச் சங்கம்
மாதர் வரிமணன்மேல் வண்டல் உழுதழிப்ப மாழ்கி யைய
கோதை பரிந்தசைய மெல்விநலாற் கொண்டோச்சுங்
குவளை மாலைப்
போது சிரங்கணிப்பப் போவார்கண் போகாப் புகாரே
யெம்முர்”

என்ற பாடலிற் சந்திரன் பெண்கள் இழைத்த வினையாட்டுப் பொருள்கள் டேல் வந்து பாய்ந்து அவற்றை அழித்து விடவும், அவர்கள் வருத்தமுற்றுத் தலைநில் அணிந்த குவளை மாலை யை வீசி கிட்டெறிகிரர்கள் என்பதும், அவ் வுறு வீசியெறியப்பட்ட மாலைப்போதிலுள்ள பூக்கள் கடைக்கணித்துப் பார்ப்பது போலப் பார்க்கவும், அப்பூக்களைப் பார்த்து அப்பாற் செல்லமாட்டாத மனமுடைய மக்கள்வாழும் புகார் என்பதும் பேசப்படுகின்றன. புகார்க் கடலோரத்தில் பரதவ மகளிர் வினையாட்டுக்காகக் குழி தோண்டியும், மணற்சிறுமேடு அமைத்தும் இருந்த வேளையில் அவ்வினையாட்டுப் பொருள்கள் அழிக்கப்பட்டன. (வண்டல்-மகளிர் வினையாட்டு) அழித்ததற்காக, அவர்கள் மாழகித் தலையிலுள்ள பூமாலை பாரிந்த சையும்பிடி ஒடுபவர்கள் அத்தலைமாலைகளையே சுழற்றி வீசியெறிகிரர்கள் என்று அடுத்து மொழியப்பட்டுள்ளது. வீசியெறியும் பொழுது மெல்லிய விரல்களால் கொண்டு அவற்றை விட்டெறிகிரர்கள் என்று கூறுவதிலிருந்து சிறு கோபம் கொள்சிறுர்களேயானாலும் அதனைச் சீற்றமாக ஆக்கிக் கொள்ள வில்லை என்பது புலப்படும். கோபிப் பாரைக் 'கோபியாதே' எனக் கூறுவது போலக் குவளை மாலைப் பூக்கள் கடைக்கண் பார்வை செலுத்துவது போல இருந்தன என்று அமைத்திருக்கின்ற கவிஞர் திறத்திலிருந்து இப்பரதவருடைய மனநிலை படம்பிடித்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பது அறியப்படும்.

“கடலோடி, வலைவீசி உயிராடித்து வர்மும் பரதவர் வாழ்க்கை நல்வாழ்க்கையாக அமையாவிட்டால் வாரி வளத்தை மக்கள் பெறுவாரில்லை. மற்றையோர் உண்டு கொழுத்து வாழ, தமது அருந்தொழிலாற் சமுதாயம் இயங்கத், தம்பணியினைச் செம்மையுடன் செய்துவரும் செம்படவர் வாழ்க்கை ஆபத்துநிறைந்த அரிய வாழ்க்கை.

சிலப்பதிகாரம்

முன்னும் பின்னும்

சிலப்பதிகாரம் இயற்றிய இளங்கோவடிகளின் போக்கினைப்பற்றிச் சில மொழிவன். “இக்கவிஞர் ஒவ்வொரு சூழ்நிலைக்கேற்பப் பொருத்தமான சொற்களை அமைத்துத் தருபவர் என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக “நேற்றூணல் யாற்கை நொசி தவத்தீர்” என்று கவுந்தியடிகளைப்பார்த்து வம்பப் பரத்தையும் வருமொழியாளனும் கூறியதைக் காட்டலாம். கூற்று வியாகிர கவுந்தியடிகளுடைய கவிதை மெலிந்து இருந்ததென்ற செய்தியை இச்சொற் றொடிகள் நன்றாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன. அவர் அமைத்த கூற்றிலேயே இக்கருத்து அடங்கக்கண்டு இன்புறலாம் அல்லவா? இளங்கோவடிகளைத் தேடிச் சொற்கள் பல் வருகின்றன. அவற்றுள் சிலவற்றையே அவர் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு தம் காப்பியத்தில் வழங்கி அவற்றிற்குப் பெருமையளித்து விடுகிறார். கணவனை இழந்த கண்ணன் மதுரைக்குத் தீயூட்டிய பிற்பாடு இழந்த கணவனைப்பற்றி நினைத்து உள்ளங்கனன்று பெருமூச்சுவிட்டுச் செல்லும் நிலையில் அவள் எங்குச் செல்லுகிறாள் என்பது அவளுக்குத் தெரியாது, யாது செய்கிறாள் என்பதும் தெரியாது. இதனைச் சொல்ல நினைத்த கவிஞர்,

“மறுகிடை மறுகும், கவலைபிற் கவலும்

இயங்கலும் இயங்கும், மயங்கலும் மயங்கும்”

என்றே கூறினார். அவளது உள்ளம் மயங்கிய நிலையை வேறு எந்த விதத்திலும் காட்டியிருத்தல் ஆகாது. அவள் இப்பொழுது பெருந்தெருவிற் செல்லுகிறாள், இப்பொழுது குறுந்தெருவிற் செல்கின்றாள், இப்பொழுது நடக்கிறாள், இப்பொழுது மயங்கிக் கிடக்கிறாள்” என்று கூறுவதுபோல்

* ஒரு சொற்பொழிவு

இவர் அமைத்த சொற்றொடர்கள் உள்ளன. “கவலையிற் கவலும்” என்று வந்த சொற்களை திரும்ப வந்தனவாயினும் வெவ்வேறு பொருளில்வந்து கவிக்கு உயிரளிக்கின்றன. இயங்குகிறாள் என்று சொல்லாமல் இயங்குகிறதைச் செய்கிறாள் என்றமையான் நடக்கமாட்டாமல் நடக்கிறாள் என்ற குறிப்புக் கிடைக்கப் பெறுகிறோம். மயங்கிக்கிடக்கிறாள் என்று கூறாமல் மயங்கலும் மயங்கும் என்றமையால் ஓரளவு மயக்கமும் ஓரளவு நல்லுணர்வும் உடையவளாய் அவள் இருக்கிறாள் என்ற குறிப்புக் கிடைக்கப்பெறுகிறது. பெருந்தெரு என்ற பொருளையுடைய மறுகு என்ற சொல்லிற்குப் பின்னால் மயங்கிச் செல்கிறாள் என்ற கருத்தினை மறுகும் என்ற சொல்லில் வைத்து, அந்நேரம் அச்சொல்லுக்கு ஒரு தனி ஆட்சிதந்த பெருமை இளங்கோவடிகளது ஆகிறது. குறுந்தெரு என்ற பொருளுடைய கவலை என்ற சொல்லைப் பெய்த கவிஞரின் திறம் வியக்கத்தக்கது.

“மறுகிடை மறுகும் கவலையிற் கவலும்
இயங்கலும் இயங்கும் மயங்கலும் மயங்கும்”

என்ற அடிகளைப் படிக்கும்பொழுதே கண்ணகியுற்ற அருந்தியார் தானாகத் தெளிவாகிறது. இவ்வாறு உலகிற்கவிகளை அமைக்கும் திறம்வாய்ந்த கவிஞர்கள் எண்ணிக்கையற்ற சிலரே ஆவார்கள். அவர் தம்முள் ஒருவராக இளங்கோவர்களுக்குப் பெரியதோர் இடமுண்டு. இதனை ஒத்ததே கட்டுரைகாதையில் வரும்,

“அவல என்னுள் அவலித்து இழிதலின்
மிசைய என்னுள் மிசைவைத்து ஏறலின்”

என்னும் பகுதி. பள்ளம் என்றும் மேடு என்றும் பாராமல் கண்ணகி பதறிச் செல்லுகிறாள் என்பதை ஒலி நயம்படக் கவிஞர் கூறிவிட்டார். அவலம் என்பது பள்ளம், மிசை என்பது உயரம், “அவலித்து இழிதல்” என்பது வருந்தி இறங்குதல், “மிசைவைத்து ஏறல்” என்பது மேலே அடி

வைத்து ஏறுதல் என்றெல்லாம் விளக்கஞ் சொல்ல வேண்டாமென்று கருதுகிறேன்.

கையினால் தொழுது மனத்தினால் நினைத்து நாவினால் வந்தித்து என்று சொல்லுவது உரைநடைமுறை. கவியில் இக்கருத்துக்களை எவ்வளவு அழகாகவும் செறிவாகவும் சொல்லுவது இயலும் என்பதற்கு இளங்கோவடிகள் காடு காண் காதையில் அமைத்துள்ள ஒரு முறை சிறந்த எடுத்துக்காட்டு,

“ஓங்குயர் மலையத்து உயர்ந்தோற் றெழுது
சிந்தையில் அவன்றன் சேவடி வைத்து
வந்தனை மும்முறை மலைவலஞ் செய்தால்”

என்று மாங்காட்டுமறையவன் வாக்கினில் வைத்துப்பேசும் இளங்கோவடிகள் சிந்தையில் கடவுளது திருவடிகளை வைத்து என்று கூறியவகையால் சிந்தனையால் நினைத்து என்பது பெறப்பட்டது. நெடியவனைத் தொழுது என்று முற்கூறியமையால் மெய்யினால் வணங்கினமை கூறப்பட்டது. மும்முறை வந்தனையோடு மலையைச்சுற்றி வந்தால் என்று கூறியவிடத்து நாவினால் துதிசெய்து மலையைச் சுற்றி வந்தால் என்ற கருத்துக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு திட்ப நுட்பமாகச் செய்யுட் செய்ய வல்லவர் இளங்கோவடிகள் என்பது இதனால் புலப்படும்.

சிலவிடங்களில் கவிஞர் கதையின் உறுப்பினர்களின் சொற்களாலும் செயலாலும் நாடகமே அகைய விளைவுகளை நிகழ்த்துள்ளார் என்பது அறியப்படும். எடுத்துக்காட்டாக ஒன்றினைக் கூறுவேன்,

“காவலன் போலுங் கடைத்தலையான் வந்துநம்
கோவலன் என்றனோர் குற்றினையான்”

என்றுவரும் இடத்தில், கண்ணகியின்தோழி சிறிது தொலைவில் வந்தவனை அரசன் என ஐயுற்று கின்ற நிலையையும்,

அவன் கண்ணகியின் இல்லத்தின் மருங்கணைந்த விரை வினையும், அத்தெருவில் வந்தவன் காவலன் அல்லன் கோவலனே என்ற மகிழ்ச்சியையும் இரண்டு அடிகளிற் படம் பிடித்தாற் போலக் காட்டியுள்ள நயம் வியக்கத்தக்கது. “காவலன் போலும்” என்று கூறக் கருதியதோழி சிறிது தொலைவிற்பார் தமையால் ஐயங்கொண்டாள் என்பதும், “கடைத்தலையான்” என்றமையால் விரைவின் வந்து கடைவாயிற் புகுந்துவிட்டான் என்பதும், நம் கோவலன் இங்குவந்துற்றதால் உனக்கும்எங்களுக்கும் பெருமகிழ்ச்சி எனத் தோழி தெரிவிக்கிறாள் என்பதும் ஆகிய செய்திகளை உள்ளடக்கிக்கொண்டு இவ்விரண்டு அடிகளும் நின்றலை அறிவார்களே அறிந்து பாராட்டுவர் எனக் கருதுகிறேன்.

இளங்கோவடிகள் எண்கவையும் ததும்பக் கவி செய்வதில் வல்லவரென்பதைச் சிலப்பதிகாரத்தைக் கற்றுணர்ந்தவர்கள் அறிவார்கள். சிறப்பாக, அவலச்சுவையைச் சிலவிடங்களில் அவர் படம்பிடித்துக் காட்டும் முறைகள் கருதத்தக்கவை. புறஞ்சேரியிறுத்த காதை யிலேயே அவலச்சுவை தொடங்கிவிடுகிறது. இது துன்பமாலையில் உச்சநிலை அடைகிறது. கண்ணகியினுடைய துன்பம்,

“சொல்லாடான் சொல்லாடா நின்றான் அந் நங்கைக்கு,
சொல்லாடும் சொல்லாடுந் தான்”

என்ற இடத்துக் கவிஞரால் தடுமாற்றத்துடன் எடுத்து இயம்பப்படுகிறது. மாதரி நீராடச் சென்றுவிட்டாள் என்றும், அவளைடொத்த சாயலையுடைய அவள் மகள் ஐயை ஊரில் ஏதோ அரவங்கேட்டு விரைவுற்று வந்தாள் என்றும், “துன்பமலை” என்னும் காதை தொடங்குகிறது, ஊர் அரவங்கேட்டு வந்தவள் ஐயை அல்லள் என்றும், வேறொரு பெண் என்றும் விளம்புவாரும் உண்டு. அவ்வாறு வந்தவள் யாவளாயினும், அவள் சொல்லாடாமல் நின்றாள் என்பதும் ஆயினும் சொல்லாடினாள் என்பதும் இங்கே கூறப்பட்டு

செய்திகள். இவ்வடிகளில் “சொல்லாடாள்” என்று ஒரு பக்கங் கூறிச் சொல்லாடும் என்று மறுபக்கம் கூறியமையால் அமைந்துள்ள முரண்டொடையைப்பற்றி நாம் கவலை கொள்ளவில்லை. அந்நங்கைக்கு என்பது கண்ணகிக்காவந்த பெண்ணிற்கா என்பதில் பெரும்ஐயப்பாடு உண்டு. ஓடாடிவந்தவள் கண்ணகிக்குச் சொல்குறினா அன்றிச் சொல்லாடாமல் நின்ற அந்த நங்கையிடம் கண்ணகி சொல்லாடினா என்பது இன்றும் ஆராய்ந்து முடிவுகட்டப்படாத நிலையில், நம்மைத் திகைக்க வைக்கும் நிலையில் இவ்வடிகள் அமைந்துள்ளமையே கவிஞரின் திகைப்பைத் தெள்ளிதின் எடுத்துக்காட்டுத் தகையது என்று கூறிவிடுதல்கூடும். சிறந்த கவிஞர் தம் சொற்றிறத்தால் அவ்வநேரத்திய உணர்ச்சியைத் தம் செய்யுள் வழியாக அமைத்துக்காட்டிவிடுவர் என்பதற்கு இது பெரியதொரு சான்று.

“சொல்லாடாள் சொல்லாடா நின்றான் அந்” நங்கைக்குச் சொல்லாட்டு சொல்லாட்டு தான்”

என்ற அடிகளைப் படிக்கும் நாம், படிக்க வேண்டிய முறைப்படி படிப்போமேயானால் கேட்போரிடத்திலும் அத்திகைப்புணர்ச்சியை ஊட்டிவிடுதல் கூடும். இங்ஙனம் செய்வதுதான் கவிதைப்படிப்பிக்கும் நோக்கங்களில் தலைசிறந்த நோக்கம்.

இருண்ட இடங்களிலும் பொலிவு காணும்படி செய்யக் கூடிய கவிஞர் சிறந்த கவிஞரென மதிக்கப்படுவதுண்டு. இளங்கோவடிகள் அவ்வரிசையில் வைத்து எண்ணத்தக்கவரென்பதைப் பலர் அறிவர். மாண்டுபோன கணவனைக் கண்டு துயர் பொருமல் அவலித்து இரங்கி அவள் அழுத போது அவள் அழுகையினூடே அவளது வடிவழகனைக் கவிஞர் இழைத்துத் தந்துள்ள திறம் உன்னத்தக்கது. தேவ தூதர்கள் அழுதலைக் காண்பதுகூட அழகிது என்பார்கள் ஆங்கிலேயர் சிலர். கண்ணகி கணவனை நினைத்து “எங்குற்றாய்” என ஏங்கி மாழ்கும் நிலையில்

“எழுந்தாள் விழுந்தாள் செங்கண் சிவப்ப அழுதாள்” என்று அவளைப்பற்றிக் கவிஞர் உரைத்தார். அதே நேரத்தில் “கதிர்களைப் பொழியுந் திங்கள் மேகத்தோடும் கீழ் நிலத்திற் பொருந்தினாலொப்பக் கூந்தல் விரிந்து கிடந்த கோலத்தோடு அமைந்திருந்தது அவள் முகம்” என்று கூறியதில், அவல நிலையிலும் ஓர் அழகுணர்ச்சி தோன்றுமாறு கவிஞர் செய்துள்ளாரென்பது அறியப்படும். இதனை அடியில் வருஞ் செய்துள் தாங்கியுள்ளது:—

“பொங்கி யெழுந்தாள் விழுந்தாள் பொழிகதிர்ந்திங்கள் முகிலொடும் சேணிலங் கொண்டெனச் செங்கண் சிவப்ப அழுதாள் தன்சேவ்வளை ‘எங்கனாஅ’ என்றா இளைந்தேங்கி யாழ்குவாள்”

இளங்கோவடிகள் வையை ஆற்றைப் பெண்ணை உருவாகித்து அழகியதொரு வருணையைப் புறஞ்சேரியிறுத்த காலையில் அமைத்துள்ளார். இவ்வையை என்னும் பெண்கண்ணகிக்கு நாளை வரவிருக்கும் துயரத்தைத் தான் அறிந்து வருத்தமுற்றவள்போல முட்டாக்கிட்டுக்கொண்டு கண்ணீர் சொரிந்து சென்றவள்போலக் கவிஞர் கூறிய அழகுநினைக்கத்தக்கது.

“வையை யென்ற பொய்யாக் குலக்கொடி
தையற் குறுவது தானறிந் தனன்போற்
புண்ணிய நறுமல ராடை போர்த்துக்
கண்ணிறை நெடுநீர் கரந்தனன் அடக்கிப்
புனல்யா நன்றிது பூன்புனல் யாறென
அனடை மாதரும் ஐயனுந் தொழுது”

என்றவிடத்தும், இயல்பில் வையை என்ற ஆற்றில் புது வெள்ளத்திற் பல பூக்கள் மேலே படிந்து வருகின்ற செய்தியையும், அவற்றிற்கு உட்பட்ட வகையில் நீர் நிறைந்து வந்ததாயினும் மேலே உள்ள பூப்போர்வையால் அந்நீர் மறைந்துகிடந்தமையையும் கவிஞர்,

“புண்ணிய நறுமலர் ஆடை போர்த்துக்
கண்ணிறை நெடுநீர் கரந்தனன் அடக்கி”

என்ற வகையாற் புலப்படுத்தினார், இயல்பாக இயற்கைப் பொருளில் நிகழும் ஒரு நிகழ்ச்சியை வைத்துக்கொண்டு, அதனடியாக மக்களுடைய உணர்ச்சியை அவ்வியற்கைப் பொருளுக்கு ஏற்றி அமைக்குந் திறமுடைய கவிஞர் பலராயினும், அப்பலருள் இளங்கோவடிகளுக்கு உயர்ந்த தோர் இடமுண்டு. குவனையும் ஆம்பலும் கமலமும் கண்ணகியும் கோவலனும் நாளை பிரிக்கப்பட்டதும் துயருறுவார்கள் என்பதை அறிந்தபோலக் கண்ணில் நீர்கொண்டு கால் மிகவும் நடுக்கமுற்றன என்று கவிஞர் கூறியவிடத்திலும் இந்நிலையைக் காணலாம்.

“கருநெடுங் குவனையும் ஆம்பலும் கமலமு
தையலுங் கணவனுந் தனித்துறு துயரம்
ஐய மின்றி அறிந்தன போலப்
பண்ணீர் வண்டு பரிந்தினைந் தேங்கிக்
கண்ணீர் கொண்டு காலுற நடுங்க”

என்னும் வருணனையிற் குவனையும், ஆம்பலும், கமலமும் தத்தம் இடத்தில் நீர்கொண்டு நின்றன என்பதையும் காற்று வந்து பொருந்த அசைந்தன என்பதையும் ஒரு பக்கம் இயற்கை நிகழ்ச்சியாகக்கூறி, மறுபக்கம் கண்ணில் நீர்கொண்டு கால் மிகவும் நடுங்கலாயின என்று பொருள் கொள்ளுமாறு அமைத்த கவிஞரின் திறம் வியக்கத்தக்கது. “கண்ணீர் கொண்டு காலுற நடுங்க” என்பதன்கண் உள்ள சிலேடை நயத்தை உணர்ந்து நாம் மகிழ்தல் இயலும்.

சிலப்பதிகார காலத்திற்குமுன் எழுந்த தமிழிலக்கியங்களுக்குச் சிலப்பதிகாரத்திற்கும் இடையேயுள்ள சில ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை அறியலாம்.

குறுந்தொகையில் செவ்வித்தாய் கூற்றாக வரும் ஒரு செய்புளின்கருத்தோடு கண்ணகி சமைத்துக் கணவனுக்கு

இட்ட செய்தி ஒப்பிடத்தக்கது. கட்டித்தயிரைப் பிசைந்து மெல்விரல்களைக் கழுவாமலே விரைவில் நழுவும் தன் மேலாடையை எடுத்து உடுத்திக்கொண்டு தாளிப்புப்பதங்கெடாமல் தலைவி ஒருத்தி தயிர்க்குழம்பு சமைத்துக் கணவனை உண்பித்து மகிழ்வித்த செய்தி குறுந்தொகையில் உண்டு. தாளிப்புப் புகை அத்தலைவியின் கண்களிற் புக்கதற்கு இரங்குவார்போலக் கவிஞர் பாடியுள்ளார் என்பது,

“குவளை யுண்கண் சும்புகை கமழ்த்
தான்றுழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்”

என வருவதால் விளங்கும். கண்ணகியும் தன் மெல்விரல் சிவக்கும்படி பல்கங்காய்களை அரிந்து முகம்வியர்க்கக் கண் சிவக்கச் சமையல் செய்து கணவன் ஊட்டினார் என்பது சிலப்பதிகாரக் கொலைக்களக்காதை பிற் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அவள் விரல்களின் மென்மையைக் குறிப்பினால் விளக்குவாராகிக் கவிஞர் அவள் அரிந்த வெள்வரிக்காய் மாதூளங்காய் போன்றவை அரிவாள் மணையில் சிக்கிக் கொண்டிருந்தனபோற் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்காய்களை அவள் நெடுநேரம் அரிந்தாள் அல்லது அரிவதற்குத் திணறினாள் என்று கூறுவது உரைநடை. “கொடுவாய்க் குயத்து விடுவாய் செய்ய” என்று கவிஞர் கூறியிருப்பது போலக் கூறுவது கவதை. அரிவாள் மணையில் அரிந்தாள் என்று சொல்ல வேண்டிய இடத்தில் இவ்வாறு நீளமாகக் கவிஞர் கூறியதிலிருந்து அரித்தற் செயலில் ஏற்பட்ட நெடுநேரத்தை அவர் குறிப்பு வகையினால் விளங்க வைத்தார் என்பது புலப்படும். குறுந்தொகைச் செய்யுளில் வந்த தலைமகள் தாளிப்புப்புகையினால் ஒருபக்கம் வருந்தினாள் என்று கூறப்பட்டிருப்பதுபோல இத்தலைமகள் அட்டிற் கரிப்பு கை கண்டு வருந்தினாள் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறாள்.

குறிஞ்சிக் கலியில் தலைவி ஒருத்தியைத் தலைவன் பாராட்டிய விதம் அழகாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அவளுடைய நெற்றியையும் முகத்தையும் கண்களையும் நடை

இன் கவி

யையும் சொல்லினையும் நினைத்துத் தலைமகன் பாராட்ட
லுற்றவன் அவளது நுதல் நுண்ணிதின் தேய்ந்திருக்கிறது
என்றாலும் பிறையன்று என்றான். அவளது முகம் மறு
வற்றது என்றாலும் மதியம் அன்று என்றான். அவ
ளுடைய கண்கள் பூவின் தன்மை நெருங்கியன என்றாலும்
சுனையல்ல என்றான். மெல்ல அழகுற அவள் நடப்பா
ளாயினும் மயில் அல்லள் என்றான். சொல்லச் சொல்லத்
தளரும் இயல்பினள் என்றாலும் கிளியல்லள் என்றான்.
கண்ணகியின் நலத்தைக் கோவலன் பாராட்டிய விதம்
இவ்வருணையோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

“குழவித் திங்கள் இமையவர் ஏத்த
அழகொடு முடித்த அருமைத் தாயினும்
உரிதின் நின்றொடு உடன்பிறப் புண்மையின்
பெரியோன் தருக திருநுதல் ஆகென”

என்று அவன் கூறிய இடத்தில், கண்ணகியின் நெற்றி சிவ
பெருமான் தலையில் அணிந்துள்ள பிறையோன்றது என்று
சொல்லக் கருதியவன் இவ்வாறு அழகுபெறக் கூறினான்
என்பது அறியப்படும். அன்றியும், “திங்கள் முத்தரும்ப
வும் சிறுகு இடை, வருந்தவும் இங்கிவை அணிந்தவர் என்
னுற்றனர் கொல்” என்று அவன் கூறியதாகக் கவிஞர்
வரைந்தார். கண்ணகிக்கு அணிகலன்களை நிறையப்
பூட்டியவர்கள் அவளுடைய திங்கள் போன்ற முகத்தி
லிருந்து முத்துப்போன்ற நீர்த்துளிகள் அரும்பும்படியும்
அவளுடைய சிறிய இடை வருந்தும்படியும் அவற்றைப்
பூட்டியதாற் பேயுற்றோர்களோ என்று கேட்பது போன்று
அமைந்துள்ளது இப்பகுதி. திங்கள் போன்ற முகத்தில்
முத்துக்கள் போன்ற நீர்த்துளிகள் அரும்பின என்று
கூறியவிடத்தில் எத்துணைக் கவிநயம் உள்ளது! இது
கலித்தொகையில் வரும் மறுவற்ற முகமாயினும் மதியம்
அன்று என்பதனோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. கலித்தொகை
யிற் பேசிய தலைவன் அத்தலைவியினுடைய நடை, மயில்

ஒத்த நடை என்ருன். கண்ணகியைப் பற்றிக் கூறிய கோவலன் அவள் சாயலுக்குத் தோற்ற மயில்கள் "தண்கான் அடைந்தன" என்ருன். தளர்ந்து தளர்ந்து பேசும் இனிமையால் கவித்தொகைத் தலைவி கிளிபோள் றவள் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளாள். அதனோடு ஒப்பு நோக்கி இன்புறத் தக்கது கண்ணகியின் சொற்களைப் பற்றிக் கோவலன் அமைத்த வருணனை.

"அளிய தாமே சிறுபசங் கிளியே
குழலும் யாமும் அமிழ்துங் குழைத்தநின்
மழலைக் கிழவிக்கு வருந்தின ஆகியும்
மடநடை மாதுநின் மலர்க்கையின் நீங்காது
உடனுறைவு மரீஇ ஒருவா ஆயின"

என அவள் பேசிய விதத்தில் கவித்துவம் ததும்புகிறது. அவளுடைய சொற்களின் இனிமை குழலோசையையும் யாழோசையையும் அமிழ்தின் சுவையையும் குழைத்து இழைத்தாற்போல இருந்தது என்று கூறுகிற அளவிலேயே தனியின்பம் காணுகிறோம். "குழலும் யாமும் அமிழ்தும் குழைத்த நின் மழலைக்கிளவி" என்பதை அழகாக டாக்டர் சேதுப்பிள்ளை அவர்கள் பல மேடைகளில் எடுத்துக்கூறி இன்புற்றிருப்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள், நானும் அறிந்துள்ளேன். கண்ணகியின் சாயலுக்குத் தோற்ற மயில் கானகத்துட் சென்று ஒளித்துக்கொண்டதாகவும் அவளது மென்னடைக்குத் தோற்ற அன்னம் மலர்ப் பொதும்பருட் சென்று ஒளித்துக்கொண்டதாகவும், மழலைக் கிளவிக்குத் தோற்ற பசங்கிளிகளோ அவள் கையினின்று நீங்காமல் உடன் உறைகின்றன ஆதலால், அவை இரங்கத்தக்கவை. தோற்று ஓடாமல் வென்றவரோடு நடப்புபூண்டு உடனுறையும் இக்கிளிகளின் விளையாட்டு மனப்பான்மை போற்றத்தக்கது" என்றவாறு கூறியுள்ள இடத்திற் கண்ணகியின் சொல்லினைமையை எத்துணைக் கவிநயம்பட இளங்கோவடிகள் எடுத்தியம்பியுள்ளார் என்பதை அறிந்து மகிழ்கிறோம்.

கொடுங்குழை துறந்து வடிந்துவீழ் காதினன்
 திங்கள் வாண்முகஞ் சிறுவியர் பிரியச்
 செங்கயல் நெடுங்கண் அஞ்சனம் மறப்பப்
 பவள வாணுதல் திலகம் இழப்பத்
 தவள வாணகை கோவலன் இழப்ப
 மையிருங் கூந்தல் நெய்யணி மறப்பக்
 கையறு நெஞ்சத்துக் கண்ணகி”

என்னும் இடத்தில்; “மறப்ப” என்ற சொல்லினை இரண்டு முறை பயன்படுத்தி அக்கருத்துடைய “இழப்ப” என்னும் சொல்லை இரண்டு முறை பயன்படுத்தியிருக்கிறார் கவிஞர் என்பது அறியப்படும். இக்கருத்துடைய இரண்டு வேறு சொற்களாகிய “ஒழிக” “நீங்க” என்பனவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கொங்கை முன்றிற்குங்குமம் மறப்ப எனக்கவிஞர் விரும்பினால் எழுதியிருத்தல் இயலும். அவ்வாறு கூறும் “கொங்கைமுன்றிற்குங்குமம் எழுதாள்” என எழுதிக்கையாண்ட முறை மாற்றத்தால் கவிமேலும் அழகு பெறுகிறது. குங்குமம் எழுதாளாய், பிறிதணி மகிழாளாய், வடிந்துவீழ் காதினளாய், செயலற்ற நெஞ்சத்தினளாய்க் கண்ணகி இருந்தாள் என்று கவிஞர் சாட்டியுள்ளார். இவ்வருணையில் வரிசை நெகிழாமல் அடி, அல்குல், கொங்கை, கழுத்து அல்லது தோள், காது, முகம், கண், நுதல், கூந்தல் ஆகியவை பேசப்பட்டுள்ளன என்பதைக் காணுங்கால் உண்டாகும் இலக்கியவின்பம் பெரிது.

புறநானூற்றில் வரும் புரிமகளிருடைய கையறு நிலைச் செய்யுள் உருக்கம் நிரம்பியது :-

“அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண்ணிலவின்
 எந்தையும் உடையேமெங் குன்றும் பிறர்கொளார்
 இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண்ணிலவின்
 வென்றெறி முரசின் வேந்திரெம்
 குன்றுங் கொண்டார்யாம் எந்தையும் இலமே”

இச்செய்யுளைப் பாடிய பாரியின் மகளிர் இருவரும் தம் முடைய தந்தையைச் சென்றதிங்களிற் பெற்றிருந்ததனால் அடைந்த பெருமையையும் ஏமாப்பினையும் முதலிற் குறிப்பிட்டார். அவர்களுடைய குன்றம் தம்வயம் இருந்தது பற்றி அடுத்த அளவில்தான் அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி இருந்தது. தந்தையையும் குன்றத்தினையும் ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும் பொழுது குன்றத்தை இழந்து தந்தையைப் பெற்றிருந்தால் கூடத் துயரம் உற்றிருக்க மாட்டார்கள். அவர்கள் பேசுகிற அந்த நிலவு நேரத்தில் “குன்றம் போயிற்றே எம் தந்தையும் இல்லையே” என்றவாறு கலங்கினார் என இப்பாடலினால் அறிகிறோம். எங்கள் நாடு போயிற்று, எங்கள் தந்தையாவது இருந்திருக்கக் கூடாதா எனக்கருதி அவர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள் என்பது “குன்றும் கொண்டார்” என முதலில் வைத்து “எம் தந்தையும் இலமே” எனப் பின்னர் வைத்துப் பேசினமையால் அறியப்படும் இரக்கவுணர்ச்சியைத் தூண்டிவிடத்தக்க உலகச் செய்யுட்களில் இப்புறநானூற்றுச் செய்யுளுக்குச் சிறந்ததோர் இடமுண்டு. அவ்வாறே, இரக்கவுணர்ச்சியைத் தூண்டிவிடக் கூடியனவாய்க் சில பகுதிகள் சிலப்பதிகாரத்திற்காணப்படுகின்றன. கண்ணகி பாண்டிய மன்னனை எதிர்நோக்கி, “வாழ்தல்வேண்டி நின்னகர்ப்புகுந்த என்கணவன் உன் னொற் கொல்லப்பட்டனனே!” எனக் கூறி, “வாழ்வு விரும்பினவன் சாவு பெற்றான்” எனத் தெரிவிக்குமிடத்திற் பெரியதோர் இரக்கம் எழுதல் இயல்பு. கோவலன் வெட்டுண்டு கிடந்தவனைக் காணவந்த கண்ணகியைத் தான் காணாமல் கோவலன் கிடந்த நிலையில் அவள் பாடிய பாட்டு உருக்கத்தின் உயர்ந்த எல்லைக்குச் செல்லுகிறது.

“வண்டார் இருங்குஞ்சி மாலைதன் வார்முழன்மேற்
கொண்டாள் தழீஇக் கொழுநன்பாற் காலைவாய்ப்
புண்டாழ் குருதி புறஞ்சோர மாலைவாய்க்
கண்டாள் அவன்றன்னைக் காணக் கடுந்துயரம்”

என்று அவள் கூறிய செய்யுளிலிருந்து காலை நேரத்திற்கு கணவனைத் தழுவித் தன்கூந்தலில் அவனால் மாலை சூட்டப்பட்டாள் என்பதும், மாலையில் அவன்குருதிசோர்ந்து செயலற்ற நிலையிற் கிடப்பதைக் கண்டாள் என்பதும் அறியப்படுகின்றன. காலை நேரத்தில் மகிழ்ச்சியும் மாலை நேரத்திற்கு நுந்துயரமும் அவள் அடைந்தாள் என்பதை இப்பாட்டு வெளிப்படுத்தியுள்ளது. அவன் அவனைக் கண்டால்கூட ஒருவாறு தணிவாள், ஆனால் காணவில்லையே என்றவாறு பொருள்படும்படி “அவன் தன்னைக் காணக் கடுந்துயரங்கண்டாள்” என்ற பகுதி அமைந்திருக்கிறது. கள்ளூர்,

“செம்பொற் கொடியனையான் கண்டானைத் தான்காணன்”

எனக்கூறி உருகுகிறார். கோவலனோ கண்ணகியோடு முதல் நாட்கூட்டத்திற்குப் பிறகு அவள் கூந்தலில் சில மலர்களை அணிவியாமற் பெரிய மாலையை அணிவித்த மடந்தையர் பேயுற்றனரோ என்று பேசினான். இன்று காலையிலோ அவளே அவளது கூந்தலில் மாலையை எடுத்துச் சூட்டினான். அந்தோ! டரிதாபம்! அக்காலைவாய் இன்பம் மாலையில் துன்பமாயிற்றே எனக் கதறுகிறார் கவிஞர் என்பது தெளிவு. கட்டுரை காதையிலும் கண்ணகி,

“கீழ்த்திசை வாயிற் கணவனொடு புகுந்தேள்
மேற்றிசை வாயில் வறியேள் பெயர்கு”

எனக் கூறிச் செல்லுமிடத்தில் வரும் முரண்டொடை அமைப்பினால் விளைகின்ற உருக்கம் உன்னத்தக்கது.

புறநானூற்றில் வரும் தாய் ஒருத்தி கணவனையிழந்தவள் தன் சிறு புதல்வனைப் போர்க்களத்திற்குச் செல்லுக என விடுக்கின்றாள்.

“செருப்பறை சேட்டு விருப்புற்று மயங்கி

... ..

ஒருமகள் அல்லது இல்லோள்

செருமுகம் நோக்கிக் செல்கென விடுமே”

எனக்கூறும் புறநானூற்றுச் செய்யுளில் அத்தாயினுடைய வீரமூர் பரிவும் ஒருங்குசேர்த்துப் படம்பிடித்துக் காட்டப் பட்டுள்ளன, தன் குடும்பம் நாட்டுக்குப் பணி செய்தலில் தாழ்த்தல்கூடாது என்பதால் வந்த விருப்பம் ஒரு பக்கம்; ஒரே மகனைப் போர்க்களத்திற்கு அனுப்ப வேண்டியிருக்கிறதே என்ற நினைப்பினால் வந்த திகைப்பு ஒரு பக்கம். இவ்விரண்டையுஞ்சேர்த்து “விருப்புற்று மயங்கி” என்ற வகையில் அவரது நிலையினைப் புலப்படுத்திய கவிஞர் திறம் எண்ணத்தக்கது. அவ்வாறே, கண்ணகியும் தனக்குக் கொடுமைசெய்யப்பட்ட ஊராகிய மதுரையைத் தீக்கொளுவ எண்ணிவிட்டாளாயினும், மதுரையை எரிக்கிறேனே என்று ஒருபக்கம் உளைந்த மனத்தினள் என்பதைப் புலப்படுத்தவே கவிஞர்,

“கோநகர் சீறினேன் குற்றமிலேன் யானென்
நிடமுலை கையாற்றிருகி மதுரை
வலமுறை மும்முறை வாரா அலமந்து”

என்று கூறினார். “அலமந்து” என்ற சொல்லினால் கண்ணகி பெயல்லள் பெண்மணியே என்பதனை நிறுவியதாகி விட்டார்.

பெரியபுராணத்தில் வெண்காட்டு நங்கையின் செய்தியாக வருவதொன்றும் இவற்றை ஒருபுடைத்தது. அவர்கணவனார் சிறுத்தொண்டர் மாதவர் ஒருவர் அமுது செய்வதற்கு எனக்கேட்ட பிள்ளைக்கறியைச் சமைத்துத் தர இணங்கிவிட்டார். குடிக்கு ஒரே பிள்ளையாக இருக்க வேண்டும் அப்பிள்ளை; உறுப்பில் குறைபாடு இல்லாதிருத்தல் வேண்டும் அப்பிள்ளை; அப்பிள்ளையை அரிந்து சமைத்துத்தரின் உண்போம் என்பதாக மாதவர் கூறி விட்டார். தன்பால் உள்ள மைந்தன் குடிக்கு ஒரே பிள்ளையாக இருக்கிறான் என்றும், ஐந்துவயதுக்கு உட்பட்டவனாக இருக்கிறான் என்றும், ஆதலால் அவனைக் கறிசமைத்து அடியவர்க்குத் தந்துவிடலாம் என்றும் உடனே கருதி விட்டார் சிறுத்தொண்டர். இஃது ஆண் எண்ணம்.

அடியவர் விருத்தியை மனைவியாருக்கு அவர் தெரிவித்த வுடன் “இத்தகைய பிள்ளைக்கறி சமைத்துத் - தருவதில் தடையில்லை. ஆனால் ஒரு குழிக்கு ஒரு வகை வரும் பிள்ளையைப் பெறுமாறு எவ்வாறு?” என்று கணவனைக் கேட்டார் நங்கையார். இவ்விலக்கணங்கள் பொருந்திய பிள்ளை தன்மகள் என்ற எண்ணமே அவருக்கு வந்திலது. இது பெண் எண்ணம். எனினும், கணவன் தந்த வாக்கினை நிறைவேற்றுவதற்கு உட்பட்டவராகிக் கணவன் செய்யவிருக்கும் செயலில் துணை நிற்கக் கருதுகிறார் அவர். கணவனார் கூறுகிறார் “தரமாமே எனை இங்குய்ய நீ பயந்தான் தன்னை அழைப்போம் யாம்” என்று. மனைவியார் கூறுகிறார் “நம் மனைக்காகக் கருமணியைச் சென்று பள்ளியினிற் கொண்டு வாரும்” என்று. சிறுத்தொண்டர், “பள்ளிக்கூடம் சென்றிருக்கும் குழந்தையை நாம் போய் அழைத்து வருவோம் கறியாக்குத் தரு” என்று கூறுகிறார். அவர் மனைவியோ ஒரு புடை ஒப்பிக்கொண்டு ஒரு பக்கம் மணம் ஒவ்வாமல் “நீர் பள்ளிக்குப்போய்க் குழந்தையைக்கொண்டுவாரும்” என்கிறார். இதிலிருந்து தமிழ்நாட்டு மகளிர் பொதுவாக அரக்க நுள்ளம் படைத்தவரல்லர் என்பதும், வீரமுடையவராயினும் சர நெஞ்சத்தினர் என்பதும் வெளியாகும்.

‘குஞ்சி திருந்தி முகந்துடைத்துக் கொட்டை
 அரைநாண் துகள்நீக்கி
 மஞ்சள் அழிந்த அதற்கிரங்கி மையுங்
 கண்ணின் மருங்கொதுக்கிப்
 பஞ்சி யஞ்சம் மெல்லடியார் பரிந்து
 திருமஞ் சனமாட்டி
 எஞ்சல் இல்லாக் கோலஞ்செய் தெடுத்தும்
 கணவர் கைக்கொடுத்தார்”

என வருஞ் செய்யுளிற் சேக்கிழார் உருகுகின்றார் என்பது தெளிவு. சிறிது நேரத்திற் கறியாக்கப்பட இருக்கும் தன் அன்பு கணியைக் கடைசிறுறையாகக் குளிப்பாட்டி அழகு

படுத்திக் கணவன் கையிற் கொடுத்தார் அவ்வம்மையார் என்பதைத் தெரிவிக்கும் இச்செய்யுளில் வந்துள்ள ஒவ்வொரு சொல்லும் இரக்கத்தினை எழுப்புகின்றது என்பது அறியப்படும். அடியவர் திருவமுது செய்யக்கூடிய குழந்தையினிடத்தில் அழுக்கு இருத்தல் கூடாது என்பதற்காக உடம்பிலுள்ள அழுக்குகளைப் போக்கி அரைநாணிலுள்ள தூசிகளையெல்லாம் நீக்கினார் அவ்வம்மையார் என்று கூறுவது ஒருபக்கம். குழந்தையின் தலைமுடியை ஒருமுறைக்கு நான்கு முறை நீவிக் கொண்டு அவர் இருந்தாரென்பது “குஞ்சி திருத்தி” என்றதொற்றுலப்படும். குழந்தையின் கண்ணில் மீண்டும் மையிட்டு அழிந்துபோன மஞ்சள்குப்பதில் வேறு மஞ்சளிட்டு அழுக்குகளையெல்லாம் போக்கித் திருமஞ்சனம் ஆட்டினார் அவர் என்று கூறுமிடத்து அவருடைய திகைப்பினையும் பதைப்பினையும் களிஞர் குறிப்பாகக் காட்டுவார் போலப் “பஞ்சி அஞ்சம் மெல்லடியார்” எனக்கூறியுள்ளார். செம்பஞ்சக் குழம்பு ஊட்டுதல்கூடப் பொறுக்க முடியாத அடிகளையுடைய அவ்வம்மையார் என்று இதற்கு நேரே பொருள் செய்து கொண்டிருப்பதிற்பயன்வலை. அவரது அச்சமும் தயக்கமும் மெல்லியலும் பஞ்சி அஞ்சம் மெல்லடிகள் என்ற சொற்களிற் குறிப்புவகையால் அறியவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று கொள்ளுதல் பொருந்தும். கடைசியாகக் குழந்தைக்குச் செய்யப்படும் அருமைச் செயல்களை இயற்றிக்கொண்டிருக்கும் வகையினால் வெண்காட்டு நங்கையார் குழந்தையைத் தருவதில் எத்துணை அளவு நேரங் கடத்த முடியுமோ அத்துணை அளவு நேரம்கடத்தப் பார்க்கிறார் என்பதுதானே பூட்டின் திரண்டமுடிவு. குழந்தையை உயிருடன் எத்துணை நேரம் வைத்திருந்து மகிழலாமோ அத்துணை நேரம் வைத்திருந்து மகிழவிழையும் தாயுள்ளம் இங்கே தொனிக்கிறது. குழந்தையைக் கறியாக்கக் கணவன் பொருட்டு ஒப்புக் கொண்டுவிட்ட பெண்மணி இன்னொரு பக்கத்திற் பெண்ணுள்ளத்தால் எந்த அளவு கலக்கமுறுகிறாள் என்பதைக்

கவிஞர் காட்டியிருக்கும் அழகு இலக்கியவுலகில் உயரிய தாக வைத்துப் போற்றத்தக்கது.

ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனார் "பெண் ஒருத்தியால் கடவுளைத் தூதனாக ஒருவன் அனுப்புவதாம்; அதற்கிணங்கிக் கடவுளும் செல்லுவதாம்" என்று வெகுண்டு உரைத்துக்கொண்டிருந்தார். இவ்வாறு சுந்தரரிடத்தில் வெறுப்புடையவராய் இருந்த அவருக்குச் சூலைநோய் வந்துற்றது இறைவன் அருளினால். இறைவனுடைய செயல்களை யாரே ஆராய வல்லவர்! சூலை நோயினின்று கலிக்காமர் நீங்குதற்குரிய வழி சுந்தரர் அறிவாரென்றுப் அவரால் அந்நோய் தீர்க்கப்படல்வேண்டுமென்றும் கேள்வியுற்ற கலிக்காமர், அவர் சூலைநோயைத் தீர்க்கவருவதற்கு முன்னால் உடைவாளினால் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு இறந்துபட்டார்; சூலையும் தீர்ந்தது. இந்நேரத்தில் கலிக்காமர் மனைவியாரும் இறந்துபட எண்ணி அச்செயல் செய்ய முற்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் நேரத்தில், சுந்தரர் வருகையைக் கேள்வியுற்ற அவ்வம்மையார் கணவன் எண்ணம் பாழாகாதவாறு காப்பதற்காகவே பேரகூற உயிரினைப் பிடித்துவைத்துக்கொண்டு, வன்றெண்டரை வரவேற்றுக் கலிக்காமருக்குத் துயர் எதுவும் இலகியென்றார். வன்றெண்டரால் நோய் தீர்க்கப்படலாகாது என்ற கலிக்காமரது விருப்பத்தை இறக்கும் உயிரினைத் தாங்கிக்கொண்டு நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று நினைத்தார் அவர் மனைவியார். வந்த சுந்தரரோ கலிக்காமர் கிடக்கும் இடம் நேரே சென்று அவர் மாய்ந்ததை அறிந்து, 'நானும் இவர்முன் நண்ணுவேன்' என்றார். இவ்வாறு கூறி உடைவாளைப் பற்றிச் சாகுஞ்செயல் செய்யத் தலைப்பட்ட நேரத்தில் கலிக்காமர் எழுந்து 'கேளிரேயாடிக் கெட்டேன்' என்று விரைந்தெழுந்து அவரைத்தடுத்தார் என்று பெரிய புராணம் கூறும். சுந்தரர் பெண்ணின்பால் மிக்க காதலுடையவராய் இருப்பினும், இறந்துபட்ட கலிக்காமநாயனருடைய உயிரைப் பாதுகாத்துக் கொடுக்க முடியாமற்

போன காரணத்திற்காக உயிரைவிடத் துணிந்து சாகுஞ் செயல் ஆற்ற முயன்றமையே அவருடைய பெருமைக்குச் சான்றாகி விட்டதென அறிஞர் கருதுவர். இவ்வாறு நோக்கின் கோவலனும் பெருமையுடையவனாகிறான். கண்ணியைப் புறக்கணித்து மாதவிபால் தங்கி மனமாற்றம் உடையவனாயினும், ஒரு குடிக்கு ஒரு மகனாய் இருந்த சிறுவன் ஒருவன் பொய்க்கரி போயதாகச் சொல்லிச் சதுக்கப்பூதம் அவனைப் பிடித்துத்தின்னும் நேரத்தில் தாயின் துயர் காணமாட்டாமல் கோவலன் பூதத்தை நோக்கி, "என்னுயிர் கொண்டு அவனுயிர் தா" எனக் கேட்டானென்று சிஷப்பதிசாரத்தால் அறிகிறோம். இவ்வாறு சாகத்துணிந்து முன்னின்ற வகையினால் கோவலனுடைய சிறப்பு விளங்குகிறது. ஏயர்கோன் கலிக்காமருடைய மனைவி, கணவன் கருத்தினை நிறைவேற்றுவதற்காகச் செல்லும் உயிரினைத் தாங்கி நின்றாற் போலக் கண்ணகியும்,

"காய்சினந் துணிந்தன்றிக் கணவனைக் கைகூடேன்
தீவேந்தன் றனைக்கண்டுஇத் திறங்கேட்பல் யான்"

எனக் கூறியுள்ளென்று அறிகிறோம். அரசனை கோற்கண்டு கணவன் குற்றஞ் செய்தானல்லன் என்பதை நிறுவி விட்டுத் தனது சினந்தணிந்த பிற்பாடே கணவனைக் கைகூடுவேன் என்று முழங்கிய கண்ணகியின் திறம் இவ்விடத்தில் ஒப்புநோக்கிப் பாராட்டத்தக்கது.

கம்பராமாயணத்தில் வானுலகத்திலிருந்து மீண்ட தசரதன்டம் இராமன் வேண்டியதாகச் சொல்லும் ஒரு வரத்தினைக் கண்ணகி வானுலகத்திலிருந்து மீண்ட பிற்பாடு கூறிய கூற்று ஒன்றினோடு ஒப்புநோக்குதல் பொருந்தும். தசரதன் விருப்பம்போல்கேட்க என்று இராமன் னிடம் பணிக்க, இராமன் "இன்று திரும்பவும் காணப் பெற்றதே பெரும்பேறு, வரம் வேறு வேண்டத்தக்கது உண்டோ" என, மீண்டும் தசரதன் வற்புறுத்த,

“தீய ளென்றுநீ துறந்தான் றெய்வழும் மகனும்
தாயுந் தம்பியு மாம்வரந் தருகெனத் தாழ்ந்தான்”

இராமன். தசரதனை நோக்கி, “தீயவளென்று நும்மால் கை விடப்பட்ட என் தெய்வமாகிய கைகேயி எனக்கு மீட்டும் தாயாகும் வரந்தருதல் வேண்டும்” என்றும், “அத்தெய்வத்தின் மகன்பரதன் நும்மால் மகனல்லன் எனத் துறக்கப்பட்டவன் மீண்டும் எனக்குத் தம்பியாக வரும் வரந்தருதல் வேண்டும்” என்றும் இராமன் வணங்கி வேண்டினான் என்று இராமாயணம் கூறுகிறது. இராமனுடைய தாயாகக் கைகேயி ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டவுடன் தசரதனுடைய மனைவியுமாகிவிடுகிறாள்; இராமன்தன் தம்பியாகப் பரதன் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டவுடன் தசரதனுடைய மகனாகவும் மாறி விடுகிறான். விண்ணுலகு புக்க தசரதனுடைய சினத்தைத் தணித்து, தசரதனுடைய தெய்வயாக்கையிலிருந்து அருள் சுரக்கும்படி இராமன் வேண்டினான் என்பது இராமாயணத்தாற் பெறப்படுகிறது. சிலப்பதிகாரத்திற்கண்ணகி தன் கணவனைக் கொல்வித்த பாண்டியனை ‘அறிவறை போயவன்’ என்றும், “தேராமன்னன்” என்றும் வெகுண்டுரைத்தவள் விண்ணுலகு சென்று திரும்பிச் செங்குட்டுவன் எடுத்த கோயிற் படிமத்தில் வந்துற்றுப் பேசிய நாளில்,

“தென்னவன் தீதிலன் தேவர்கோள் றன்கோயில்
நல்லிருந் தாயினான் நானவன் றன்மகன்
வென்வேலான் குன்றில் விளையாட்டு யானகலேன்”

என்று கூறினாளை அறிகிறோம். குற்றமுடையவன் என்று இகழ்ந்த தன் வாயினால அவன் “தீதிலன்” என்று கூறினாள். இதனை அரும்பதவுரையாசிரியர், “கண்ணகி மானிட யாக்கையிற் கொண்ட சிவப்பாறிப் பேசும் இடம்” எனக் குறிப்பிட்டார்.

நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் இயற்றிய மாரி வாயிலில் தமிழ்வணக்கமாக அமைந்திருக்கும் மூன்று தாழிசைகள் அடியில் வருவன:-

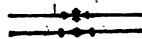
“தமிழினைப் போற்றுதும், தாய்த்தமிழ் போற்றுதும்,
தாயைச்சேய் பேணல் தலையறம்நம் மெல்லவர்க்குந்
தாய்தமிழே யாமாத லால்;
தென்மொழி போற்றுதும், தீந்தமிழ் போற்றுதும்,
தாயிற் சிறந்தம்மம் தானும்வாழ் நாளெல்லாம்
ஆய்சுவை யோடளித்த லால்;
தொன்மொழி போற்றுதும், சொற்றமிழ் போற்றுதும்,
போனகமாய்த் தாரகமாய்ப் போக்கியமாய் நாமார்
வ்னமுதின மேலினித்த லால்.”

இவை சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் மங்கல வாழ்த்துப் பாடலிற் காணும் வாழ்த்துக்களை அடியொற்றியவை என்பதை நான் அறிவேன். என் பேராசிரியரான நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அமர்ந்து மாரிவாயிலை இயற்றிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது சிலப்பதிகாரத்தைத் தழுவ்யே தாம் தமிழ் வணக்கப் பாடல்களை அமைப்பதாகத் தெரிவித்தார் என்பதை இக்கூட்டத்தின்கண் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். எனவே, சிலப்பதிகாரத்தில் வாழ்த்தாக வந்திருக்கும் தாழிசைகள் இப்பொழுது நினைவுகூரத்தக்கவை:-

“திங்களைப் போற்றுதும் திங்களைப் போற்றுதும்
கொங்கல்ர் தார்ச்சென்னி குளிர்வெண் குடைபோன்றிவ்
வங்கண் உலகளித்த லான்.
ஞாயிறு போற்றுதும் ஞாயிறு போற்றுதும்
காவிளி நாடன் திகிரிபோற் பொற்கோட்டு
மேரு வலந்திரித லான்.
மாமழை போற்றுதும் மாமழை போற்றுதும்
நாமநீர் வேலி யுலகிற்கவன் அளிபோல்
மேனின்று தான்சுரத்த லான்.

பூம்புகார் போற்றுதும் பூம்புகார் போற்றுதும்
 வீங்குநீர் வேலி யுலகிற்கவன் குலத்தோடு
 ஓங்கிப் பரந்தொழுக லான்.”

இதுகாறும் கூறியவாற்றால், சிலப்பதிகார காலத் திற்கு முன் தோன்றிய நூற்பகுதிகளிற் சில இளங்கோவடிகளுக்கு அடிவரைச் சட்டம் போல் உள்ளனவோ என்று கருதுமாறு உள்ளன என்றும், சிலப்பதிகார காலத்திற்குப்பின் தோன்றிய தமிழிலக்கியப் பகுதிகளிற் சில, சிலப்பதிகாரத்தை அடியொற்றி எழுதப்பட்டனவோ என்று கருதுமாறு உள்ளன என்றும், ஒருவகையான் உணரலானேம்!

கவியின்பம்

பள்ளிக்கூடங்களிற் செய்யுட்பாடங்களைக் கற்பிக்கும் பொழுது கவியின்பம் தோன்றக் கற்பித்தலிள். இன்றி யமையாமையை ஆசிரியர் பயிற்சி அல்லது பண்டிதர் பயிற்சி பெற்ற அனைவரும் நன்கறிவர். ஆசிரியர்களிற் சிலர் கவியின்பம் தோன்றுமாறு செய்யுட்களைக் கற்பிக் கிறார்கள் எனினும், ஆசிரியர்கள் அனைவரும் அவ்வாறு கற்பித்துவிடுகிறார்கள் என்று சொல்லுதல் இயலாது.

எந்தச் செய்யுளை எடுத்துக் கொண்டாலும், அந்தச் செய்யுளைச் சீர்க்கட்டோடு படித்துப், பிறகு பதவுரையும் கருத்துரையும் சிறப்புரையும் இலக்கணக் குறிப்புக்களும் சொல்லுதல் என்பது நெடுங்காலமாக நம்நாட்டில் இருந்து வரும் வழக்கம். ஒவ்வொரு செய்யுளுக்கும் பதவுரை சொல்ல வேண்டுமென்று சிலர் தவறுதலாக நினைத்துக் கொண்டு, செய்யுளில் அமைந்துள்ள சொல் எளிதாய் இருப்பினும், அச்சொல்லுக்குக்கூட வேறொரு சொல்லினால் விளக்கம் தருகிறார்கள். எங்கேயாவது ஒரு செய்யுளில் "கை" என்று வந்தால் "கரம்" என்றும், "மனைவி" என்று வந்தால் "தாரம்" என்றும், "ஐயனே" என்று வந்தால் "பூசிக்கத் தக்கவனே" என்றும் பொருள் கூறுகிறார்கள். இது பொருந்தாது. மாணவர்களுக்கு எளிதில் பொருள் விளங்கிவிடக்கூடிய சொல்லுக்கு வேறொரு சொல்லினால் தான் விளக்கம் தரவேண்டுமென்ற எண்ணம் குறைய வேண்டும். விளங்காத அரும்பதங்களை விளக்குதல் மாத்திரம் ஆசிரியர் கடன் எனக் கொள்ளுதல் தக்கது. விசேடவுரை கூறவேண்டுமென்று கருதிக்கொண்டு, சிறப்பாகவோ தனியாகவோ எடுத்து நூல்யம் காட்ட முடியாத இடத்திலும் ஆசிரியர் சிலர் காட்டத் தலைப்பட்டு இடருறு

கின்றனர். விசேடவுரை கூறவேண்டாததெய்யுட்பகுதிகள் வரின், அவற்றிற்கு விசேடவுரை கூறாமலே மேலே செல்லுதல் நல்லது. செய்யுளாயின், கடினமான நடையில் அமைந்திருத்தல் வேண்டுமென்றே, ஆசிரியர் சொற்பொருள் விளக்கம் செய்வதற்கு இடத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு இருத்தல் வேண்டுமென்றே எதிர்பார்ப்பது ஒவ்வாது. சில எளிய செய்யுட்களை ஒருமுறைக்கு இருமுறை நன்றாக நயத்தோடு படித்துக் காட்டிவிடுதல் கூடச் செய்யுளை நன்றாகக் கற்பிப்பதே ஒரு ஒக்கும். செய்யுளை ஓசைநயம்படக் கற்பிக்க வேண்டுமென்று கூறும்பொழுது, இசையடன்தான் கற்பிக்க வேண்டும் என்ற பொருளிற் சொல்லுவதைத் தம்நாசிரியர் இசையாசிரியராக மாறி விடாமல், செய்யுட்களின் ஓசைநயம்தோன்ற வெவவேறு விதமாக உரிய உரிய வகையில் ஒலித்துக் காட்ட வேண்டும் என்பதே பொருள்.

செய்யுளில் வரும் உணர்ச்சிகளையும் மெய்ப்பாடுகளையும் ஆசிரியர் நன்றாக நுணுகி அறிந்து அவ்வுணர்ச்சிகளையும் ரெய்ப்பாடுகளையும் மாணவர்களிடத்தில் ஏற்றி விடுவார்களானால் அவர்கள் செய்யவேண்டிய கடமையை இனிது கிறைவேற்றியவர் என எண்ணப்படுவர். ஆசிரியராக உள்ளவர்கள் கற்பிக்கமாதிரம் உள்ளார்கள் என்பது கருத்தாக மாட்டாது என்றும், ஆசிரியர்கள் கவிஞர்களுடைய உணர்ச்சிகளை மாணவர்கள் பெற்றுவிடுமாறு தூண்டும் கடமையுடையவர்கள் என்றும் சியார்ச் சாம்புசன் (George Sampson) என்ற பேரறிஞர் கூறுவர். பள்ளிக்கூடங்களில் செய்யுட்பாடங்கள், மாணவர்களை இன்புறுத்துமாறு கற்பிக்கப்படவில்லை என்றால், அவை வெறும் பாரம் என்று கருதுவர் அப்பேரறிஞர்.

மாணவர்கள் கவியின்பத்தைத் துய்க்குமாறு கற்பிப்பது எப்படி? இவ்வினாவிற்கு நேரே இவ்வாறுதான் கற்பிக்கவேண்டுமென்று விடை இறுக்காது போனாலும்,

இதைப்போலக் கற்பிக்கலாம் என்று சொல்லுதல் பொருந்தும். மாணவர்களுடைய வயது, சூழ்நிலை, சுற்றுப்புறம் முதல்வயற்றிற்கேற்ப, ஆசிரியர் கற்பிப்பதில் புதுப்புது முறைகளைக் கையாளுதல் வேண்டும். பொதுவாகப், பதவுரையின் பொழிப்புரை அல்லது கருத்துரை. அதன்பின் விசேடவுரை, இலக்கணக் குறிப்பு என்ற முறையிலேயே ஒவ்வொரு செய்யுளையும் கற்பிக்க வேண்டுமென்று கருதுதல் கூடாது. இம்முறை பண்டைய முறை எனப்பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களால் கைவிடப்படுகிறது என்றாலும், வேண்டியாங்கு வேண்டியாங்கு இம்முறையை இடமும் காலமும் அறிந்து ஒரோவோரிடத்துக் கையாளவும் செய்யலாம்.

ஆயினும், கதைப் பகுதியை உள்ளடக்காத செய்யுட்களைக் கற்பிக்கும்பொழுது முன்னுரையின்றிச், செய்யுளுக்கு நேரே சென்று, அதனை நேரே உள்ளவாறே ஓசை நயம்மடப் படித்துக் காட்டிவிடுதல் தக்கது. செய்யுளில் அமைந்த உணர்ச்சி கற்போருக்கு நன்றாகப் புலப்படும் விதத்தில் ஆசிரியர் சொற்களை உரக்கச் சொல்ல வேண்டிய இடத்தில் உரக்கச் சொல்லியும், மெலிந்த குரலிற் சொல்லவேண்டிய இடத்தில் மெலிவுறச் சொல்லியும் கற்பிப்பது பொருத்தம் உடையது. எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல் என்ற முறைகளைச் செய்யுளைக் கற்பிக்கும் பொழுது ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் தழுவுதல் நலம் பயக்கும். எடுத்துக்காட்டாக,

“வாழு முயரினை வாங்கிவிடல்	— இந்த
மண்ணில் எவர்க்கும்	எளிதாகும்
வீழு முடலை எழுப்புதலோ	— ஒரு
வேந்தன் நினைக்கிலும்	ஆகாதையா”
“காட்டுப் புலியின் கொடுமையஞ்சி	— உங்கள்
கால்நிலைத் தங்கிய	ஆடுகளை
நாட்டுப் புலியெனக் கொல்லுவதோ	— அந்த
நான்மறை போற்றிய	நீதிஐயா”

எனவரும் “ஆசியசோதி”ச் செய்யுட்களை ஆசிரியர் ஒருவர் கற்பிக்க நேரின், ‘வாழும் உயிர்’ என்பதற்கும் ‘வீழும் உடல்’ என்பதற்கும் உள்ள வேறுபாடு புலப்படுமாறு ஒலித்தல் வேண்டும். ‘வாங்கி விடல்’ என்பதற்கும் ‘எழுப்புதல்’ என்பதற்கும் உள்ள வேறுபாடு புலப்படுமாறு புடுத்தும், எடுத்தும் கூறுதல் வேண்டும். ‘வேந்தன் நினைக்கிலும் ஆகாதையா’ என்றபகுதியை உரம்பெறச் செய்து, ஒலிகூட்டிக்கற்பித்தல்வேண்டும். “காட்டுப்புலி” “நாட்டுப்புலி” என்பவற்றின் வேறுபாடு அச்சொற்றொடர்களை உச்சரிக்கும் வகையிலே இனிது விளங்குமாறு செய்தல் வேண்டும். ‘உங்கள் கால்நிழல் தங்கிய ஆடுகளை’ என்ற பகுதியைச் சொல்லும்பொழுதே, பேசப்பட்டது சிறப்புடைய ‘தலை’ அன்று, தாழ்வுடைய ‘கால்’ என்பது புலப்படுமாறு செய்தல் வேண்டும். ‘உங்கள் கால்நிழல்’ என்று சொல்லும்பொழுதே காலில் அடைக்கலம் போல் வந்து சேருகின்ற ஆடுகளின் எளிய இயல்பினை இனிது புலப்படுத்தல் வேண்டும். ‘ஆடுகளை’ என்பதை உச்சரிக்கும் பொழுது, அவை இரங்கத் தக்கன என்ற குறிப்புத் தோன்றுமாறு செய்தல் வேண்டும். “கொல்லுவதோ” என்று சொல்லும் பொழுது அச்சொல்லினை எடுத்துச் சொல்வதால், கொல்லுதலின் இழிவினையும் கொடுமையினையும் புலப்படுத்தல் வேண்டும். ‘அந்த நான்மறை போற்றிய நீதி’ என்று சொல்வதன் தொனியிலேயே நான்மறையின் மேன்மையும் பெருமையும் புலப்படுத்தல் வேண்டும். “போற்றிய நீதிஐயா!” என்பதை உச்சரிக்க வேண்டிய விதத்தில் உச்சரித்தால், அதன்கண் ஓர் இகழ்ச்சிக் குறிப்புத் தோன்றுதல் உறுதி. ‘ஐயா’ என்னும் விளியில் ஒருவியப்பும் ஓர் எளளக்குறிப்பும் இருக்கின்றன. நான்மறை அவ்வாறு சொல்லியிருத்தல்கூடாது, சொல்லியிருந்தால் அது பெருமையுடையதாகாது என்ற குறிப்பை எல்லாம் கவிஞர் இப்பகுதியினுள் அழகுபெற அமைத்துள்ளார் என்ற எண்ணம் படிக்கும் விதத்திலேயே

கேட்போருக்கு வெளிப்பட வேண்டும்.

இந்தப் பாட்டில் வந்துள்ள சொற்கள் எல்லாம் யாவர்க்கும் எளிதில் விளங்கக்கூடிய சொற்கள் என்னும் காரணத்தால், இச்செய்யுட்பகுதிகள் சிறந்த கவிகள் அல்ல என்று சொல்லுதல் இயலாது. நாம் அறிந்த எளிய சொற்களை வைத்துக்கொண்டே கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை இச்செய்யுட்பகுதிகளால் எவ்வளவு பெரிய வியக்கத்தக்க செயலைச் செய்துவிட்டார்! நம்முடைய நெஞ்சருகக்கூடிய வகையில் அன்றே இப்பாடல்களை அமைத்துவிட்டார்! இப்பாடல்களில் வரும் 'மண்' என்பதற்குப் 'பூமி' என்றும், 'எளிதாகும்' என்பதற்குச் 'சுலபம்' என்றும், 'வேந்தன்' என்பதற்கு 'ராசன்' என்றும்: 'காட்டுப்புலி' என்பதற்கு 'வன வேங்கை' என்றும், 'அஞ்சி' என்பதற்குப் 'பயந்து' என்றும், 'கால்' என்பதற்குப் 'பாதம்' என்றும், 'கொல்லுவதோ' என்பதற்கு 'இம்சிப்புது' என்றும், கூறலுற்று விளக்குவோமாயின், நாம் கவியின்பத்தை இழந்தவர்கள் ஆவோம். இவ்விளக்கங்கள் இல்லாமலும் உயர் தரம்பள்ளிக் கூட மாணவர்கள் எளிதிலே பொருள் விளங்கிக்கொள்ளக்கூடியனவாக இவை அமைந்திருந்தாலும், மாணவர்கள் சுவியின்பத்தைத் துய்க்க வேண்டுமென்ற விழுமிய நோக்கினூற் போலும் இவை போன்ற பகுதிகளையும் பள்ளியிறுதித் தேர்வு வகுப்புப் பாட நூல்களிலும் பதிப்பாசிரியர்கள் சேர்த்து உள்ளார்கள்.

“உணவு விடுதி பலஉண்டே |
உறங்கும் விடுதி பலஉண்டே!
உணவுக் காக எச்சிலையை
ஒர்ப்பாய்ப் பொறுக்கும் உயிர்உண்டே!”

என வரும் கவிஞர் ஒருவருடைய பெரிய ஊரின் வருணனையில் எத்துணை உண்மை பொதிந்துகிடக்கிறது! இப்பாடலை உணர்ச்சி தோன்ற இரண்டு அல்லது மூன்று முறை

படித்துக்காட்டிவிட்டாலே கேட்பவர்கள் கவியின்பத்தைத் துய்த்துவிடுவர் என்பது திண்ணம். பெரிய ஊரின்கண் உணவு விடுதிகள் பற்பல இருந்தாலும், உறங்குதற்குரிய விடுதிகள் பற்பல இருந்தாலும், இவை எல்லாம் அவ்வூர், பெரிய ஊர் என்பதைக் காட்டிக்கொண்டு இருந்தாலும், சிறிது உணவிற்காக எச்சில் இலை எப்போது தெருவில் விழும் என்று எதிர்பார்த்துப் பொறுக்கித் தின்னும் மக்கள் பலர் உள்ளார்களே என்ற கருத்துத் தோன்றுமாறு இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. உணவிற்காக எச்சில் இலையை மக்கள் எதிர்பார்க்கிப் பொறுக்குகிறார்கள் என்று, அவ்வளவு துவர்ப்பித்தவர்களாக அவர்கள் உள்ளார்கள் என்பதும், அநிலையிலுள்ள பெரிய ஊர், வளம் நிறைந்த பேரூர் என மதிக்கத்தக்கதன்று என்பதும் ஆகிய குறிப்புக்களைக் கவிஞர் எவ்வாறோ மாயமாக இப்பாடற் பகுதியில் அமைத்து விட்டார்! 'எச்சிலையை ஓர்ப்பாய்ப் பொறுக்கும் உயிர் உண்டே' என்று கூறிய இடத்தில் "ஓர்ப்பாய்" என்று கூறிய வகையினால் தெருவிலுள்ள பல நாய்களோடு போட்டி போட்டுக்கொண்டு, அவற்றிலும் கடையாய வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டு உயிர்தாங்கும் மக்களுக்காக அவர் எத்துணை இரங்கியுள்ளார் என்பது புலப்படுகிறது. ஒரு வீட்டிலிருந்து தெருவில் எச்சிலை விழுந்தது என்றால், ஓசை கேட்டு ஓடிவரும் நாய்களோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டு, எந்த இடத்தில் அது விழும் என்பதை எதிர்பார்த்து உன்னிப்பாக இருந்து அவ்வவ் வீடத்திற்கு ஓடியோடி அலைந்து திரிந்து, சில பருக்கைகளைப் பொறுக்கித் தின்னும் மக்கள் அப்பேரூரில் உண்டே என்று மனமுருகி இக்கவிஞர் பேசுகிறார் என்பது வெளிப்படை. 'உயிர் உண்டே!' என்று வாணிதாசன் இவ் வீடத்தில் பேசும் பொழுது, அவ்வயிரிடத்தில் அவர் வைக்கும் இரக்கமும், இவ்வாறு பொறுக்கித் தின்னும் வாழ்க்கையுடைய உயிர் இறந்தாலும் குற்றம் இல்லையே என நினைக்கின்ற அவர் குறிப்பும், முன்னர்ப் பொன்

கொழித்த நாடு, இவ்வயிர்கள் இவ்வாறு வாடி வதங்கி வருந்துகின்ற நாடாக இப்பொழுது மாறிவிட்டதே என்று அவர் கருதுகின்ற எண்ணமும் எவ்வாறோ மாயமாக இப்பாடலிற் போய் ஒட்டிக்கொண்டுவிட்டன. பாடலினின்று இக்கருத்துக்களை ஒதுக்கிவிட இயலாது. பாடற்சொற்களோடும் பாடற் சொன்முறையோடும் இக்கருத்துக்கள் விளங்கும் வகையில் ஒன்றிக்கிடக்கின்றன. 'உயிர் உண்டே' என்று சொல்லிய பொழுது, தோன்றுகின்ற இரக்கக் குறிப்பும் பிற குறிப்புக்களும், 'உயிர் உண்டு' என்று சொன்னால் கிடைக்க மாட்டா என்பது உறுதி; அதனால், 'உயிர் உண்டே' என வரும் இடத்தில், 'உயிர் உண்டு' என்று பொருள் கூறி, "ஏகாரம் ஈற்றசை" என்று கூறி விளக்கம் செய்தால், நாம் வற்றல் உலகிற்கு வந்துவிடுவோம். 'எச்சிலையை ஒர்ப்பாய்ப் பொறுக்கும் உயிர் உண்டே' என்று வரும் பகுதியிலுள்ள ஒவ்வொரு சொல்லையும் படுத்தல், எடுத்தல், நலிதல் வேறுபாடுகளுடன் உச்சரிக்க வேண்டிய விதத்தில் உச்சரித்தால், தோன்ற வேண்டிய உணர்ச்சி கட்டாயம் தோன்றும். அந்த உணர்ச்சி தோன்றும்படி கற்பிப்பதுதான் செய்யுள் ஆசிரியருடைய கடமை என்று இக்காலத்து மேனாட்டு அறிஞர்கள் மதிக்கிறார்கள். இக்கருத்து நம்நாட்டிலும் இப்போது பரவி வருகின்றது.

சிலர் செய்யுட்களைச் சீர் நின்றவாறே படிக்க வேண்டுமென்றும், படிப்பிக்க வேண்டுமென்றும் கருதிக்கொண்டு, சில நேரங்களிற் பொருள் புலப்படாதவாறு செய்யுளைப் படித்துக் கடுமையாக்கி விடுகின்றனர்.

“யாவர்க்கு மாமிறை வற்கொரு பச்சிலை
யாவர்க்கு மாம்பசு வுக்கொரு வாயுறை
யாவர்க்கு மாமுண்ணும் போதொரு கைப்பிடி
யாவர்க்கு மாம்பிறர்க் கின்னுரை தானே.”

என்று வரும் திருமந்திரச் செய்யுளை ஆசிரியர் சிலர் மாமிறை, சாம்பசு, மாமுண்ணும், மாம்பிறர்க்கின்னுரை என்று படித்து மாணவர்களை அச்சுறுத்துவார் போல் ஆகிவிடுகின்றனர். சீர்ப் பகுதிகளைச் சிறிது பிரித்தது போலவும் பிரிக்காமல் விட்டது போலவும், பொருள் உணர்ச்சி தோன்றப் பாடுதலே தக்க முறையாகும். இப்பாடலின் பொருள் பொருந்துமாறு சீர் பிரிக்காமல் பிரித்துக் கற்பித்தல் கூடும் என்பதை ஆசிரியர் பலர் நன்கறிவர். பிறர்க்கு இன்னுரை என்று வந்துள்ள இடத்தில், குற்று கரத்தை எவ்வாறு உச்சரிக்க வேண்டுமோ அவ்வாறு உச்சரித்துக் கற்பிப்பதற்குமாறாக, “பிறர்க்கு-கின்னுரை” என்று பிரித்துக் கூறினால் எவ்வளவு வெறுப்புணர்ச்சி உண்டாகிறது என்பதைக் கூர்ந்து கவனித்தல் நலம் பயக்கும்.

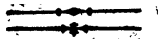
“வசையொழிய வாழ்வாரே வாழ்வா ரிசையொழிய வாழ்வாரே வாழாதவர்”.

என்னும் திருக்குறளைப் படிக்கும்பொழுது கடைசிச் சீர் “மலர்” என்னும் வாய்பாட்டில் இருக்கவேண்டுமென்று கருதித் “தவர்” என்று அழுத்திப் படித்தல் ஒவ்வாது. “வாழ்வாரே வாழாதவர்” என்று சிறிது சேர்க்காதது போலவும் படிக்க வல்லுநரே சிறந்த ஆசிரியர்கள் என மதிக்கற்பாலர்.

கதை தாங்கிய செய்யுட்கள் பாடமாக வரும் வேளைகளில், அதில் வரும் செய்யுட்பகுதிகளை விளங்கிக்கொள்ள வேண்டிய அளவிற்குச் சிறியதொரு முன்னுரை தருதல் நலம் பயக்கும். முன்னால் நிகழ்ந்துவிட்ட கதைச்செய்தியை ஓரளவு புலப்படுத்திவிட்டு நேரே பாடப் பகுதிக்குச் செல்லுதல் நல்லது. எனினும், பாடமாக அமைந்துள்ள செய்யுட்பகுதியின் உள்ளிருக்கும் கதையைக்கூட ஓரளவு சுட்டிக்காட்டுவது தவறாக மாட்டாது. ஒவ்வோர் அடியிலே யும் வரக்கூடிய முழுக்கதையையும் சேர்த்துச் சொல்லி

விடாமல், முக்கியமான தொடர்புடைய சில கதைச் செய்திகளை மாத்திரம் தொகுத்துக் கூறும் முன்னுரை கடியப்பட வேண்டுவதில்லை; சில வேளைகளில் இம் முன்னுரை நல்ல பயன் விளைப்பது கண்கூடு.

மாணவரை அல்லது கேட்போரை எவ்வாறு கவியின்பத்தில் திளைக்கச் செய்யலாம் என்பது சிற்சில எடுத்துக்காட்டுக்களால் விளக்கப்பட்டது. இங்கே கூறிய வகையிலேயே விளக்கம் செய்தாலன்றிக் கவியின்பம் புலப்படுத்தப்பட மாட்டாது என்பது கருத்தன்று. கவியின்பத்தை எடுத்துக்காட்டக்கூடிய ஆசிரியர்களும் பிறரும் கையாளக்கூடிய சில முறைகள் மாத்திரம் இங்கே சுட்டப்பட்டன. அவரவர் பட்டறிவுக்கேற்ப, உரிய உரிய முறைகளைக் கையாண்டு கவியின்பத்தைப் பள்ளிதோறும் தெருத்தோறும் பரப்புவது தமிழாசிரியர்கள் தமிழ் மாணவர்கள் ஆகியோர் கடமை.

நக்கீரர் கவித்திறன்

நெற்றிக்கண்ணைக் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே என்ற தமிழ்ப் பெருமகனார் நக்கீரர் என்று தமிழ் மக்கள் அறிந்துள்ள அளவு அவருடைப செய்யுட்களின் திறனை அறிந்திலர் என்று கூறுவது புனைந்துரை ஆகமாட்டாது. நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப்படையேயன்றியும் நெடுநல்வாடை போன்ற அரிய தொடர்நிலைச் செய்யுட்களை இயற்றியவர் என்பதையும், அகநானூறு, புர்நானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை முதலிய தொகை நூல்களில் வரும் அருமையான செய்யுட்கள் சிலவற்றின் ஆசிரியர் என்பதையும் இன்னும் பலர் அறிந்துகொள்ளவில்லை. காரணம் நக்கீரருடைய நயமுடைச் செய்யுட்கள் எளிய நடையில் யாவர்க்கும் விளங்கக்கூடிய முறையில் அதிகமாக எடுத்து விளக்கப்படாமையே ஆகும்.

நக்கீரர் இக்காலப் பொதுவுடைமையர் கருத்தை பொத்த கருத்தினை ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இயம்பிவிட்டார். உலகில் மக்களாய்ப் பிறந்தார் எல்லாம் ஒத்தவர்கள் என்ற கருத்தினையும் அவரவருக்கு இயன்ற வகையில் ஒவ்வொருவரும் உழைக்க வேண்டுமென்பதையும், அவரவருடைய தேவைக்கேற்ப ஒவ்வொருவருக்கும் பொருள்கள் கிடைக்கப் பெறுதல் வேண்டுமென்பதையும் நக்கீரர் அன்றே அறிந்திருந்தார். பேரரசு நடாத்திய பெருமையுடையோருக்கும் உறக்கமின்றித் தொழிலை உன்னிப்போடு செய்த தொழிலாளருக்கும் உண்பதற்கு நாழி அரிசியும் உடுப்பதற்கு இரண்டு உடுக்கையும் தானே தேவை எனக் கேட்டார் அவர். மற்றன எல்லாம் ஒக்குமல்லவோ என்றார். நாமே அனைத்தையும் தின்று உடுத்தித் துய்த்து மகிழ்வோம் என்று

உள்ளவர்கள் உலகில் இழக்கின்றவை பலவல்லவே எனார். இக்கருத்து அவர் பாடிய புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றிற் காணப்படுகிறது. தலைவி ஒருத்தி, தலைவனைப் பிரிந்திருந்த வேளையில் ஏற்பட்ட பசலைநோய் விரைவில் நீங்கத் தக்கதே என்ற கருத்தினை அவர் தெரிவிக்க முற்பட்ட குறுந்தொகைச் செய்யுள் ஒன்றில், கடமை உணர்ந்தவனுடைய செல்வம்போல அவள் பசலை நோய் தங்குதற்குரியதன்று எனக் குறிப்பிட்டார். கடமையை உணர்ந்தவன் தன் உடைமையைத் தானும் துய்த்துப் பிறருக்கும் பயன்படுத்துவான். ஆதலால், தன் செல்வப் பொருளைப் புரள விடுவான் என்பதும், அதுகாரணமாகப் பணம் அவன் கையைவிட்டு நீங்கும் என்பதும், அவன் கையைவிட்டுப் பணம் நீங்குதலைப்போல அவள்து நோயும் நீங்கிவிடும் என்பதும் அவரால் அங்கே குறிக்கப்பட்டவை.

அவர் காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களது செல்வச் செழிப்பினையும் அவர் சிற்சில பாடல்களில் உணர்த்தியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக அகநானூற்றில் வரும் பாடல்களைக் குறிப்பிடலாம். அச்செய்யுட்களில் ஒன்றனுள் அவர், பாண்மகள் ஒருத்தியைப்பற்றிய சொல்லோவியம் தந்துள்ளார். அவள் தன்னுடைய தந்தையார் காலே நேரத்திற் பிடித்து வந்து தந்த பெரிய கொம்பினையுடைய வாகைமீனை விற்கச் செல்கிறாள் என்றும், விற்ற வகையில் கிடைக்க வேண்டிய பணத்தைப் பெருந்தொகையாகிப் பெறுகிறாள் என்றும் அவர் கூறியுள்ள கருத்திலிருந்து பல்வேறு இனக் கருத்துக்கள் கிடைக்கின்றன. அவளோ அழகிய சொற்களைச் சொல்லும் பாண்மகள். அவள் தெருவே செல்லும் போது அவள் உந்தி தெரியும்படி ஆடை சரிந்துகிடக்கிறது. அவ்வுந்தியின் அழகிலிருந்து அவள் அழகினை ஓர்ந்து கொள்ளுதல் கூடும். அவள் செல்லும் தெருவோ நீண்ட கொடிகள் அசையும் பெரிய தெரு. அந்தத் தெருவில் கள் விற்போர் நிறைய உண்டு. அந்தத் தெரு வழியே

செல்கிறவள் வாளை மீனை விற்றுக் கள்ளைக் கொள்ள விரும்பாமல் மேலே கடந்து செல்கிறாள் என்ற குறிப்பு, பாட்டின்கண் உள்ளது. அத்தெருவில் பழைய செந்நெல்லைக் குவித்து நிறைய வைத்திருப்பவர்கள் உண்டு. அவர்களிடம் வாளைமீனை விற்று நெல்லைத் தன் அன்றையத் தேவைக்கு என வாங்காமல் திரும்புகிறாள் என்ற குறிப்பும் இங்கே இருக்கிறது. அதனால் அவள் இயல்பாகவே செல்வம் ஓரளவுடைய குடி ஒன்றினைச் சார்ந்தவள் என்பதும், அன்றன்றையத் தேவைக்கு நெல்லைப் பெற்று வா வேண்டிய நிலையில் உள்ளவள் அல்லள் என்பதும் குறிப்பிக்கப்படுகின்றன. இவற்றிற்குமாறாக அவள் அரும் பெறல் முத்துக்களைப் பெற்றுத் திரும்புகிறாள். ஒவ்வொரு முத்தின் விலையோ அதிகம். எனினும், ஒரு முத்தைப் பெறு தற்குரிய அளவி வாளைமீனை ஒரே வீட்டிற் சேர்த்துச் சேர்த்துக் கொடுத்துப் பணத்தை நிறுத்தி வைத்திருக்கிறாள் ஆதலால், சில நாட்கள் கழித்துப் பிற்பாடு முத்துக் களைநாடு நல்ல அணிகலன்களைப் பெறக் கூடிய அளவில் சேமிப்புச் செய்யக் கூடியவாறு தகுதியும் மனவுறுதியும் அவள் உடையவள் என்பது எத்துணை நயம்படக் கவிஞர் நக்கிராற் காட்டப்பட்டுள்ளதென்பது அடியில் வரும் அகநானூற்றுப் பகுதியால் தெரியவரும்:-

“... .. தன்ஐயர்
காலைத் தந்த கணைக்கோட்டு வாளைக்கு
அவ்வாங்கு உந்தி அஞ்சொற் பாண்மகன்
நெடுங்கொடி நூடங்கும் நறவுமலி மறுகிற்
பழஞ்செந் நெல்லின் முகவை கொள்ளான்
கழங்குறழ் முத்தமொடு நன்கலம் பெறாஉம்
பயங்கெழு வைப்பு”

சில சொற்களாற் பல அரிய கருத்துக்களைப் பெருங் கவிஞர்கள் அமைத்துத் தந்துவிடுவார்கள் என்பதன் உண்மை இப்பாடற் பகுதியால் நன்கு விளங்குகிறது.

“அவ்வாங்கு உந்தி அஞ்சொற் பாண்மகள்” என்ற சில சொற்களால் ஓர் அழகிய, தேனூறும் சொல் பேசுகின்ற ஒரு வடிவத்தை நம் கண்முன்னே உருவாக்கிவிட்டார். “நெடுங்கொடி முடங்கும் மறுகு” என்றமையால் இன்னின்ன பொருள் இந்த இந்தக் கடையில் விற்கப்படுகிறது என்பதை விளக்கிக்காட்டும் பெருந்தெரு ஒன்றனுள் அவள் செல்கிறாள் என்பது குறிக்கப்பட்டுள்ளது. “நறவு மறுகில்” என்றமையால் பலர் தாளாற்றிய பொருள்கொண்டு கள் குடித்துச் சென்றார்கள் ஆக, அவள் உரநெஞ்சுடன் அக் கடைகளுள் எதனையும் எட்டிப்பாராமல் நெடுகச்சென்றாள் என்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. “பழஞ்செந் நெல்லின் முகவை கொள்ளாள்” என்று கூறிய வகையால் நகர மாந்தரின் செல்வச் செழிப்பும் பற்றுக்குறையின்மையும் எடுத்து இயம்பப்பட்டது. கழங்கினை ஒத்த ஆணிமுத்துக் களையும் நல்ல அணிகலன்களையும் அவள் பெறக்கூடிய அளவு பயன் நிரம்பிய ஊர் அது என்பதை எவ்வளவு இனிமையாக இப்பகுதியினுள் இக்கவிஞர் மொழிந்துள்ளார் என்பதை நினைத்து நினைத்து இன்புறுதல்கூடும்.

அக்கால மக்கள் எதற்காக உடலுழைப்பு உடையவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதை இவர் ஒரு பாட்டில் விளக்கி உள்ளதை நாம் இன்றும் கண்டு பின்பற்றிச் செயலாற்றுதல்கூடும். “ஒருவர் தொழிலைச் செய்வது எதற்காக? உறவினர்கள் வறுமை உடையவர்களாய் இருப்பின், அவர்களுடைய வறுமையைப் போக்கி அவர்களைத் தாங்கும் பொருட்டும், உற்றார் உறவினர் குடும்பத்தார் அனைவரும் வயிறார் உண்ணும்பொருட்டும், நட்பும் பகையும் கொள்ளாமல் நொதுமலராய் உள்ளவர்களைத் தன்வயப்படுத்தி நண்பர்களாக ஆக்கிக் கொள்ளும் பொருட்டும் ஒருவர் பொருள் ஈட்டும் முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டும்” என்ற கருத்தினை அகநானூற்றுச் செய்யுள் ஒன்றனுள் அமைத்து இவர் பாடியுள்ளார்.

அப்பாட்டினுள் தலைவி ஒருத்தியது நெற்றியின் மணத்திற்கு உவமையாக இவர் கூறியதொன்று நினைக்கத்தக்கது. பகல் அங்காடியின் நறுமணம்போல அவள் நுதல் மணம் இருந்ததென்று குறிப்பிட்டுள்ளார். பாண்டிய மன்னனுடைய மதுரையம்பதியிலுள்ள நாளங்காடியின் நறுமணம்போல அவள் நெற்றியின் விரை உள்ளது என்று கூறியிருப்பதுகொண்டு எவ்வளவு துப்புரவாக அங்காடிவீதியை அக்காலத் தமிழக மக்கள் பேணினர் என்பது ஏண்ணத்தக்கது.

தலைவி வேறொருத்தியைப்பற்றி இவர் வேறொரு அகநானூற்றுப் பாடலிற் பேசியுள்ளார். அவள் செல்வத்தாய் வீட்டில் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பாமல் தலைவனுடைய சிறிய ஊரில் அமைந்த சிறுகுடிலிற் போய்ப் பொருந்திய செய்தியை நினைந்து கூறுகின்ற செவிலித்தாயது கூற்றுப்போன்று அமைந்த அகநானூற்றுச் செய்யுளில், அவளுடைய தலைவன் வறியவன் எனினும் இவனைப் பெறுதற்கு உரிய பெருந்தகுதி உடையவள் என்பதைப் புலப்படுத்தி, சிறப்பும் சீரும் சிறுநூர் பெற்றிராவிட்டாலும், அவளோடு பொருந்திய உழுவல் உள்ளத்தை புடைய அத்தலைமகனுக்கு அவள் பொருந்தியவள் என்பதைப் புலப்படுத்தி உள்ளார். தலைவியினுடைய தாய் வீடு செல்வம் கொழிக்கும் வீடு ஆயினும், அங்குத் தங்க விரும்பாமல் தலைவி புல்வேயப்பட்ட தலைவனுடைய சிறுகுடிகையில் வாழ்வதையே பெரிதாக மதித்தாள் என்பதையும் புலப்படுத்தியுள்ளார். ஒற்றைத் தூணையுடைய முற்றத்தோடு கூடிய வீடு அது; ஒரே ஒரு பசு கட்டப்பட்டுள்ள வீடு அது; பெரும்பொருள்கள் இல்லாத வறுமனை அது. ஆயினும், அவ்வீட்டினுள்ளே உறைவிடமாகக் கொள்வதற்கு மகிழ்ச்சிகொண்டாள் அத்தலைவி என்பதை அழகுற அச்செய்யுள் காட்டுகின்றது. அத்தலைவி தலைவனுடைய வீடு செல்லுதற்குமுன் வருந்தி இருந்ததொரு நேரத்தில்

இயற்கைப் பொருட்களிற்சில அவளோடு கலந்து உறவாடி எவ்வாறு பிரிந்திருந்தன என்பதைக் கவிஞர் சுட்டிக்காட்டி இருக்கும் அழகினை ஆங்கில ஆய்வுரையாளரோ வடமொழி ஆய்வுரையாளரோ காணின், வியப்புற்றுப் பாராட்டுவர் என்பது உறுதி. தலைவனுடைய வருத்தத்தைப் பிற பொருட்களின் மேல் சார்த்தி உரைத்திருக்கும் கவிநயம் நினைக்காததோறும் இன்பம் விளைக்கிறது:

“.....செந்தூர்க்

கிள்ளையும் தீம்பால் உண்ண மயிலியற்

சேயிழை மகளிர் ஆயமும் அயரா

தாழியும் மலர்பல அணியா”

என்ற பகுதியில், தலைவியின் வருத்தத்தை நோக்கிக் கிளிகளும் பால் குடிக்கவில்லை, என்பதையும், உடனிருந்த தோழியர் விளையாடமுற்படவில்லை என்பதையும், பூந்தாழ்களில் மலர்கள் பூக்கவில்லை என்பதையும் கவிஞர் சொல்லியுள்ளார். இவ்விடத்தில், கிளிகளின் கழுத்தில் மாலை போன்ற அழகுடை வண்ணம் உண்டு என்பதையும், பால் மிகவும் இனியதாக இருந்தும் கிளிகள் தலைவியின் துயர் காரணமாகத் துயருற்றிருப்பதால் குடிக்க விரும்பவில்லை என்பதையும், அவளுடைய தோழிமார் அனைவரும் மேனியழந்தும் சாயலும் செல்வச் செழிப்பும் உடையவர்கள் என்பதையும் கவிஞர் எத்துணையம்பட உரைத்துள்ளார்! இவற்றிற்கு மேல், “தாழியும் மலர்பல அணியா” என்று இவர் கூறிய இடத்தில் இயற்கைப் பொருட்களில் கங்குருக்கு உள்ளகடுபாடு எவ்வளவு இனிதின் விளங்குகின்றது! பூச்செடிகளுடைய மண்சட்டிகள் கூட இத்தலைவியின் நோய் காரணமாக மலர் அணிய விரும்பவில்லை என்றவாறு இவர் உரைத்திருக்கிற திறம் வியக்கத்தக்கது. இப்பாடலை அக்காலாற்றில் 369-ஆம் பாடலாகக் காணலாம்.

திருமுருகாற்றுப்படையில்,

“மாலை மார்பு ! நூலறி புலவ !
 செருவில் ஒருவ ! பொருவிறன் மன்ன !
 அந்தணர் வெறுக்கை ! யறிந்தோர் சொன்மலை !
 மங்கையர் கணவ ! மைந்த ரேறே !
 வேல்கெழு தடக்கைச் சால்பெருஞ் செல்வ !

 பலர்புகழ் நன்மொழிப் புலவ ரேறே !
 அரும்பெறன் மரபிற் பெரும்பெயர் முருக !
 நசையுநர்க் கார்த்தும் இசைபே ராள !
 அலந்தோர்க் களிக்கும் பொலம்பூட் சேளய் !
 மண்டமர் கடந்தநின் வென்றூ டகலத்துப்
 பரிசீலர்த் தாங்கும் உருகெழு நெடுவேளன் !
 பெரியோர் ஏத்தும் பெரும்பெயர் இயவுள்”

என நக்கீரர் முருகனைப் பரவுதலாகப் பாடியுள்ள பகுதி இன்று தமிழ் மந்திரம் போலச் சொல்லிப் பூசிப்பதற்கு உரியதாக உள்ளது என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

நெடுநல்வாடையில் ஐப்பசி, கார்த்திகை ஆகிய மாதங்களாகிய கூதிர்காலத்தைப் பற்றி இக்கவிஞர் வருணித்துள்ள பகுதி இன்றும் ஒத்திருக்கக் காண்கிறோம். பெரும்பனி நலிய வாட்டுதலையும், பலர் கொள்ளிக்கட்டை கொண்டு தீக்காய்வதையும், மக்களுடைய தாடை புடைத்துக்கொண்டு அடித்துக்கொள்வதையும், விலங்குகள் மேய்ச்சலைக்கூட மறந்து கிடப்பதையும், பறவைகள் செயலற்று வீழ்வதையும், கறவைப்பசுக்கள் கன்றுகள் முட்டிப் பால் கொள்வதைத் தவிர்க்க முற்படுவதையும் கவிஞர் அழகுற எடுத்து இயம்பியுள்ளார். குன்றே குளிர்ந்து வந்தால் ஒத்த கூதிர்காலம் அது என்று இவர் கூறியுள்ளார். அப்பகுதி நேரிற் கண்டு இன்புறத் தக்கது. தலைவனைப் பிரிந்துள்ள தலைவி தன் பிரிவுத் துயரால் வருந்துகிறவனுடைய கண்களிலிருந்து தோன்றும் நீர்த்துளிகளைச் செவ்விய விரல்களால்

அழித்துத் தெறிக்கின்ற நிலையையும், செயல் மேற்
கொண்டு வினைக்களம் சென்றுள்ள தலைவன் நள்
ளிரவிலும் பள்ளி கொள்ளாமல் ஆர்வத்தோடு செய
லாற்றிய திறத்தினையும் கவிஞர் வருணித்துள்ள
விதத்தை நெடுநல்வாடை நூலைக்கொண்டே அறிதல்
வேண்டும்.

நக்கீரர் செய்யுட்களைப் படிக்கப்படிக்கத் தமிழ்
ழின்பத்தில் ஒருவர் திளைப்பர் என்பது திண்ணம்.

அரசாட்சி

திருவள்ளூர் “முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு இறை என்று வைக்கப்படும்” என்றார். அரசன் ஆண்டாலும், அரசி ஆண்டாலும், இருபேரும் சேர்ந்து ஆண்டாலும் அவ்வாட்சி அரசாட்சி எனவேபடும். அவரிடம் “இறைமை” உண்டு. அரசன் ஒருவன் இல்லாமல் குடிமக்களுள் ஒருவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு ஆட்சி நடத்தினால் அவ்வாட்சியை அரசன் ஆட்சி என்று கூறாமல், குடியாட்சி என்று கூறுவது மரபானாலும், முடியாட்சி இல்லாத நாட்டில்கூட அரசு நிர்வாகச் செயல்களை அரசாட்சி என்று கூறுவதே மரபாகிவிட்டது. அரசு என்ற சொல் அரசனை அல்லது அரசியை இவ்விடத்திற் குறியாமல் தலைவர் ஒருவரையே குறிக்கப் படுவதாயிற்று. எனவே, தலைமை சன்னும் பொருளுடைய இறைமை என்னுஞ் சொல் அரசாட்சியையும், இறை என்னுஞ் சொல் மன்னனை அல்லது தலைவனையும் குறிப்பன ஆகிவிட்டன.

பிறப்புரிமை காரணமாக அல்லாமல், மக்களால் தேர் முகமாகவோ, வளைமுகமாகவோ ஒருவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால் அவரது ஆட்சி அரசாட்சி எனவேபடும். ஆட்சி மேற்கொள்வதென்பது அரசனுக்காயினும், மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவனுக்காயினும் ஆளவேண்டுமென்ற ஆசையால் இருக்கக்கூடாதென்பது விருப்பத்தக்கது. பிறரைத் தம் அடிமைகளாக வைத்திருப்பதற்காக ஒருவர் ஆட்சி தமக்குக் கிடைத்ததாகக் கருதுதல்கூடாது. மக்கள் நலத்திற்காக மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு மக்களுக்குப் பதிலாகச் சிலர் ஆட்சியை நடத்துகிறார்கள் என்பது இக்கால நம்நாட்டு நடைமுறைச் செய்தி. அரசு குடியிற் பிறந்து, அரசாட்சியை மேற்கொண்ட செய்தி

குட்டுவன் மக்கள் நலனுக்காக ஆட்சியை மேற்கொண்டிருப்பதால், அரசாட்சி இன்பவுலகன்று என்று கருதினார். மக்களுக்குத் தன்னாலும், தனது பரிசனத்தாலும், விலங்குகளாலும், பிறவற்றாலும் தீமைகள் நிகழாதவண்ணம் ஆட்சி செய்ய வேண்டுமென்றும், தீமைகள் நிகழ்ந்தால் அவற்றை நீக்குதற்குத் தக்க வழிகள் காண எப்பொழுதும் முற்பட்டுக் கொண்டேயிருக்க வேண்டுமென்றும் அவன் கருதினமையால், மற்றையோர் தூங்கும் அளவுகூடத் தூங்காமல் விழித்திருந்து ஆள வேண்டியிருப்பதால், ஆட்சி என்பது தொழித்தக்கதன்று என்றும், துன்பமேயுடையதென்றும் அவன் கருதினார் என்பது சிலப்பதிகாரத்தால் தெளிவாகிறது.

புறநானூற்றிலும் புலவரொருவர், அரசன் ஆள்வது குடிமக்கள் நன்மைக்கே என்று கூறினார். “உனது வெண்குடை வெயில் மறைப்பதற்காக உனக்குப் பிடிக்கப்படுவதன்று- மக்களைக் காப்பாற்றுதலின் அறிகுறியாகவன்றே பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது” என்று அவர் கூறினார்.

அரசாட்சி செய்வோருக்கு அஞ்சாமையும், ஈகையும், அறிவும், ஊக்கமும் குறையாமலிருக்க வேண்டுமென்றார் திருவள்ளுவர். கல்வியுடையவராயும், துணிவுடையவராயும், விழிப்புடையவராயும் அரசாள்பவர் இருக்கவேண்டுமென்றார். மக்கள் தத்தம் குறைகளை வந்து தெரிவித்துக் கொள்வதற்குரிய வாய்ப்புக்களையும், வசதிகளையும் ஆள்வோர் தருதல் வேண்டுமென்றும், வெடுவெடுத்த சொல்லும் கடுகடுத்த முகமும் உடையவராக ஆள்வோர் இருத்தல் ஆகாது என்றும் அவர் விரும்பினார். வறிய மக்களுக்கு ஈத்தளிக்க வல்லவர்களாகவும், இன்சொல் இயம்புபவர்களாகவும் அரசாள்வோர் இருத்தல் வேண்டுமென்றார். மக்களிடமிருந்து வரிவசூல் செய்யும்பொழுது அவர்கள் எந்த அளவிற்கு வரிகளைச் சமையாகக்கருதாமல் கொடுத்தல் இயலும் என்பதைக் கண்டறிந்து அரசு

சாள்வோர் வரிவிதிக்க வேண்டுமென்பது திருவள்ளுவர் கருத்து. வருமானத்தில் ஒருபங்கு அரசாள்வோர் கொள்வதற்கு மாறாக, வருமானம் முழுவதையும் பறித்துக்கொள்ள முற்படுவது, யானை, நெல்லைக் கவளங்கவளமாகக் கொள்ளுதற்கு மாறாக வயலிற் புகுந்து வயல் முழுவதையும் மிதித்து அழித்துவிடுதலை ஒக்கும் என்று கூறிய தமிழ்ப் புலவரும் உண்டு. மக்கள் அல்லற்பட்டு, அவதியுற்று வரிப் பளு தாங்காமற் கண்ணீர் விட்டு அழக்கூடிய அளவிற்குக் கடுமை மேற்கொள்ளப்பட்டால், அதுவே ஆட்சியைச் சீர்குலைப்பதற்குரிய படையாகிவிடும் என்றார் திருவள்ளுவர். அரசாள்வோர் நேர்முகமாக வரிவிதித்து வசூலிப்பதற்கு மாறாக, மக்கள் மீது மறைமுக வரிகள் சுமத்தினாற் பேரிடர் உண்டாகும் என்றார். ஆட்சிப் பீடத்திலுள்ளவர்கள் நன் கொடைகள் என்ற பெயரில் மக்களிடமிருந்து பணம் பறித்தலை அவர் விரும்பவில்லை. கொடாது விட்டால் என்ன ஆகுமோ என அஞ்சிக் குடிமக்கள் நன்கொடை தர ஒப்புக் கொள்வது பொருந்தாது என்பது அவர் கருத்து. இதனை அச்சுறுத்தி வழிமருங்கே பணம் பறிப்பது போன்றது என்றார். கையில் வேலினையோ வாளினையோ வைத்துக் கொண்டு “இடு” என்று கெஞ்சுவதுபோல் ஒருவர் கையை நீட்டினாலும், “கொடாதுபோனால் அழிவாய் ஆதலினால் கொடுத்துத் தீப்பிப்போ” என்று கூறுவதற்கொப்பாகும் ஆட்சிப் பீடத்திலுள்ளவர்கள் இரப்பது” எனக் கூறினார். முறையாகப் பெறுது, வற்புறுத்திப் பெறுவோரின் ஆட்சியின் கீழ் மக்கள் பொருட் செல்வத்தைப் பெற்றிருப்பது கூடக் கொடியது என்றார். கையிற் காச இல்லாதார் வருந்துவதைக்காட்டிலும், பொன்னும் மணியு முடையவர்கள் வருந்தவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டால், அஃது “இன்மையின் இன்னாது உடைமை” என்ற திருக்குறட்பகுதிக்கு இலக்கியமாகும்.

அரசாள்வோர் நல்ல திட்டங்களிட்டுப் பொருளைப் பெருக்கவேண்டிய அளவிற்குப் பெருக்கிப் பெருச்சாளி

களுக்கு இடந்தராமற் சேமித்துப், பாதுகாக்கும் பொருள் களிலிருந்து இன்னதற்கு இவ்வளவு என்று பங்கிட்டுத் தட்பின்றிச் செலவு செய்ப ஏற்பாடுகள் வகுக்க வேண்டும் என விரும்பிய திருவள்ளுவர்.

“இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த வகுத்தலும் வல்ல தரசு”

எனக் கூறினார்.

அரசாட்சி செய்வோர் தலைகீழ் வேலைபார்க்கும் பெரிய அலுவலர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பொழுது எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டுமென்று திருவள்ளுவர் வற்புறுத்தியுள்ளார். ஒரு வேலைக்கு ஒருவர் மிக்க தகுதி வாய்ந்தவர் என்ற காரணத்தினால் அல்லாமல், அவர் மெத்தவும் ஒருவர்க்கு வேண்டியவர் என்ற காரணத்தால் தேர்ந்தெடுக்கப்படின், அதுகாரணமாக ஏற்படும் விளைவுகள் பொல்லாதனவாகும் எனக் கருதிய திருவள்ளுவர்,

“காதன்மை கந்தா அறிவறியார்த் தேறுதல் பேதைமை எல்லாந் தரும்”

என்றார். பெரிய அலுவல் மேலாளராக உள்ளவர்கள் கூறும் யோசனைகளைக் கேட்டு ஆளவேண்டிய பொறுப்பு இக்கால ஆள்வோருக்கு உண்டு. அவர்கள் இடித்துச் சுட்டிக்காட்டினால், அதற்காக அவர்களை வெகுளாது அவர்கள் கூறுவனவற்றை ஆய்ந்து முடிவு செய்து அவர்களிடம் தோழமை காட்டுதல் வேண்டும்: திருவள்ளுவர் “இடிக்குந் துணையாரை ஆள்வாரையாரே கெடுக்குந் தகைமையவர்” என்ற இடத்தில் அழகுபடக் கூறினார். அரசாட்சியில் இருப்போர் தயவுதாட்சணியம் இல்லாமல் எல்லோர்க்கும் ஒத்தவாறு நியாயம் வழங்கவேண்டுமென்பது திருவள்ளுவரால் எதிர்பார்க்கப்படவது. யார்மாட்டுங்கண்ணோடாது இறைமைசெலுத்தப்பட வேண்டுமென்று அவர் கூறியவிடத்தில், தமராயின் நன்மை செய்து, பிறராயின் கோல்கோடுதல் ஒவ்வாது

என்றார் என்பது அறியப்படும். கண்ணோட்டம் என்று திருவள்ளுவராற் கூறப்படுவதுதான் இந்தக் காலத்தில் தாட்சணியம் எனப் பேசப்படுகிறது. கண்ணோட்டம் கண்ணிற்கு அழகு என்றும், கண்ணோட்டம் இல்லாத கண்கள் புண்கள் என்றும் திருவள்ளுவர் சொல்லினாராயினும், அக்கண்ணோட்டம் அளவோடு இருக்க வேண்டுமென்பதுதான் அவர் கருதியது. கண்ணோட்டம் வேண்டும் என வற்புறுத்திப் பத்துப்பாக்கள் இயற்றிய திருவள்ளுவர், யார்மாட்டுங் கண்ணோடாது இறைமை புரிய வேண்டுமெனச் செங்கோன்மை என்னும் அதிகாரத்திற் கூறியிருப்பது முரண்போலத் தோன்றும். ஆயினும் இது முரணாகாது. ஒருவர் செய்யுங் கண்ணோட்டச் செயலினால், பிறருக்குத் தீமை ஏற்படாதவாறு பாதுகாத்துக்கொள்ளக் கூடுமேயானால், அக்கண்ணோட்டமும் நல்லது என்பதுதான் திருவள்ளுவரின் முடிந்தமுடிவு. காரியம்கெட்டுப்போகாமல், தயவோ தாட்சணியமோ காட்ட நேர்ந்தால், அதற்காக ஒருவர் வருந்த வேண்டியதில்லை என்பதே கருத்து. கவித் தொகையில், பாலைநிலத்தில் தோன்றுங் கதிரவனது வெப்பக்கொடுமைக்கு உவமையாக நடுவுநிலைமையினின்று நீங்கிக் கேட்பார் சொல்லைக் கேட்டுக் கொடுமை செய்யும் மன்னவன் ஆட்சி கூறப்பட்டுள்ளது. “கொடியன் எம் இறை” எனக் குடிமக்களால் தூற்றப்படாதவாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என விரும்பிய அரசர் பலருடைய செய்திகள் புறநானூற்றிற் காணப்படுகின்றன.

அரசாள்வோர் எதிர்க்கட்சியினர் இடித்துக் கூறும் உரைகளைக் கேட்டுப் பயன்பெறுதற்கு ஒருங்கியிருக்க வேண்டுமெனத் திருவள்ளுவர் எதிர்பார்க்கின்றார். காதுகள் கைத்துத்தோரும்படி கடிய சொற்களை எதிர்க்கட்சியினர் கூறினாலும், அச்சொற்களினூடே நல்லகருத்து இருக்குமாயின் அக்கருஞ்சொற்களையும், தாங்கிக் கொள்ளும் பண்பு அரசாள்வோருக்கு இருக்க வேண்டுமென்று திருவள்ளுவர் விரும்பினார் என்பது,

“செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன்
கவிகைக்கீழ்த் தங்கும் உலகு”

என்ற குறளினால் ஊகிக்கப்படும்.

தம் கட்சியிலுள்ள அனைவரையுங் கலந்து கொண்டு செயல்களாற்ற வேண்டுமென்று ஆள்வோரைத் திருவள்ளுவர் எதிர்பார்த்தார் என்பது,

“இனத்தாற்றி யெண்ணுத வேந்தன் சினத்தாற்றிச்
சீறிற் சிறுகுந் திரு”

என்ற திருக்குறளினால் தெளிவாகும்.

அரசாள்வோர் பிழைசெய்பவர்களைத் தண்டித்தல் வேண்டுமென்றால், அவரவர் செய்த குற்றத்திற்கு ஏற்பத் தண்டனை எது என்று சட்டத்தோடுநாடி அறிந்து, மீண்டும் அத்தகைய குற்றத்தை அவரவர் செய்யலாகாது என்று தடுக்கும் வகையில் மாத்திரம் தண்டனை கொடுக்கப்பட வேண்டுமெனத் திருவள்ளுவர் விரும்பினார். இது,

“தக்காங்கு நாடித் தலைச்செல்லா வண்ணத்தால்
ஒத்தாங் கொறுப்பது வேந்து”

என்ற குறளினால் விளங்கும். “ஒப்ப நாடி அத்தக ஒறுத்தி” எனப் புறநானூற்றிலுங் கூறப்பட்டுள்ளது. குற்றம் செய்தோரைத் திருத்தி மீண்டும் சமுதாயத்தில் தக்க உறுப்பினர்களாக வாழ வகை செய்வதுதான் அரசாட்சியின் நோக்கமாக இருக்கவேண்டும். ஆனால், செய்த குற்றம் கொலைக் குற்றம் போன்று கொடியதாக இருப்பின், அக் குற்றஞ் செய்வோரைத் தூக்கிலிட்டுத் தண்டித்தல் அரசாள்வோர் கடமையென்பதை வள்ளுவர் வகுத்துள்ளார். “கொலையிற் கொடியாரைக் (கொலையினால்) வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ் களை கட்டதனொடு நேர்” என்ற குறட்பாவால் இது விளங்கும். செய்த குற்றம் சிறிதாவும், கொடுக்கப்படும் தண்டனை பெரிதாகவும் இருத்தல்

கூடாது. இதனைத்தான் திருவள்ளுவர் 'கையிகந்த தண்டம்" என்றார். குற்றம் செய்ய விழையும் மக்களைத் தடுப்பதற்காகக் கொடுத்தண்டனைகள் சட்டத்திற் பெரியனவாக அமைக்கப்பட்டிருக்கலாம். ஒரு குற்றத்திற்கு ஏழாண்டுகள் கடுங்காவல் தரலாம் என்றாலும், அது சில வேளைகளில் உச்ச வரம்பாகவே அமைக்கப்பட்டிருக்கும். உயர்ந்த பேரெல்லையாக அமைக்கப்பட்டுள்ள தண்டனையை முழுவதும் நடுவர்கள் வழங்கிவிட வேண்டுமென்பது கருத்தன்று. கடுந்தண்டனைகளைச் சட்டமாக விதித்துள்ள ஆட்சியில், மக்களை நல்வழியில் திருப்புதற்கு வேண்டிய வகையில் தண்டனையின் அளவு பயன்படுத்திக் கொள்ளப்பட வேண்டுமெனத் திருவள்ளுவர் அக்காலத்திலேயே எதிர்பார்த்தார் என்பது "கடிதோச்சி மெல்ல எறிக" என அவர் கூறியமையால் நன்கு விளங்கும்.

எனவே, அரசாட்சி செய்வோருக்கும் சிறந்த வகையில் திருக்குறள் வழிகாட்டியாக உள்ளது என்பது அறியப்படும்.

தன் குற்றமும் பிறர் குற்றமும்

தன் குற்றத்தை நீக்கிப் பிறர் குற்றத்தைக் கண்டு அவற்றை நீக்க முயல்வாயின் அரசன் சிறந்தவனாவான் என்பது திருவள்ளுவர் கருத்து. அதனால்தான்,

“தன்குற்றம் நீக்கிப் பிறர்குற்றம் காண்கிற்பின்
என்குற்ற மாகும் இறைக்கு”

என்று திருவள்ளுவர் கூறினார். அரசன் தன்னிடத்துக் குற்றம் வராமற் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று கூறக் கூருதியவர் “குற்றமே காக்க பொருளாக” என்றார். அவ்வாறு தன்னிடத்துக் குற்றம் நிகழாமற் பாதுகாக்காத அரசனுக்குப் பகை வேறு வேண்டுவதில்லை என்றும் அக் குற்றந் தானே அழிவினைத் தரக்கூடிய பெரிய பகையாகி விடுமென்றும் அவர் பகர்ந்தார். பெரியவர்களுடைய இயல்பு, தம்மாட்டுச் சிறு குற்றம் ஏர்ப்படினும் அதனைப் பெருங்குற்றமாக மதித்து அதனால் விளையக்கூடிய பழிக் காக நானூவார்கள் என்பது, “தினைத்துணைக் குற்றம் வரினும் அதனைப் பனைத்துணையாகக் கொண்டு வருந்துவர் மேன்மக்கள்” எனத் திருவள்ளுவர் பொதுவாகக் கூறிச் சிறப்பு வகையில் அரசர் இவ்வாறு நாணங் கொள்ளுதல் வேண்டுமென்பதை வற்புறுத்தினார். நிலையிற் சிறியவர்கள், மக்கள் பலருடைய கண்ணில் அகப்படுதலில்லை. அதனால் அவர்கள் செய்யுங் குற்றம் பல வேளைகளில் வெளியாவதில்லை. ஆனால், நிலையில் உயர்ந்தவர்கள் சிறுகுற்றஞ் செய்தாலும் அவரைக் சவனித்துக் கொண்டிருக்கும் பலர்கண்ணிற் பட்டுவிடும். அதனால் பெரியதோர் இகழ்ச்சி உண்டாதல் இயல்பு. “குடிப் பிறந்தார்கள் விளங்கும் குற்றம் விசும்பின் மதிக்கண் மறுப்போல் உயர்ந்து.” இவ்வளவு பெரியவர் இக்குற்றஞ்செய்யலாமா

என்று தெருவாரும் ஊராரும் பேசுவார்கள். இதனால்தான் “பெரியார்கட்டிமை கரு நரைமேற் சூடேபோல் தேன்றும்” என்று நாலடியார் கூறிற்று. வெள்ளை மாடுமீது போடப்பட்ட சூடு வெளிப்படையாக எல்லோருக்கும் தெரிதல் போலப் பெரியவர்களிடத்திலுள்ள சிறு குற்றந்தானும் யாவர்க்கும் புலப்பட்டுவிடும். சிறுசிறு கற்கள் கீழே விழுந்தால் அவ்வீழ்ச்சி பலர் கண்ணிற் படுவதில்லை. ஆனால் மலை பிளந்து வீழ்ந்தால், உயரிய கட்டிடச் சிகரங்கள் கீழே வீழ்ந்தால் அச்சிதையும் சரிவும் பலர் கவனத்தை ஈர்க்கும். அவ்வாறே பெரியோர் செய்த குற்றங்கள் பலருக்கு விளக்கமாகத் தெரிய வந்துவிடும். இக்காரணங்களால் பெரியவர்கள் குற்றஞ் செய்யாமல் தடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், குற்றஞ் செய்துவிட்டால் நாணி இரங்குதல் வேண்டுமென்றும் கூறுவர்.

உலக இயல்பு அவரவர் செய்யும் பிழைகளைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளாமல் பிறர் செய்யுங் குற்றங்களையே எண்ணிப்பார்ப்பதாக உளது. தன் கண்ணில் உத்திரம் அளவு பெரிய கட்டை போன்ற குற்றமிருந்தும் பிறர் கண்ணில் துரும்பளவு போன்ற சிறு மாசு இருப்பதைக்காணப் பொருத மக்கள் தம்மைக் குறித்து நோவாமற் பிறரைப் பற்றி ஏச்சரை கூறுவரென்றும் இவ்வாறு செய்தல் ஆகா தென்றும் இயேசுநாதர் கூறினார். “First cast out the beam out of thine own eye; and then shalt thou see clearly to cast out the mote out of thy brother’s eye” St. Mathew, 7. (5). பரதையொழுக்கம் புரிந்த ஒரு மங்கைமீது சினங்கொண்டு அவள்மீது கல்லெறிந்து கொல்லுதற்காகக் கூடிய பெருங்கூட்டத்தினை நோக்கி ஏசுநாதர் “இதுவரையாதொரு பாவமும் செய்யாதவரிருந்தால் அவர் இப்பெண்ணின்மீது முதலிற் கல்லை எறியட்டும்” என்றார். “He that is without sin amongst you, let him first cast a stone at her” St. John, 8(7). கூட்டத்தில் நின்ற ஒவ்வொருவரும்

தத்தம் மனத்தில் நினைத்துப்பார்த்து, அவரவர் செய்த குற்றம் அவரவர் அறிதலின் கல்லை எடுத்து வீசியெறியாது ஒவ்வொருவராக மறைந்துவிட்டார்கள். கடைசியில் எஞ்சி இருந்தவர் ஏசுநாதரே. அவர் குற்றஞ் செய்யாதவராயினும் அப்பெண்ணின்மீது கல்லை எடுத்து வீச விருப்ப மில்லாதவராய், “பெண்ணே, செல்க. “Go & sin no more” இனி அவ்வாறு நடக்காதே” என்று கூறினாரென விவிலியம் சொல்லும். அந்த முறையில் நியாயம் வழங்குபவர்கள் இருக்கவேண்டுமெனத் திருவள்ளுவர் எதிர்பார்த்தாரென்பது அறியப்படும்.

மாவளத்தான் என்ற இளஞ்சோழனும் தாமப்புல் கண்ணனார் என்ற புலவரும் ஒருநாள் சூதாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது புலவர், வட்டுக் காயினைக் கையினால் மறைத்துவிட, வெகுளிகொண்ட அரச இளவல் வட்டாடு கருவியை மேலே வீசியெறிந்தான். உடனே, புலவருக்குக் கோபம் வர அவரும்,

“தேர்வண் கிள்ளி தம்பி! வார்கோற்
கொடுமர மறவர் பெரும! கடுமான்
கைவண் தோன்றல்! ஐய முடையேன்”

என்று கூறச், சோழனுடைய பிறப்பில் ஐயமுடையேன் என்று குறிப்பிட்டார். ஒருவரை அவருடைய குடிப் பிறப்பின்கண் ஐயங்கொள்வதாகக் கூறுவதைவிடப் பெரிய இழிசொல் இல்லை. சோழனுக்குப் பிறந்தவனாகி என்பதுபோல் கேட்டுவிட்ட புலவர் கூற்று உண்மையில் கூற்றுப்போற் கொடியதாகும். இருந்தும், அவன் இவ்வாறு ஏசுப்பட்டதற்காக மேலும் ஆத்திரங்கொள்ளாமல் “ஐயோ புலவனா அடித்துவிட்டேனே” எனக்கருதி நைந்துருகி ஒரு பக்கம் ஒதுங்கி நாணுற்றிருந்தான். இதனைக்கண்ட புலவர் “சோழர் குடியிற் பிறந்தவர்கள் தமக்குக் குற்றஞ் செய்தவர்களைப் பொறுப்பது எளிமை என்பதை உன்னுடைய நாணத்தால் இப்போது காட்டிவிட்டாயே. ஆத

லால் நீ குற்றம் செய்யவில்லை. நானே குற்றஞ் செய்தவனாயினேன். உன்னுடைய பிறப்பின்கண் ஐயமுடையேன் என்று அறியாமற் கூறினேனே அது என்னுடைய குற்றமன்றோ” என்றவாறு கூறிப் புலவர் தாம் செய்ததற்காக வருந்தியுரைத்தார். இச்செய்தி புறநானூற்றில் காணப்படுகிறது. இது மாவளத்தானும் பெரியவன், தாமப்பல்கண்ணனாரும் பெரியவர் என்பதை விளக்குகிறது. நானல்லனோ பிழை செய்தேன் என இவர்களுள் ஒவ்வொருவரும் வருந்திய செய்தி உன்னத்தக்கது. விரும்பினால், பிறப்பின்கண் ஐயமுடையேன் என்று கூறியவுடன் புலவரைச் சோழன் பன்முறை அடித்து உதைத்து இருக்கக்கூடும். அதற்காகக் கோபங் கொள்ளாமல் இருந்ததே பெரிது. அதற்குமேல் அவன் பிழைசெய்தவன்போல் மிக்க நாணமுற்று இருந்த நிலை அவனுடைய பெருந்தன்மையை மேலும் விளக்குகிறது. இதனைக் கவிஞர்,

‘நின்யான் பிழைத்தது நோவாய் என்னிலும்
நீபிழைத் தாய்போல் நனிநா ணினையே’

என்று கூறி வியந்தார்.

தன்னலம் நாடுகிற காதலன் ஒருவன் தன்னைக் குறை கூறிக்கொள்ள விரும்பாமல் பிறரிடத்தில் குற்றங்காண முயன்றதாகக் கலித்தொகைச் செய்யுள் ஒன்று தெரிவிக்கிறது. அவன் ஒரு பெண்ணைக் கண்டான். அவள் கூழைக் கூந்தல்தோள் மீது தாழ்ந்து வீழ்ந்துகிடந்த அழகை நயந்தான். அவள் முகத்தின்ஒளி நிங்கள் தீங்கதிர்விட்டதுபோல் அவனுக்குத் தோற்றிற்று. நல்லார் உறுப்பெல்லாங் கொண்டு இயற்றியவன்போல் வருகிற இவள் யார்கொல், வெறுப்பினால் வேண்டுகுவம் கொண்டதோர் கூற்றங்கொல் என்ற நெல்லாம் கருதினான். அவளிடத்துத் தன் சிந்தை சென்றதற்காக வருந்தாமல், யார் இவளை வெளியே புறப்பட விட்டவர்கள் எனக் கடிந்து பேசத் தலைப்பட்டான். “இப்பல்கலைச் சில்பும் கலிங்கத்தளது” எழில்நலத்தைக்

கண்டவர்களெல்லாம் அறிவு மயங்குவார்களென்பதை அறிந்து இப்பெண் வருகிறாளா, அறியாமலே வருகிறாளா என்றவாறு பேசியவன், பிறர் துயரம் அறியாமல் பேதுற்றவள் போலச் செல்லுகிறாளே இவள்; என்றெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு, “மடநல்லாய்க் கேள்” எனப் பேசுகிறான். “இவ்வாறு உன்னைக் காண்பவர்களைக் கதற வைத்துவிட்டுச் செல்லுகின்ற நீயும் தவறு செய்யவில்லை; உன்னை இத்துணை அழகொடு வெளியே போகவிட்ட உன் சுற்றத்தாரும் தவறு செய்யவில்லை; ஆணங்கு வெளியே புறப்பட்டு வருகிறது, விலகிச் செல்லுங்கள், அஞ்சியோடுங்கள்” என்றவாறு பறையறைந்தல்லாமல் வெளியே புறப்படக் கூடாதென ஆணையிடாத அரகனே தவறுடையவன்” எனக் கூறியதாகக் கபிலர் வரைந்தார். மதம் பிடித்த யானை வெளியே புறப்பட்டு வந்தால் எச்சரிக்கை செய்து பறையறைவித்தல் போல இவள் வெளிப்போந்தபோது அரகன் பறையறைந்தது செல்லுமாறு செய்திலனே என அவனின் துடிக்குப்பிறி கமத்தியது போல இச்செய்தி உள்ளது.

“நீயும் தவறிலை நினைப்புறங்கடைப்
போதர் விட்ட நுமருந் தவறிலா
நிறையழி கொல்யானை நீர்க்குவிட்டாங்குப்
பறையறைந் தல்லது செல்லற்க என் னு
இறையே தவறுடை யான்”

என்ற பகுதியை நோக்குக. இக்காதலன் வயது கிரம்பாத ஒரு சின்னப் பெண்ணைப் பார்த்துத் தன் சிந்தையிற் சிதைந்தான். அவளோ இவனைப்பற்றிக் கவலை கொள்ளாமல், ஏறிட்டும் பார்க்காமல் போய்க்கொண்டிருக்கிறாள். அவள் தெருவிற் போவது அவளுடைய தப்பா? அவளை ஓடியாடி விளையாடவிட்ட பெற்றோர்கள் வீட்டிற் பூட்டி வைக்காதது அவர்களுடைய பிழையா? இவன் அவனைப் பற்றித் தப்பாக நினைத்துவிட்டு “நீயும் தவறிலை, உன்

பெற்றோரும் தவறிலர்..... அரசனே தவறுடையவன்'' எனப் பேசுவது ஒக்குமா? குற்றமுடையவன் என அவனைப் பற்றிக் கூற அவனுக்குத் துணுவில்லை. அவனுடைய பெற்றோரைக் குற்றம் உடையவரென்று சொன்னால் அதுகாரணமாக அவளது பகை விளையுமெனக் கருதிச் சொல்லக் கூசுகிறான். "அமர்வரின் அஞ்சேன் நாமர்வரின் மறைகுவன்" (நற்றிணை 362) என்று கூறுபவர் மரபில் வரும் இவன் இப்படித்தானே பேசுவான்? தான் மாத்திரம் தவறுடையவன் அல்லன் என்பதுதான் அவனுடைய எண்ணம். யார் மீதாவது பழிபோட வேண்டுமென்றும் அவ்வாறு பழி போடுவதால் அப்பெண்ணிற்குத் துயரம் உண்டாகக்கூடா தென்றும், ஒருவேளை அவள் இரக்கங் காட்டுவாளாயின் அவ்விரக்க உணர்ச்சியை எழுப்பிவிட வேண்டுமென்றும் கருதிய அவன் எவரோ ஒருவர்மீது பழிசுமத்துவான்போல அங்கில்லாத அச்சொற்களைக் கேளாத அரசன் மீது பழி சுமத்தினான். இங்கே தன் குற்றத்தை நொதுமலர்மீது ஏற்ற விழைந்த ஒருவனைப்பற்றிய செய்தி காணப்படுகிறது.

கோவலன் மாதவியோடு உறவாடிக் குன்றமன்ன பெரும் பொருளை இழந்து கண்ணகியோடு புகார் நகரத்திலிருந்து மதுரைக்கேகி அங்கு வாணிகஞ் செய்து இழந்த பொருளை மீட்டுப் பெறச் கருதினான். மதுரையின் புறஞ் சேரியிற் கண்ணகியோடும் கவுந்தியடிகளோடும் போய்த் தங்கியிருந்த வேளையிற் கௌசிகன் என்பான் மாதவியிடமிருந்து ஒரு முடங்கல் கொண்டு வந்து அவனிடம் தந்தான். மாதவி முன்னரே மாலைவழிச் செய்திபொன்றை வசந்த மாலையிடம் கொடுத்துக் கோவலனைத் தன்பால் மீட்டும் பெறுதற்கு முயன்றாள். அதனைப் புறக்கணித்துவிட்டான் கோவலன். இச்செய்தி வேனிற் காதையிற் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பொழுது கௌசிகன் கொண்டு வந்த முடங்கலில்,

"அடிகள் முன்னர் யானடி வீழ்ந்தேன்
வடியாக் கிளவி மனக்கொளல் வேண்டும்

குரவர்பணி யன்றியுங் குலப்பிறப் பாட்டியோடு
 இரவிடைக் கழிதற்கு என்யிழைப்பு அறியாது
 கையறு நெஞ்சங் கடியல் வேண்டும்
 பொய்தீர் காட்சிப் புரையோய் போற்றி''

என மாதவி எழுதியிருந்தாள். தந்தையார் கட்டளையை நிறைவேற்றுதற்காக அல்லாமலும் எவர்க்குஞ் சொல்லிக் கொள்ளாமலும் கண்ணகியோடு புகார் நகரத்தை விட்டுக் கோவலன் நீங்கிச் சென்றமைக்கு யாது காரணம்? "ஒரு வேளை என் தவறாக இருக்குமோ? அத்தவறு யாது என் அறிய மாட்டாமல் செயலற்றுப் போகிறது என் நெஞ்சம். இதனைத் தாங்கள் நீக்குதல் வேண்டும்" என்று கோவலனை நோக்கி எழுதப்பட்ட இம்முடங்கலை அவள் எழுதியதைப் படித்துணர்ந்து, "மாதவி தீதிலன், நானே தீதுடையேன்", என்று கோவலன் கருதினான் எனச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. கோவலன் மாதவியிடம் சென்று உறைந்தது தன் குற்றமே என உணர்கிறான். அதனால் புகார்நகரத்தைவிட்டு இரவிடை நீங்கிவருதற்கு மாதவி குற்றஞ் செய்திலள் என்றும் தன் குற்றத்தாலேயே தான் அப்பதியைவிட்டு நீங்கவேண்டி ஏற்பட்டதென்றும் அவன் கருதுகின்றமையின் "தன் தீதிலன் எனத் தளர்ச்சிநீங்கி என் தீது என்றே எழுதியதை உணர்ந்தான்" எனக் கவிஞர் கூறியுள்ளார். இந்திர விழா நாளில் மாதவியோடு கடலகம் புகுந்து கானல் வரிப் பாடல்கள் இசைத்து, அங்கு நிகழ்ந்த ஊடலின்பின் கூடாது வீடேகினான் கோவலன்; கண்ணகியிடம்,

"யாவும் சலம்புணர் கொங்கைச் சலதியொடு ஆடி
 குலந்தரு வான் பொருட் குன்றந் தொலைந்த
 இலம்பாடு நாணுத் தரும்எனக்கு''

எனக் கூறினான். கூறிய பொழுது மாதவியைப் பொய்த்தி என ஏசினான். ஏசிய அவன், பிறகு 'அவள் தீதிலன்' புகாரைவிட்டு நீங்கி வந்தது என் தீதே' என ஒப்புக்

கொண்டு பேசுகிறான் என்னும் இவ்விடத்திற் கோவலனுடைய பெருமை ஓரளவு அறியப்படுகிறது.

கோவலன் திருமனமானவுடன் கண்ணகியோடு ஈடிலாக் காதலர் இவர் என ஊரார் பேசும்படி தருக்கிச் சென்றான். இதனைக் கவிஞர்,

“தயங்கிணர்க் கோதை தன்னொடு தருக்கி
வயங்கிணர்த் தாரோன் மகிழ்ந்து செல்வழி”

என்ற இடத்தில் தெர்வித்தார். பிறகு மாதவியின் ஆடல் பாடல் அழகு நயங்களிற் சிக்குண்ட கோவலன் வடுநீங்கு சிறப்பின் மனைவியையும் வீட்டையும் மறந்தான். மறந்து ஒதுங்கிவாழ்ந்திருந்து கண்ணகிக்குத் துயரிழைத்தமையை மதுரைக்குச் சென்ற பிற்பாடு சிந்தையிற் கொணர்ந்து வருத்தமுற்றான். “சிறுமுதுக் குறைவிக்குச் சிறுமை சேய்தேனே” எனத் தன் தவற்றை ஒப்புக்கொண்டு அவள் உழுவலன்பினையும் போற்றி உரைக்கிறான். “என்றோடு போந்து ஈங்கு என் துயர் களைந்த பொன்னே! கொடியே! புனை பூங்கோதாய்!” என்று பரிவுற்றுப் பேசுகிறான். இவ்விடத்தில், மனைவி முன்னிலையில் தன் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டு அதற்காக இரங்கி உருகுகின்ற அவன் உள்ளத்தின் நிலை கவிஞரால் எடுத்துக்காட்டப்படும் உருக்கமான நிலை. அவன் தன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகின்ற அந்நேரத்தில், இனியும் அப்பிழை செய்யாதவாறு அவனைத் தடுக்க வேண்டிக் கண்ணகி சாமர்த்தியமாக உரையாடி அவனைத் தன்பாற் பிணைத்து விட்டாள். “போற்றா ஒழுக்கம் புரிந்தீர்” என்னுஞ் சுடுசொல்லை அவள் நேரம் பார்த்துக் கூறினாள். அதற்கு முன்னெல்லாம் அடங்கிக்கிடந்த அவள், தன்னுயர் காணாமல் அவன் துயருக்காக நடுங்கு துயர் எய்திய அப்பூங்கொடி இச்சொற்களால் அவனைச் சுட்டேவிட்டாள் என்றே கூறலாம். நோக்கம் இனியுந் தவறுசெய்தல் ஆகா தென்பதை வற்புறுத்துவதாக இருப்பதால், இந்நேரத்தில் அவள் கூறிய கடுஞ்சொற்கள் ஒவ்வாதன எனக்கூறுதல்

அடாது. அடுத்து, தான் என்றும் அவனோடு ஒன்றிய வாழ்க்கையுடையவள் என்பதைத் தெளிவுபடுத்திக் கூறி விட்டவகையால், தான் கூறிய சிறு கடுஞ்சொல் இன்சொல்லாகக் கொள்ளத்தக்கது என்ற குறிப்பினையும் உடன் வைத்து அவள் பேசிய திறமை பாராட்டத்தக்கது.

பாண்டிய மன்னன் தன் தேவியின் சிலம்பினைக் கவர்ந்து கொண்டவன், கோவலன் எனத் தவறாக உணர்ந்தான். தேவியின் சிலம்பு பொற்கொல்லொற் கவர்ந்து கொள்ளப் பட்டது. அக் குற்றத்தைக் கோவலன் மீது ஏற்றிப் பொற்கொல்லன் அரசனை நம்புமாறு செய்துவிட்டான். அரசனும் ஆடல் பாடல் நிகழ்ந்த மண்டபத்தினின்று நீங்கி அரசியின் ஊடலைத் தண்ப்பதற்காக விரைவிற்சென்றுகொண்டிருப்பவன் நாக்குழறி “கொன்றச் சிலம்பு கொணர்க” எனக்கூறி விட்டான். கொல்லச் சிலம்பு கொணர்க எனக் கூறக் கருதியவன் - கூற வேண்டியவன் - கொன்றச் சிலம்பு கொணர்க என அவசரத்திற் கூறிவிட்டான். அது காரணமாகக் கோவலனும் வெட்டுண்டு மாய்ந்தான். “கன்வனைக் கொல்லுதல் கடுங்கோலன்று, வென்வேல் கொற்றங்கான்” எனக் கண்ணகியிடம் வீறு பேசிய பாண்டியன் கண்ணகியின் சிலம்பு வேறு, அரசியின் சிலம்பு வேறு என்பதையும், கோவலன் கையில் இருந்த கண்ணகியின் சிலம்பில் மாணிக்கப் பரல்கள் இருந்ததென்பதையும் அறிந்தவுடன், அவன் தன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டு உயிரை உடனே விட்டான். விண்ட மணியைக் கண்டவுடன் பதைபதைத்து “யானே அரசன்! யானே கன்வன்!” எனக்கூறி மயங்கி வீழ்ந்து அம்மன்னன் தான் செய்த குற்றத்திற்காகக் குலைவுற்று நடுங்கியமை சிலப்பதிகாரம் எடுத்துக்காட்டும் தென்னவர் மாண்பு. கோவலனைக் கன்வன் என்ற தன் வாயாலேயே, ‘தவறு செய்யாத கோவலனுடைய சிலம்பைக் கவர்ந்து கொண்ட நானே கன்வன்’ என்று அவன் ஒப்புக்கொண்ட பெருந்தகைமை உலகமுள்ள அளவும் போற்றப்படும்.

சிலர் முன்னால் ஒரு தீச்செயலைச் செய்துவிட்டுச் செய்ததற்காக இரங்குதல் பெருமையின்பாற் படுமாயினும், அடிக்கடி ஒவ்வா ததைச் செய்துவிட்டுச் செய்தேனே செய்தேனே என இரங்குதல் ஆகாது. திருவள்ளுவர்,

“எற்றென்று இரங்குவ செய்யற்க செய்வானேல்
மற்றன்ன செய்யாமை நன்று”

என்றார். தீயதைச் செய்யாமலிருப்பது கடினமாயினும், கடினமான ஒன்றை நிறைவேற்றுபவரே பெரியவராதலின் செய்திரங்கா வினையுடையார்போற்றப்படுபவர். அவ்வாறு செய்திரங்கா வினையுடைய புகழ்மிக்க சோழன் ஒருவன், ஊன் பொதி பசுங்குடையார் என்னும் புலவராற் பாராட்டப்பட்டுள்ளான். அப்பாட்டு, புறநானூற்றில் வருகிறது. சோழன் நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட் சென்னி தானே நேரில் ஆராய்ந்து ஒருவரிடத்துக் குற்றங் கண்டால் அதனை நீதிநூற்கேற்ப ஆராய்ந்து அவர் செய்த குற்றத்திற்கேற்பத் தண்டனை கொடுப்பான் எனப் பாராட்டப்பட்டுள்ளான்.

“நீமெய் கண்ட தீமை காணின்
ஒப்ப நாடி அத்தக ஒறுத்தி”

என்னும் அடிகளை நோக்குக. அரசன் தன்குற்றத்தைக்கீழ்ப் பிரர் குற்றத்தைக் கண்டு தண்டிக்க வல்லவனானால் அவன் குறை கூறப்படமாட்டான் என்பதுதான் திருவள்ளுவர் கருத்து. தன் குற்றத்தை நீக்கி விட்டால் பிரர் குற்றங்காரணமாகத் தண்டித்தல் முறைசெய்தல் என்றே பேசப்படும். திருவள்ளுவரும் “ஒறுப்பது வேந்து” என்றார். குற்றத்திற்கு ஒத்த தண்டனையையும் குற்றத்தின் மிகாத தண்டனையையும் அளிப்பவன் வேந்தன் என்றார். ‘ஒப்ப நாடி’ என்று ஊன்பொதி பசுங்குடையார் பேசியது, ‘தக்காங்கு நாடி’ எனத் திருவள்ளுவரால் மொழியப்பட்டுள்ளது. அரசன் நடுநிலைமையோடு ஆராய வேண்டுமென்பதுதான் இதனால் பெறப்படுவது.

தகாததொன்றைச் செய்துவிட்டால் அதற்காகக் கவல்கின்ற மனம் பெரிப மனம். பாண்டியமன்னன் ஒருவன் வார்த்திகள் என்பானைத் தன் ஏவலாளர்கள் தக்க காரணமின்றிச் சிறைப்படுத்தியமைக்காக வருந்தியுரைத்து அவன் அடிமையில் வீழ்ந்து வணங்கினான் என்று சிலப்பதிகாரஞ் செப்புகிறது. பராசரன் என்பான் ஒருவனால் பரிசிலாகத் தரப்பட்ட பல பொன் அணிகலன்களை வார்த்திகள் குடும்பத்தார் பூண்டுகொண்டதைப் பொருமல் படுபொருள் வெண்கியவன் என அவன் மீது அண்டைவீட்டார் ஏறிட்டுக்கூற, அரசன் ஏவலர்கள் அவனை உடன் சிறையிட்டார்கள். அதனையறிந்து கலங்கிய பாண்டியன், கார்த்திகைகணவன் வார்த்திகள் தாளில் வீழ்ந்து, செய்ததற்கு இரங்கி வேண்டினான் என்று கட்டுரை காதை கூறுகிறது.

“நீர்த்தன் றிதுவென நெடுமொழி கூறி
அறியா மாக்களின் முறைநிலை திரிந்தவென்
இறைமுறை பிழைத்தது பொறுத்தல் நுங்கடன்”

என்று கூறி அவரை வார்த்திகள் வணங்கினான் என்பதைக் கவிஞர் அழகுபட உரைத்தார். “இருநில மடந்தைக்குத் திருமார்பு நல்கி அவன் தணியா வேட்கையுஞ் சிறிது தணித்தனனே” என்று வரைந்தபொழுது நிலத்தின்மீது மன்னவன் வீழ்ந்து வணங்கினான் என்ற குறிப்பு அழகுறத் தீட்டப்பட்டுள்ளது. பூமடந்தைக்கு அரசன் திருமார்பு நல்கினான் என்றால் தண்டனிட்டான் என்பது கருத்து. நெடுநேரம் நிலத்தின்மீது கிடக்காமல் எழுந்துவிட்டான் என்பதைக் குறிப்பாகத் தெரிவிக்கிற கவிஞர், அவள் வேட்கையைச் சிறிது தணித்தனன் என்றார். மன்னவன் இவ்வாறு பன்முறை தவறிழைத்துப் பலர் காலில் வீழ்ந்து மன்னிப்புக் கேட்டானல்லன் என்பதைத் தெரிவிப்பான்வேண்டி நிலமகளது தணியாத வேட்கையைத் தணித்தனன் என்ற வகையால் குறிப்பிட்டார். அவன் மார்பு தம்மீதுபொருந்த வேண்டுமென மணமகள் பல்லாண்டுகளாகத் தவங்கிடந்

தளள் போலும்! அவளுடைய தணியாத அவ்விருப்பத் தைச் சிறிது நிறைவேற்றினான் பாண்டியன். “சிறிது நேரம் பூமியிற் பொருந்துமாறு படிந்து” என்ற வகையால் மொழியப்பட்டுள்ள இடத்தின்கண் கவிநயம் சிந்திக்கத் தக்கது.

பண்புடையவர்கள் பொதுவாக நல்லதே செய்ய வேண்டுமென்பதை விழைவதும் அல்லது செய்வதற்கு நாணுவதும் உலகியல். தவறென்று ஒருவர் இழைக்கிற பொழுதுகூடத் தம்மீது தவறில்லை எனச் சமாதானஞ் செய்துகொண்டு செல்கின்ற மரபினையொட்டிய வகையில் கண்ணகி தன் இடக்கொங்கையைத் திருகிவிட்டு மதுரைக்குத் தீயிட்ட பொழுது,

“யானமர் காதலன் தன்னைத் தவறிழைத்த
கோநகர் சீறினேன் குற்றமிலேன் யான்”

எனக் கூறினாள். மதுரைக்குத் தீயிடுவது குற்றந்தான் என்பதை ஓரளவு கண்ணகி உணர்ந்து, என்னுடைய கணவனுக்குக் குற்றமிழைத்த இவ்வூரைச் சீறினேன்—ஆதலால் நான் குற்றமிலேன் எனத் தனக்குள் கூறிக்கொண்டமை குற்றஞ் செய்வதன்கண் உள்ள மக்களது வெறுப்பினைப் பொதுவாகக் காட்டும். அந்த அளவு பழிக்கும் பாவத்திற்கும் அஞ்சக்கூடிய மனப்பான்மையுடையவர்கள் தமிழ் மச்கள் என்பது இதனால் தெளிவுபடுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

ஓர் ஊரில் பருவம் எய்திக்கொண்டிருந்த பெண்மகள் ஒருத்தியை அவள் தாய் வெளியேபோகாதே என அடிக்கடி கூறிக்கொண்டிருந்தாள். தந்தையும் அப்பெண் வெளியே செல்லுதலைப் பொருதவனாய் “உன் சிறிய அடிகள் சிவக்கும்படி - மகளே ஏன் வெளியே போகிறாய்” எனக்கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். இச்செய்தியைப் பற்றி அப்பெண் கூறியதுபோல அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில் கபிலர் கூறியுள்ளார். அவ்வடிகள் வருமாறு:-

‘யாயே, கண்ணிலிங் கடுங்கா தலளே
எந்தையும் நிலனுறப் பொருஅன்—சீறடிசிவப்ப
எவன் - ‘இல்’ - குறுமகள் இயங்குதி - என்னும்’

அப்பெண் வெளியே செல்லுவது குற்றமானால் அக்குற்றத்
தைப்பற்றித் தாயார் தன்னுடைய சிறு வயதிலே சிந்திக்க
வில்லைபோலும்! தாயும் சிறு வயதில் இப்படித் தெருப்
பக்கம் சென்றுதானே இருப்பாள்!! அன்று அத்தாயின்
குற்றம் அவளுக்குத் தெரிந்திலது!!! இப்பொழுது நான்
வெளியிற் செல்லுவது குற்றமென அவளுக்குத் தோற்று
கிறது! இது என்ன விந்தை என்று கருதினாற்போல்த்
“தாய்-இனையளாய் மூத்திலள் போலும்” எனக் கூறினாள்
ஒரு தலைமகள்.

பிறர் குற்றஞ் செய்தாலும் அதனைப் பொருட்படுத்
தாமல் அவர்களை வாழ்த்துகின்ற மாண்பு பெரியவர்கள்
சிலரிடத்திற் காணப்படும். இயேசுநாதர் சிலுவையில்
அறையப்பட்ட பொழுது அவர் இருமருங்கிலும் உடன்
இருந்த திருடர்கள் அவரை ஏசினார்களாக, அவரோ
கடவுளை நோக்கி “அப்பனே, இவர்கள் இன்னது செய்
கிறார்களென்பதை அறியாமற் பேசுகிறார்கள்; அவர்களைப்
பொறுத்தருள்க!” எனக் கூறினாரென்று காண்கிறோம்.
நாலடியாரில்,

“தம்மை யிகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற்
றெம்மை யிகழ்ந்த விளைப்பயத்தால் - உம்மை
எரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொல் என்று
பரிவதூஉஞ் சான்றோர் கடன்”

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. நற்குணம் நிரம்பியவர்கள் பிறர்
எவராவது தம்மை இகழ்ந்தால் அந்த இகழ்ச்சியைப்
பொறுப்பதல்லாமல் இவ்விதழ்வு காரணமாக இகழ்ந்தவர்
களுக்கு ஏதாவது தீங்கு விளையுமோ என்றும் அவ்வாறு
வினையலாகாது என்றும் இரங்குவார்கள் என்பதன்

உண்மை புறநானூற்றில் வரும் சில செய்திகளாலும் வலியுறுகிறது. மூவன் என்னும் சிற்றரசன் ஒருவன் பெருந்தலைச் சாத்தனருக்குப் பரிசில் கொடுக்கத் தயங்கி அவரோடு தனியிருக்கையில் அமர்ந்து அவரை ஓரளவு குறைவாகப் பேசினிட்டான். அவர் “நீ என்னிடஞ்செய்த இவ்வன்பின்மையை இந்த ஆசனமன்றி வேறெவரும் அறியாதிருக்கட்டும்” என்று கூறினார். அரசன் புலவர்களை இகழ்ந்தான் என்ற பேச்சே வரக்கூடாதென்பது அவரது விழுமிய நோக்கம். “என்னை இகழ்ந்தது காரணமாக உனக்கு நோய் எதுவும் வாராமல் இருப்பதாக” என அவர் வாழ்த்தியே சென்றார் என அறிகிறோம். அச்செய்யுட்பகுதி வருமாறு:-

“நசைதர வந்துநின் னிசைநூவல் பரிசிலேன்
வறுவியேன் பெயர்கோ! வான்மேம் படுந்!
ஈயா யாயினும் இரங்குவேள் அல்லேன்
நோயிலை யாகுமதி பெரும - நம்முட்
குறுநணி காண்குவ தாக.....இருக்கையே”

வல்விலோரி என்னுங் குறுமன்னனைக் கழைதின் யானையார் என்னும் புலவர் ஒருநாட் கண்டு அவன் பரிசில் நிறையத் தராததற்காக அவனை வையர்மல் லாழ்த்திச் சென்றாரென அறிகிறோம். வள்ளல்களிடத்திற் பலர் வந்து பொருள் பெற விழைவார்களென்பது அவருக்குத் தெரியும். பொருள் நிறைய இருந்தும் கொடாதவர் வீடுநோக்கர்து பொருள் குறைந்த காலத்திலும் விரும்பிக் கொடுப்பாரை நோக்கியே பலர் வருவர் என்பதும் அவருக்குத் தெரியும். தான்செல்லு முன் “வள்ளலிடத்தில் எத்தனை பேர் சென்று எவ்வளவு எவ்வளவு பெற்றுக்கொண்டு சென்றார்களோ என்றும், ஒருவேளை இன்று எனக்குக் கொடுக்கமாட்டாமையின் கொடுத்திலன் போலும்” என்றும் தாமே அமைவு கண்டு கொண்டார் புலவர். அதனால்,

“உண்ணீர் மருங்கின் அதர்பல வாகும்
புள்ளும் பொழுதும் பழித்தல் அல்லதை

உள்ளிச் சென்றோர்ப் பழியலர் அதனாற்
புலவேன் வாழியர் ஓரி''

என்று பாடினார். அச்செய்யுள் புறநானூற்றில் காணப்படுகிறது. (செய்.204)

சுந்தரர் திருவொற்றியூரைவிட்டு நீங்குவதில்லை என்று சபதம் செய்து சங்கிலியாரை மணந்தார். சில ஆண்டுகள் கழிந்ததும் திருவாரூர்பற்றிய எண்ணங்கள் மனத்தில் தோற்றியதால் திருவாரூரை மறந்து பலநாட்கள் பிரிந்திருந்தமைக்காக வருந்தித் திருவொற்றியூரை நீங்க முற்பட்டார். உடனே, சபதத்தின் விளைவினால் கண் மறைந்து மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தார். முன்செய்த குளுரையை மறுத்ததினால் இவ்விளைவு ஏற்பட்டது என்பதையறிந்து துயர்நீங்கப் பாடுபடுவாராயினார். "வீட்டில் பெண்டுகள் நான் ஒன்று சொன்னால், 'அழையாதே போ குருடா' என்று சொல்வார்களே-அதனை நான் பொறுக்கமாட்டேன்" என்றும், "முகத்தில் கண்ணிழந்து எங்ஙனம் வாழ்வேன் மூக்கண முறையோ?" என்றும் பாடினாராயினும் கண் பெற்றிலர். "மூன்று கண் உடையவனே! அடியேன் கண் கொள்வது கணக்கு வழக்கோ? ஊன்றுகோலாவது எனக்கு அருளுதல் வேண்டும், ஒற்றியூர் உறைவானே" என்றும், "வழுக்கி வீழினும் நின் திருப்பெயர் அல்லால் மற்று நான் அறியேன் மறுமாற்றம், என் கண்ணிற்கு ஒரு மருந்து உரையாய் ஒற்றியூர் உறைவோய்" என்றும் கூறிப்பலவாறு புலம்பியும் கண்ணும் பெற்றிலர், ஊன்றுகோலும் பெற்றிலர். பிறகு வழிச்செல்வோர் வழிகாட்டத் திருமுல்லைவாயில் சேர்ந்து அங்கே தான்படும் "துயரத்தைக் களையவேண்டும் பரஞ்சுடரே" எனப் பாடிச் சென்று கொண்டிருந்தவர் வெண்பாக்கத்தில் ஊன்றுகோல் அருளப்பெற்றார். "பிழைக்கைப் பொறுத்திடுவீர்" என்றார். "அடியார்க்கு அருளவில்லை என்னும் பழி வந்து சேருவதைக் கூடப் பாராமல் என் கண்களை மறைப்பித்தீரே!" என்று கேட்டார். "குழை

விரவு வடிகாதா கோயில் உளாயோ'' என்று அவர் கேட்க, "உளேம் போகீர்'' என்று இறைவனும் கூறினான். இவ்விடத்தில் சிந்திக்க வேண்டுவது, மக்கள் செய்யும் பிழைகளைக் கட்டவுள் பொறுத்திருவாரானாலும் அறிந்தறிந்து மேன்மேலும் செய்யப்படும் பிழைகளைப் பொறுப்பதற்குக் கூசுவர் என்பதாம். கடவுள் எல்லையில்லாப்பேரருள் உடையவர் ஆனதால் மும்முறைக் குற்றம் பொறுப்பார் என்பதில்லை. எழுமுறைக் குற்றம் பொறுப்பார் என்பதில்லை. எழுநூறு முறையும் பொறுப்பார் என்று சிலர் கினைப்பது உண்டு, நெஞ்சறிந்து குற்றம் செய்து விட்டு இறைவன் தண்ணளிமேற்பாரத்தைப் போட்டுவிட்டுப் பொறுத்திருவர் என அடிக்கடி பிழைகளைச் செய்திருவாருடைய போக்கில் சுந்தரருட் இருந்தார் என்பது,

“பிழையுளன பொறுத்திருவர் என்றடியேன்.

பிழைத்தக்கால்

பழியதனைப் பாராதே படலம் என்கண்

மறைப்பித்தாய்”

என்று அவர் கூறியமையால் அறியப்படும். இதலைதான் திருவள்ளூர்

“வானுயர் தோற்றம் எவன்செய்யும் தன்னெஞ்சம் தானறி குற்றப் படின”

என்று கூறினார். இதற்கு உரையெழுதிய பரிமேலழகர் அறியாது செய்த குற்றம் அல்லது அறிந்து வைத்துச் செய்த குற்றம் கழுவப்படாது என வரைந்தார். இதனால் தான், “பொறுப்பரெண்ணப் புரைதீர்ந்தார் மாட்டும் வெறுப்பன செய்யார்மைவேண்டும்” என நாலடியார் விதிக்கிறது.

இறைவன் ஒருபக்கம் அருளுடையவராயிருப்பினும் இன்னொரு பக்கம் நியாய உணர்ச்சியோடு முறை பிறழ்ந்தாரை ஒறுக்கும் இயல்பினர். நல்ல வழியிற் செல்லும் குடிமக்களைப் பாதுகாத்து ஒம்பித் தீயவழியிற் செல்லும் மக்களை

அரசன் தண்டிப்பது குற்றமாகாது என்றும், அவ்வாறு செய்தல் அவன் தொழில் என்றும் திருவள்ளுவர் கூறினார்,

‘குடிபறங் கர்த்தேயம்பிக் குற்றங் கடிதல்
வடுவன்று வேந்தன் தொழில்’

எனவரும் செங்கோளமை அதிகாரச் செய்யுளில் அவர் கூறியிருப்பது இவ்வுலக வேந்தனுக்கு ஒக்கும்படி போலவேந்தர்தம் வேந்தருக்கும் ஒக்கும் குடிமக்களில் தவறிழைப்போர்க்கு அரசன் தண்டனை தருதல், அவரைத் தூயராக்கும் எண்ணத்தால் எனபர், அவ்வாறே மக்களிடம் காணும் குற்றங்களுக்காக அவர்களை இறைவன் தண்டித்தால் அதனைக் கொடுமையெனக் கூறுதல் ஆகாது. குற்றம் காரணமாக அவர்களைக் கண்டித்துத் தூயராக்கும் நோக்கத்தால் அத்தண்டனை தரப்படுவது கடவுளின் செங்கோளமுறை என்று கூறுவது பொருந்தும். கொடுத்த தண்டனை போதும் என்ற எண்ணம் இறைவனுக்கு உண்டாகும் பொழுது, பெற்ற தண்டனையால் உளத்திருந்தி கைந்து இனி அக்குற்றம் செய்யவில்லை என்ற உறுதிப்பாட்டோடு ஒருவர் இருக்கிறார் என்பதை இறைவன் அறிந்துகொள்ளுகிறபொழுது, தான் கொடுத்த தண்டனையினை விடுவிக்கக் கருதுவார். அதனால்தான், காஞ்சிபுரத்தில் சுந்தரர்க்கு இடக்கண் திரும்பி அளிக்கப்பட்டது. சுந்தரர் குறை நயப்பித்ததை,

‘‘விண்ணாள்வார் அமுதுண்ண மிக்கபெரு விடமுண்ட
கண்ணாளா! கச்சியே கம்பனே! கடையாளேன்
எண்ணாத பிழைபொறுத்திங் கியான் காண எழிற்பவள
வண்ணா! கண்ணளித்தருளாய் எனவீழ்ந்து

வணங்கினார்’’

என்ற வகையில் சேக்கிழார் எடுத்துரைத்தார். பிழைபொறுத்துக் கண்ணருளல் வேண்டுமென்று பன்முறை கதறிக் கதறி அழுத பின்னர் ஒரு கண் பெற்றார் சுந்தரர். கச்சியேகம்ப

நாதரைக் காண ஒரு கண்ணாவது பெற்றேனே என்று கருதிப் பரவசமாயினார் சுந்தரர். இறைவனைப் “பருகா இன்னமுதத்தைக் கண்களால் பருகுதற்கு மருகும் ஆர்வத்தோடு மற்றைக்கண்ணையும் தருவாய்” என வணங்கிப் பலமுறை முறையிட்டார் சுந்தரர். சுந்தரர் தாம் செய்த சபதத்தை நிறைவேற்றாததால் கண்ணிழந்தமையைத் தெளிவாக உணர்ந்துள்ளார் ஆதலினால், கண்ணைக் கெடுத்தது இறைவன்தான் என்பதை உணர்ந்திருக்கிறார் ஆதலினால் அவரே அதனை மீட்டும் அருளுதல் வேண்டுமென்ற உறுதியோடிருந்தார். பிறர் எவரையும் வேண்டாமல் மீளா அடிமையாக அவர் ஆட்பட்டிருந்தமை அவர்வரலாற்றினால் தெளிவாகிறது. மற்றைக் கண்ணையும் தருக என வேதனையோடு அவர் செய்த முறையிட்டிற்கு இணங்கிக் கருணைகொண்டு திருவாரூரில் மற்றைக் கண்ணையும் இறைவன் ஈந்தருளினார். கண்பெற்ற பயனால், செழுந்தண் பவளச் சிவக் கொழுந்தின் அருகைப் பருகித் திளைப்பாராயினார் சுந்தரர்.

“குடிப்பிறந்து தன்கட் பழிநாணு வாளைக்
கொடுத்துங் கொளல்வேண்டும் நட்பு”

என்றார் திருவள்ளுவர். கோவலன் நல்லகுடியிற் பிறந்தவன் என்பது அறியப்பட்ட செய்தி. தன்பால் வரும் பழிக்காக அவன் நாணுபவன் என்பதைச் சிலரே அறிந்துள்ளார். கண்ணகியுடன் அவன் இனிதமர்ந்திருந்த காட்சியினைக் கண்ட வழிட்டோக்கர் சிலர் கவுந்தியடிகளை நோக்கி, “உடன் பிறந்தார் இருவர் இவ்வாறு ஒருங்குடன் வாழ்க்கை கடவதும் உண்டே” எனக் கேட்க, அதனைப் பொருமல் கவுந்தியடிகள் அவர்களை முதுநரியாகும்படி சாபமிட, உடன் அவர்களும் நரிகளாய் ஊனையிட்டனர். அந்நேரத்தில் கோவலனும் கண்ணகியும் நடுங்கி, “நெறியின் நீங்கியார் நீரல கூறிலும் அறியாமையென்று அறிதல் வேண்டும்” என்று நவின்று, அச்சாபத்தினின்று விடுதலை வாங்கித் தந்தனர். பின்னரும் மதுரைக்குச் செல்லும் வழியில், வையை

யாற்றைக் கடந்துசெல்லவேண்டியபொழுது, அவ்வாற்றோரத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருந்த பரிமுகஓடம், கரிமுகஓடம், ஆகிய பெரிய ஓடங்கள் நிறைந்த பெருந்துறைப் பக்கஞ் செல்லாமல் கோவலன் சிறுதுறைப் பக்கஞ்சேர்ந்து மரப்புணை ஒன்றினை அமர்த்திக் கொண்டு மாதவத்தாட்டியொடும், மனைவியோடும் தென்கரை செய்தினான். பலருஞ்செல்லும் துறைவழியே சென்றால், பலரும் ஏறிச் செல்லும் பெரிய ஓடங்களிலே சென்றால், முன் வம்பப்பரத்தை வறுமொழியாளனொடு கவுந்தியடிகளின் சாபத்தைப் பெற்றதைப் போல எவரேனும் சாபமுறப் பெறலாம் என்பதைத் தவிர்க்கும் நன்னோக்கத்தடன் கோவலன் தனியாக ஒரு கட்டுப்புணை அமர்த்திக்கொண்டு போயினான் என அறிகிறோம். பிறர்க்குத் தன்னால் தீங்கு நேருதல் கூடாதென்று நினைக்கும் அவனுடைய விழுமிய மனப்பான்மை இதனால் அறியப்படும். தன்பால் பழி வந்துற்றமைக்காகக் கோவலன் பெரிதும் நாணினான் என்பது,

“நெறியின் நீங்கியோர் நீர்மையே ளுகி
நறுமலர் மேனி நடுங்குதுயர் எய்த
அறியாத் தேயத் தாரிடை யுழந்து
சிறுமை யுற்றேன் செய்தவத்தீர் யான்
தொன்னகர் மருங்கின் மன்னர் பின்னோர்க்
கெண்ணிலை யுணர்த்தி யான்வருங் காறும்
பாதக் காப்பினன் பைந்தொடி யாகலின்
ஏதம் உண்டோ அடிகளீங்கு”

என்றமையால் அறியப்படும். “மெல்லியளாகிய கண்ணகியொடு நடுங்குதுயருற்றும் பலகாடுமலை கடந்துதிரிந்துவரவேண்டிய சிறுமையுற்றேன் நான். இவ்வாறு நன்னெறி நீங்கியநிலையெய்தினேன் நான்” எனத் தன்பால்வந்த பழிக்காக நாணி அவன் உரைத்தமை இதனால் அறியப்படும். இத்தகையவர்களுடைய நட்பைக் கொடுத்துங் கொளல் வேண்டுமென்றார் திருவள்ளுவர். ஆயினும், தன்பால் வந்த

பழிக்காக நாணித் திருந்த வேண்டுமென்ற உறுதிப்பாட்டுடோடு இருந்த கோவலன், திருந்திவிடுவான் என நம்மால் எதிர்பார்க்கப்படும் கோவலன், அந்தோ! திருந்தியநிலையில் வெட்டுண்டானே என்ற இரக்க உணர்ச்சியைத்தான் காப்பியம் எழுப்புகிறது.

தன்பால் குற்றம் வந்தது என ஒருவர் இரங்கி வருந்தும் பொழுது மற்றவரும் தன்பால் குற்றம் உளதே என்பதைக் கண்டு நைதல் பெருமைக்கு அடையாளம். இதனைத் தான் சமன்சீர் என்று சொல்லலாம். ஒவ்வொருவரும் பிறரே குற்றம் உடையார் என்றும், தாம் குற்றம் உடையரல்லர் என்றும் கருதிக் கொண்டும், பேசிக் கொண்டும், பூசலுங்கலாமும் கல்லூரிகளிலும், பொது வாழ்க்கையிலும் எழுப்பிக் கொண்டும் வரும் இந்நாளில் சமன்சீர் என்னும் நடுவுநிலைமையாகிய விழுப்பம் எத்துணை வேண்டத்தக்கது! தலைமகன் ஒருவன் பெண் ஒருத்தியின் கூந்தலுக்கு ஒப்பான மணமுடைய பூக்கள் பூம்பொழிலில் இல்லை யென்றான். அதுகேட்ட அப்பெண் ஆற்றாளாயினாள். ஆற்றாளாதல் என்பது எவ்வுணர்வுமின்றி அவ்வாற்றமை தானே யாவது இதனைச் செயலறவு எனவுங் கூறுவார்கள். தன் முன்னின்று தலைமகன் தன்னைப் புகழ்ந்ததைப் பொறுக்க மாட்டாமல் தலைவி ஆற்றமை மீதாரப்பட்டாள். அவளுடைய நிலைமை தலைவனுக்குப் புலனாயிற்று. உடனே தலைவன் தான் அவளை அவ்வாறு பாராட்டியது தவறுபோலும் எனக் கருதலுற்றான். “பிறர் எவரும் இல்லாதபொழுது நான் பாராட்டியதற்கே இவள் இவ்வளவு நாணம் எய்துகிறாளே — நாளை எங்கள் களவொழுக்கம் பிறர் அறியின் இறந்துபடுவாள்போலும்!” என்று பெரியதோர் ஆற்றமை மீதார்ப்பெற்றான். எனவே, செயலறவுபட்டவனாய் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனது மனநிலையை உணர்ந்த தலைவி முன்னர் நாணத்தாற் செயலறவு பட்டிருந்தவள் இப்பொழுது தலைமகனது ஆற்றமைக்காகக் கவல்வாள் ஆயினாள். இவ்வாறு ஒருவர் மனத்தில் ஏற்படும் துன்பத்

இன் கவி

திற்காக மற்றவர் மனத்தில் துன்புறுவது சமன்சீ
விளைவு. இத்தகைய சமன்சீர் சிறுபருவத்தில் இருப்ப
போல் வாழ்க்கையில் எஞ்ஞான்றும் இருந்தால் எத்து
நல்லது! கல்லூரிகளில் ஆசிரியர் நிலையில் வைத்து மா
வர்கள் தம்மைப் பார்க்க முயலுவதும், மாணவர்கள் நி
யொடு பொருத்தி ஆசிரியர்கள் ஆராயமுயலுவதும், பி
பிறர்நிலையிலிருந்து அவரவர் மனநிலையை ஆராயத்தே
படுவதும் ஆகிய சமன்சீர் எவ்வளவு வேண்டத்தக்க
கணவன், மனைவி, பெற்றோர், மக்கள், உடன்பிறந்த
இவர்களைப் பொறுத்தும் இச்சமன்சீர் எவ்வளவு விரும்ப
தக்கது! இக்காலத்தில் பல துறைகளிலும் பல்வே
பண்புகள் வேண்டப்படும் சமன்சீர் சிறப்பாக வேண்ட
படுகிறது என்று துணிந்து கூற முற்படுகிறேன்.

கல்லூரி மாணவர்களுக்குப் பயன்படும்

எங்கள் வெளியீடுகள்

டாக்டர் ச. சோமசுந்தர பாரதியார்	ரூ. காசு
தொல்காப்பியர் பொருட்படலப் புத்துரை	
„ „ அகத்திணையியல்	6 - 00
„ „ புறத்திணையியல்	6 - 00
„ „ மெய்ப்பாட்டியல்	5 - 00
தமிழும் தமிழரும்	4 - 00
திருவள்ளுவர் (இதுவரை வெளிவராத நூல்)	3 - 75
தசரதன் குறையும் கைகேயி நிறையும்	3 - 50
டாக்டர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார்	
அன்பு முடி	3 - 00
டாக்டர் தி. முருகரத்தனம்	
தமிழ் எழுத்தியல் இன்றும் அன்றும்	8 - 00
புலவர் ச. சாம்பசிவனார், பி.ஏ.,	
தண்டலையார் சதகம் [விளக்கவுரை]	1 - 50
அப்பர் குறுந்தொகை ஐம்பது [விளக்கவுரை]	2 - 00
கண்ணன் பிள்ளை த்தமிழ் [விளக்கவுரை]	1 - 75
கட்டுரைத் திறவுகோல்	2 - 00
மாமறை முனிவர் (திருநாகைப்போவார் நாயனார் புராணம்) விளக்கவுரை	அச்சில்
யாப்பருங்கலக் காரிகை வினாவிடை	2 - 50
நன்னூற் காண்டிகை (பகுதி-1) வினாவிடை	1 - 25
புறப்பொருள் வெண்பாமாலை	3 - 00
தொல்காப்பியம்-பொருள்திகாரம் [அகத்திணை- புறத்திணை] வினாவிடை	2 - 50
பிரபுலிங்கல்கலை	1 - 50

நாவலர் புத்தக நிலையம்

59-ஏ, மேலாவணிமூல வீதி :: மதுரை